

#1 Bestseller
New York Times

EGO

maniac

EROS COP

VI KEELAND

În noaptea în care l-am întâlnit pe Drew Jagger, tocmai intrase în noul meu birou din Park Avenue.

Am format ghi înaintea să-l atac cu mișcările mele de Krav Maga.

M-a imobilizat rapid și apoi a chicotit, gășind distractivă încercarea mea de a-l doborî.

Bineînțeles, intrusul trebuia să fie arogant.

Numai că s-a dovedit că nu era deloc un intrus.

Drew era ocupantul de drept al noului meu birou. Fusese în concediu în timp ce spațiul era renovat. Pretextul perfect pentru escrocul care mi-a închinat mie spațiul ce nu era deloc vacant.

Am luat o țeapă de zece mii de dolari

A doua zi, după câteva ore petrecute la secția de poliție, lui Drew i s-a făcut milă și mi-a făcut o ofertă de nerefuzat: puteam să rămân temporar, dacă acceptam să-i preiau apelurile cât secretara lui era plecată

Probabil că ar fi trebuit să fiu recunoscătoare și să-mi țin gura la auzul sfaturilor pe care le dădea clienților săi. Dar nu am putut să nu-mi spun părerea.

Și nu mă așteptam să mă tulbure de fiecare dată când mă certam cu el, mai ales că doar asta făceam.

Noi doi eram complet diferiți. Drew era un tip cinic, furios, al naibii de arătos și superdemolator de relații. Iar treaba mea era să ajut oamenii să-și salveze căsniciile. Singurul lucru pe care îl aveam în comun era spațiul pe care îl împărțeam.

Și o atracție care devenea din ce în ce mai greu de ignorat.

ISBN 978-605-40-0616-5

9 786064 006165

EROS COP

Capitolul 1

DREW

Urâsc ajunul Anului Nou.

Două ore în trafic ca să fac nici 15 kilometri de la LaGuardia până acasă. Era trecut de zece seara. De ce nu erau toți oamenii ăștia deja la petrecere? Tensiunile de care scăpasem stând două săptămâni în Hawaii începeau deja să mă ia în stăpânire, din ce în ce mai pregnant, în timp ce mașina înainta ca melcul spre centru.

Încercam să nu mă gândesc la toată munca la care mă întorceam — la șirul nesfârșit de probleme ale altor oameni, probleme care deveneau și ale mele:

Ea m-a înșelat.

El m-a înșelat.

Dă-mi custodia totală a copiilor.

Nu poate să păstreze casa din Vail.

Vrea doar banii mei.

Nu mi-a făcut un sex oral de trei ani. Ascultă, cretinule, ai 50 de ani, ești chel, increzut și ai formă de ou. Ea are 23, e atrăgătoare și are țâțele atât de tinere, că aproape îi ajung la bărbie. Vrei să-ți repari

casnică? Vino acasă cu zece mii de dolari, bancnote noi, proaspăt tipărite, și spune-i să se așeze în genunchi. O să-ți primești oralul. O să-l primească și ea pe al ei, cheltuind banii. Să nu ne prefacem că a fost vreodată mai mult de-atât între voi. Nu-ți convine asta? Spre deosebire de viitoarea ta fostă soție, eu primesc un cec. Scrie-l pe numele Drew M. Jagger, avocat.

Mi-am frecat ceafa, simțindu-mă ușor claustrofob pe bancheta din spate a Uberului, și m-am uitat pe fereastră. O femeie bătrână cu un cadru a trecut pe lângă noi.

— Cobor aici, am strigat la șofer.

— Și bagajul?

Deja coborâsem și eram în spatele mașinii.

— Deschide portbagajul. Oricum stăm pe loc.

Traficul era mort și mai aveam doar două străzi până la blocul meu. L-am aruncat un bacșiș de o sută de dolari șoferului, mi-am luat geamantanul din portbagaj și am respirat adânc aerul Manhattanului.

Iubeam orașul ăsta la fel de mult pe cât îl uram.

Imobilul 575 Park Avenue, aflat în colțul sud-estic de pe Sixty-Third Street, data de dinaintea războiului și era restaurat, fiind o adresă care-i făcea pe oameni să aibă prejudecăți despre tine. Cineva cu numele meu de familie închiriasse clădirea înainte ca locul să fie transformat într-un bloc de apartamente la suprapreț. De-asta, biroul meu rămăsese la parter, în vreme ce restul chiriașilor comerciali fuseseră alungați cu ani în urmă. În plus, locuiam la ultimul etaj.

— Bine ați revenit, domnule Jagger, m-a salutat portarul în uniformă în timp ce deschidea ușa holului de la intrare.

— Mersi, Ed. Am ratat ceva cât am fost plecat?

— Nu... Ca de obicei. Totuși, am tras cu ochiul la renovarea biroului dumneavoastră ieri. Arată bine.

— Folosesc intrarea de pe Sixty-Third așa cum trebuie?

Ed a încuviințat.

— Sigur că da. Abia i-am auzit zilele trecute.

Mi-am lăsat bagajul în apartament, apoi am coborât din nou cu liftul, să verific lucrurile. În ultimele două săptămâni, în timp ce mi-o trăgeam în Honolulu, biroul meu era renovat complet. Tavanele crăpate, afumate, urmau să fie reparate și vopsite, iar parchetul vechi, uzat, era înlocuit cu podele noi.

Când am intrat, am văzut că plasticul gros rămăsese lipit pe tot interiorul ușilor. Puțina mobilă pe care nu o pusesem în depozit era încă acoperită cu prelate. *Căcat. Nu au terminat încă.* Constructorul mă asigurase că, până la întoarcerea mea, aveau să rămână de făcut doar finisajele. Avusesem dreptate să fiu sceptic.

Totuși, când am aprins luminile, m-am bucurat să văd holul complet terminat. În sfârșit, un ajun de An Nou fără surprize groaznice.

M-am uitat rapid în jur, încântat de ceea ce vedeam și tocmai eram pe punctul să plec când am observat o lumină licărind pe sub ușa unei încăperi mici din capătul coridorului.

Fără să mă gândesc la ceva anume, m-am îndreptat spre ea, să o sting.

Am un metru nouăzeci, și nouăzeci și două de kilograme, așa că poate, doar din cauza stării mele de spirit și a faptului că nu mă așteptam să văd pe cineva acolo, m-am speriat de moarte când am deschis ușa și am dat de ea.

A țipat.

Am făcut un pas înapoi.

S-a urcat pe scaun și a început să urle la mine, agitând telefonul în aer.

— Sun la poliție!

Degetele ei tremurau în timp ce forma nouă, apoi unu, atârând apoi în aer, deasupra ultimei cifre.

— Ieși afară acum și n-o să sun!

M-aș fi putut întinde după ea și telefonul i-ar fi scăpat din mână înainte să-și dea seama că nu formase ultima cifră. Dar părea îngrozită, așa că am făcut încă un pas înapoi și mi-am ridicat mâinile.

— N-o să-ți fac rău, am vorbit eu pe cel mai calm și mai liniștitor ton. Nu trebuie să suni la poliție. Țasta e biroul meu.

— Mă iei de proastă? Tocmai ai intrat la *mine* în birou.

— La *tine*? Cred că te-ai rătăcit pe drum, la colțul dintre Nebună și Dementă.

Ea s-a clătinat în vârful scaunului, ținându-și brațele întinse, ca să-și recapete echilibrul și apoi... fusta i-a căzut la picioare.

— Ieși afară!

S-a aplecat și și-a luat fusta de jos, trăgând-o până-n talie, cu spatele la mine.

— Vă luați medicamentele, doamnă?

— *Medicamentele? Doamnă? Glumești?*

— Știi ce? m-am îndreptat eu spre telefonul pe care-l ținea încă în mână. De ce nu formezi și ultima cifră, ca să chemi poliția? Te pot duce înapoi la azilul de nebuni de unde ai scăpat.

Și-a deschis larg ochii.

Pentru o nebună — acum, că mă uitam mai bine —, era al naibii de drăguță. Părul roșu înflăcărat, strâns în creștetul capului, părea să se potrivească personalității ei explozive. Deși, privind-i ochii albaștri care se holbau la mine, m-am bucurat că mă abținusem să-i spun asta.

A format și ultima cifră, ca să reclame intrarea prin efracție.

— Aș dori să anunț un jaf.

— Jaf? am ridicat eu din sprânceană, uitându-mă în jur.

Un singur scaun pliant și o masă pliantă amărâtă, de metal, erau singurele obiecte de mobilier din încăpere.

— Ce-ți fur mai exact? Personalitatea de invingător?

Și-a rectificat plângerea.

— O intrare prin efracție. Aș vrea să reclam o intrare prin efracție la adresa Park Avenue 575.

A făcut o pauză și a ascultat.

— Nu, nu cred că este înarmat. Dar e mare. *Uriș*. Cel puțin unu optzeci. Poate și mai mult.

Am zâmbit cu superioritate.

— Și forțos. Să nu uiți să le spui că sunt forțos. Vrei să-mi încordez mușchii? Și poate le spui și că am ochii verzi. N-aș vrea ca polițiștii să mă confunde cu ceilalți hoți *uriași* care-și fac de lucru la *mine* în birou.

După ce a închis, a rămas în picioare pe scaun, încă holbându-se la mine.

— A fost și un șoarece aici? am întrebat.

— Un șoarece?

— Păi, pentru că ai sărit pe scaunul ăla, am chicotit.

— Ți se pare amuzant?

— Surprinzător, da. Și habar n-am de ce dracu'. Ar trebui să mă enerveze la culme că vin acasă după două săptămâni de vacanță și găsesc o intrusă în biroul meu.

— Intrusă? Nu sunt o intrusă. Ți s-a părut că e biroul meu. M-am mutat săptămâna trecută.

S-a clătinat iar pe scaun.

— De ce nu cobori? O să cazi și o să te rănești.

— De unde știu că nu o să mă rănești tu când cobor?

Am clătinat din cap și m-am abținut să nu râd.

— Scumpo, uită-te cât sunt. Uită-te cât ești tu. Nu faci niciun rahat dacă stai pe scaunul ăla. Dacă voiam să te rănesc, ai fi fost deja moartă, pe podea.

— Iau lecții de Krav Maga de două ori pe săptămână.

— De două ori? Chiar? Mersi pentru avertizare.

— Nu trebuie să-ți bați joc de mine. Poate chiar te-aș *putea* răni. Pentru un intrus, ești destul de obraznic, să știi.

— Coboară!

După un minut în care s-a holbat la mine, s-a dat jos de pe scaun.

— Vezi? Ești în siguranță jos, la fel cum erai și pe scaun.

— Ce vrei acum?

— Nu ai sunat la poliție, nu? Aproape că m-ai păcălit pentru o secundă.

— Nu am sunat. Dar o pot face.

— Acum, de ce ai face asta? Ca să te aresteze pentru intrare prin efracție?

A arătat spre biroul ei improvizat. Pentru prima oară, am observat hârtiile care erau peste tot.

— Ți-am spus. Țsta e biroul meu. Lucrez seara târziu pentru că muncitorii au făcut atâta gălăgie azi, încât nu am putut să termin ce aveam de făcut. De ce ar vrea cineva să intre prin efracție să lucreze la zece jumate noaptea, în ajun de An Nou?

Muncitorii? *Muncitorii mei?* Ceva se petrecea aici.

— Ai fost azi aici cu muncitorii?

— Da.

M-am scărpinat în bărbie, crezând-o doar pe jumătate.

— Cum îl cheamă pe șeful de șantier?

— Tommy.

Căcat. Chiar spunea adevărul. Sau cel puțin o parte din ce spusese era adevărat.

— Ai spus că te-ai mutat săptămâna trecută?

— Da, corect.

— Și de la cine ai închiriat spațiul, mai exact?

— De la John Cougar.

De data asta, am ridicat din ambele sprâncene.

— John Cougar? A renunțat la Mellencamp, din întâmplare?

— De unde să știu eu?

Asta nu suna bine.

— Și l-ai plătit pe John Cougar asta?

— Normal. Așa funcționează închirierea unui birou. Două luni garanție, chiria pe prima și ultima lună.

Am închis ochii și am dat din cap.

— Căcat!

— Ce?

— Ai fost prostită. Cât te-a costat totul? Două luni garanție, chiria pe prima și ultima lună? Patru luni în total?

— Zece mii de dolari.

— Spune-mi, te rog, că n-ai plătit cu bani cash.

În sfârșit începea să priceapă, iar culoarea a pierit de pe fața ei drăguță.

— Mi-a spus că banca era închisă seara și că nu putea să-mi dea cheile până când nu încasa cecul de la mine. Dacă-i dădeam cash, puteam să mă mut imediat.

— Și i-ai plătit lui John Cougar asta *patruzeci de mii de dolari cash*?

— Nu!

— Slavă Domnului!

— I-am plătit cash zece mii.

— Parcă spuneași că ai plătit pentru patru luni.

— Da. A fost două mii cinci sute pe lună.

Asta avea sens. Din toate nebuniile pe care le auzisem până acum, gândul că ea putea să obțină un spațiu în Park Avenue la două mii cinci sute pe lună le întrecea pe toate. Am izbucnit în hohote de râs.

— Ce e așa amuzant?

— Nu ești din New York, nu?

— Nu. Tocmai m-am mutat din Oklahoma. Ce legătura are asta? Am făcut un pas în față.

— Îmi pare rău să-ți dau vestea asta, Oklahoma, dar ai fost jecmănită. Asta e biroul meu. Sunt aici de trei ani. Înainte a fost tata, treizeci de ani. Am fost în vacanță în ultimele două săptămâni și am avut biroul în renovări. Cineva care și-a luat numele unui cântăreț te-a păcălit să-i dai bani cash să-ți închirieze un birou pe care nu avea niciun drept să-l închirieze. Numele portarului este Ed. Du-te la intrarea în clădirea principală, el o să confirme tot ce ți-am spus.

— Nu poate fi adevărat!

— Cu ce te ocupi, de ai nevoie de un birou?

— Sunt psiholog.

Am întins mâna.

— Eu sunt avocat. Dă-mi voie să văd contractul.

S-a pleoștit.

— Nu l-a adus încă. Mi-a spus că proprietarul era în vacanță în Brazilia și că mă puteam muta, dar că se întoarce în prima zi a lunii după chirie și îmi aduce atunci contractul, să-l semnez.

— Ai fost păcălită.

— Dar i-am plătit zece mii de dolari!

— Un alt lucru care ar fi trebuit să-ți dea de gândit. N-ai putea să închiriezi nici măcar o toaletă în Park Avenue cu două mii cinci sute de dolari pe lună. Nu ți s-a părut ciudat că primeai un loc ca ăsta pentru mai nimic?

— Credeam că fac o afacere.

Am scuturat din cap.

— O, ai făcut o afacere. O afacere proastă.

Și-a pus mâna la gură.

— Cred că mi se face rău.

Capitolul 2

EMERIE

M-am simțit ca o idioată.

S-a auzit o bătaie ușoară în ușa de la baie.

— Ești OK?

— Sunt bine.

Rușinată. Proastă. Naivă. *Falită*. Dar bine.

M-am spălat pe față și m-am holbat la mine în oglindă. Ce naiba mă făceam acum? Linia telefonică urma să-mi fie în sfârșit instalată în acea săptămână și papetăria livrată. *Papetăria mea frumoasă*. Cu logoul drăguț și cu noua adresă sofisticată din Park Avenue. *Uf!* Încă două sute cincizeci de dolari risipiți. M-am aplecat și m-am uitat în chiuvetă, incapabilă să-mi mai privesc fața tâmpită.

În cele din urmă, am deschis ușa de la baie și am ieșit. Chiriașul legal stătea rezemat de perete, așteptându-mă. Desigur, trebuia să arate superb. Pentru că nu mă puteam umili în fața unui bărbat urât. *Nu, dar nu.*

— Ești sigură că ești OK?

Am evitat contactul vizual.

— Nu sunt. Dar o să fiu.

Am ezitat înainte să continui.

— E OK dacă mă duc înapoi la mine în birou... adică... la *tine* în birou... să-mi strâng lucrurile?

— Bineînțeles. Stai cât timp ai nevoie.

Nu erau prea multe de strâns. Toată mobila urma să-mi fie livrată tot în săptămâna aceea. Ca și dosarele din depozitul meu. Urma să anulez și asta. Unde naiba aveam să-mi pun totul? Apartamentul meu nu era cu mult mai mare decât arhiva în care îmi amenajasem biroul.

În timp ce-mi strângeam ultimele lucruri în cutia în care le adusesem, chiriașul legal a venit în pragul ușii. Am vorbit înainte să o facă el.

— Îmi pare atât de rău... pentru că am căzut în capcană, pentru că te-am amenințat cu poliția.

— Nu uita și că m-ai amenințat cu talentul tău la Krav Maga.

M-am uitat la el și l-am surprins rânjind. Arăta bine. *Prea bine*. Fața lui frumoasă mă făcea să mă simt agitată, dar nu era agitația aceea care mă făcuse să mă urc pe scaun și să vreau să sun la poliție. Nu, zâmbetul acestui bărbat era arogant și mă făcea să mi se taie picioarele... plus alte emoții.

— Chiar iau lecții de Krav Maga, să știi.

— Bravo țiel! M-ai speriat puțin când am intrat. Pariez că ai putea să-i dai un șut în fund unei fetițe.

Am incremenit în timp ce împachetam.

— În fundul unei fetițe? Instructorul meu este bărbat.

Și-a încrucișat brațele la piept. Pieptul lui *larg, dur*.

— De când iei lecții?

— De aproape trei luni.

— Nu vei pune la pământ un bărbat de talia mea cu trei luni de Krav Maga.

Poate din cauza orei târzii sau a faptului că-mi dădusem seama că fusesem jefuită de toate economiile mele și nu aveam niciun birou în care să-mi primesc clienții, rațiunea mea a cedat. M-am năpustit

asupra bietului bărbat care nu se aștepta la asta. Am sărit pe scaun și apoi pe masa pliantă și m-am aruncat pe el. *M-am aruncat pe el.*

Chiar dacă-l luasem prin surprindere, m-a imobilizat complet într-o clipită. Nici nu mi-am dat seama ce mișcare făcuse. Cumva, a reușit să mă răsucească și m-am trezit cu spatele la el și cu brațele strânse ca în cătușe.

M-a scos din minți că nici măcar n-a găfăit când mi-a vorbit. Răsuflarea lui îmi gâdila gâtul, în timp ce tipul mă ținea pe loc, iar vocea li era gravă și calmă.

— Ce-a fost asta?

— Încercam să-ți arăt mișcările pe care le știu.

Îi simțeam corpul tremurând în spatele meu, dar nu se auzea nimic.

— Râzi de mine? *Din nou?*

A râs când mi-a răspuns:

— Nu.

— Știu mișcările. Jur! Doar că sunt cam dată peste cap în seara asta, din cauza atâtor lucruri care s-au întâmplat.

Încă nu-mi dăduse drumul. În schimb, s-a aplecat în față, punându-și capul pe umărul meu, și a vorbit.

— Dacă tot ne arătăm mișcările, m-aș bucura să-ți arăt și eu câteva de-ale mele.

Fiecare fir de păr de pe corpul meu s-a ridicat și mi s-a făcut pielea de găină.

— Ăă... Eu... Eu...

Mi-a dat drumul, și mi-a luat un minut să-mi revin. Nu m-am uitat la el, pentru că simțeam că mă îmbujorasem, așa că am rămas cu spatele în timp ce mi-am strâns ultimele lucruri și mi-am scos încărcătorul din priză.

— Am niște livrări programate și o linie telefonică de instalat marți, am spus, iar umerii mi s-au încordat din nou. I-am plătit dublu companiei de depozitare, să-mi livreze totul săptămâna asta. O să

anulez și asta la prima oră, dar, în caz că apar... dacă ești aici și nu te deranjează, spune-le că nu mai e valabil nimic.

— Desigur.

— Mulțumesc.

Mi-am ridicat cutia și a trebuit să-l privesc.

S-a îndreptat spre masă, unde stăteam, și mi-a luat cutia din mâini, înainte să mă conducă spre recepție. Totul era întunecat, dar lampa din încăperea despre care crezusem că era biroul meu lumina suficient holul cât să ne vedem unul pe altul. Ne-am oprit în fața ușii de serviciu pe care o folosisem toată săptămâna trecută. Mi-a trecut prin minte că falsul agent imobiliar îmi ceruse probabil să folosesc acea intrare ca să evite să fie prins prea repede. Îmi spusese că nu era folosită intrarea principală din Park Avenue, deoarece chiriașii nu voiau ca praful de la construcții să fie adus înăuntru pe pantofi. Crezusem tot ce-mi spusese acel escroc.

— Ai un nume, Oklahoma? Sau ar trebui să-ți spun pur și simplu intrusa?

— Emerie. Emerie Rose.

— Frumos nume. Rose e numele de familie sau al doilea nume?

— De familie.

A ținut cutia într-o mână și mi-a întins-o pe cealaltă.

— Drew. Drew Michael.

L-am privit chiorăș.

— Al doilea nume sau de familie?

Zâmbetul lui a luminat întunericul când i-am strâns mâna. Bărbatul ăsta n-avea gropițe în obraji. Avea adevărate cratere.

— Al doilea. Numele de familie este Jagger.

— Mă bucur să te cunosc, Drew Jagger.

Nu mi-a dat drumul la mână.

— Pe bune? Mă bucur să te cunosc? Ești mult mai politicoasă decât aș fi eu în situația asta.

— Ai dreptate. În punctul ăsta, poate că mi-aș dori să fi totuși un hoț.

— Ai mașină? E târziu și cutia asta e destul de grea.

— E OK. O să chem un taxi.

A dat din cap.

— Ai grijă cum te urci și cum cobori. Fusta aia nu pare să țină cont de ce vrei tu.

În acel moment, nici măcar întunericul nu putea să-mi ascundă roșeața.

— Cu toată umilința pe care am îndurat-o în seara asta, nu puteai să treci peste acest detaliu? Să te prefaci că nu s-a întâmplat?

Drew a rânjit.

— E imposibil să mă prefac că nu am observat fundulețul *ăsta*.

Eram slabă, dar aveam fundul puțin cam mare. Dintotdeauna am fost conștientă de asta.

— Ce vrei să spui?

— Era un compliment.

— Ah!

— Și totuși, de ce a căzut fusta de pe tine? Ai slăbit în ultima vreme sau ceva de genul ăsta?

În acel punct, nimic nu putea să mă facă să mă simt mai stânjenită decât mă simțisem deja, așa că am râs și i-am spus adevărul:

— Am mâncat un burger mare la cină, fusta-mi era prea strâmtă și mi-am desfăcut fermoarul. Ușa era încuiată. N-am crezut că o să intre cineva.

— O tipă care mănâncă burgeri mari și arată așa? Nu le lăsa pe celelalte femei din New York să afle! O să te urce într-un autobuz înapoi spre Oklahoma.

Mi-a făcut cu ochiul. Și, Doamne, cât de patetică eram că-mi simțeam bătăile inimii întetindu-se!

Am ieșit și Drew m-a așteptat, ținând cutia, până când taxiul a tras lângă bordură. S-a aplecat spre ușă după ce m-am urcat.

— Ajunul Anului Nou e mereu nasol. Măine va fi mai bine. Așa că stai în pat, mai comanzi un burger mare și încerci să te odihnești. Ne întâlnim la secția de poliție poimăine. La secția 19, pe 67th Street. Să

zicem, la opt dimineața? În prima zi a anului va fi nebunie la secție — încă se vor ocupa de bețivii idioți din noaptea de Revelion.

Nici nu mă gândisem la poliție. Bănuiesc că trebuia să depun o plângere.

— Nu e nevoie să vii cu mine. Deja te-am deranjat suficient.

Drew a ridicat din umeri.

— Oricum trebuie și declarația mea. În plus, sunt prieten cu unii dintre băieți. Asta te va ajuta să intri și să rezolvi mai repede.

— OK.

A bătut cu pumnul pe plafonul taxiului de două ori și s-a aplecat să-i vorbească șoferului.

— Ai grijă de ea. A avut o seară de rahat.

Odată ce am intrat în trafic, am înțeles cu adevărat tot ce mi se întâmplase în ultima oră. Mi s-a activat adrenalina și am simțit că mă prăbușesc.

Îmi fuseseră furate economiile de-o viață.

Nu mai aveam birou.

Le dădusem tuturor clienților mei noua mea adresă.

Mi s-a învârtit capul.

Unde o să merg?

Chiar dac-ar fi să-mi găsească un alt loc într-un timp scurt, cum o să rezolv cu depozitul de garanție?

Îmi era greață din nou, așa că mi-am lăsat capul pe scaunul de piele și am închis ochii, respirând adânc de câteva ori. Surprinzător, primul lucru care mi-a apărut în minte a fost bărbatul superb, cu păr negru și buze pline, din pragul biroului meu. Biroului lui. Și, cu imaginea lui în minte — deși aveam o cădere nervoasă și un atac de panică major —, nu mi-am putut opri surâsul care mi-a apărut pe buze.

Capitolul 3

DREW

M-am uitat la ceas. *Douăzeci de minute întârziere*. Tipa era sexy și regretam un pic că fusese păcălită. Dar *douăzeci de minute*? Ceream 675 de dolari pe oră. Tocmai pierdusem 225 de dolari stând în fața nenorocitei de secții de poliție. M-am uitat încă o dată pe stradă și eram pe punctul să mă întorc la birou când am văzut o pată de culoare la colț.

Verde. Dintotdeauna îmi plăcuse verdele. Ce să nu-ți placă la el? Banii, iarba, acele broaște cu ochii bulbucăți pe care-mi plăcea să le vânez în copilărie — dar azi cuvântul *plăcut* era ridicat la gradul de *pasivitate*, când i-am văzut țâțele lui Emerie săltându-i în pulover. Pentru cineva atât de mic, avea ceva balcoane — se asortau frumos cu fundul bombat.

— Scuze că am întârziat.

Avea haina descheiată și pielea ei albă devenise roz de cât alergase. Arăta altfel decât cu o seară în urmă. Părul lung, ondulat, îi era desfăcut, iar soarele arunca mici raze de lumină peste nuanța lui ca de cupru. Încearca să-l aranjeze în timp ce vorbea.

— Am greșit trenul.

— Tocmai mă pregăteam să plec.

M-am uitat la ceas și am zărit mici stropi de transpirație scurgându-i-se în decolteu. Mi-am dres glasul și am atins ceasul.

— Treizeci și cinci de minute. Te costă 350 de dolari.

— Ce?

Am dat din umeri, cu fața lipsită de expresie.

— Cer 675 de dolari pe oră. M-ai făcut să pierd mai mult de o jumătate de oră din timpul meu. Așa că te costă 350 de dolari.

— Nu-mi permit să te plătesc. Sunt falită, îți amintești?

Și-a ridicat mâinile a exasperare.

— Am fost trasă pe sfoară să iau cu chirie biroul tău de lux. N-ar trebui să-ți plătesc atâția bani doar pentru că am dormit mai mult.

— Relaxează-te! Făceam mișto de tine.

Am făcut o pauză.

— Stai! Ai zis că ai greșit trenul.

Și-a mușcat buza, având un aer vinovat, și a arătat spre ușa secției de poliție.

— Ar trebui să intrăm. Te-am făcut să aștepti destul.

Am clătinat din cap.

— M-ai mințit.

Emerie a oftat.

— Scuze. Am dormit mai mult. N-am putut să dorm noaptea trecută. Totul încă mi se pare un coșmar.

Am dat din cap și, deși nu-mi stă deloc în obicei să mă port așa, am lăsat-o în pace.

— Haide! Să vedem dacă există vreo șansă să-l prindem pe tipul ăsta.

Când am intrat în secție, sergentul de serviciu vorbea la telefon. A zâmbit și a ridicat două degete. După ce a terminat conversația, spunându-i celui care sunase că reclamele furate din supermarket erau o treabă care ținea de Serviciul Poștal al Statelor Unite, nu de Departamentul de Poliție al orașului New York, a întins mâna, aplecându-se deasupra ghișeului.

— Drew Jagger. Ce te aduce printre infractori? Te plimbi prin mahalale astăzi?

Am zâmbit și i-am strâns mâna.

— Ceva de genul ăsta. Cum îți merge, Frank?

— Mai bine ca niciodată. Ajung seara târziu acasă, nu-mi dau jos pantofii la ușă, las colacul ridicat la baie după ce mă ușurez și mănânc numai din farfurii de unică folosință, ca să nu trebuiască să spăl niciun rahat. Burlăcia e bună, prietene.

M-am întors spre Emerie.

— El e sergentul Frank Caruso. Îmi ține afacerea pe linia de plutire prin faptul că trece de la o nevastă la alta. Frank, ea este Emerie Rose. Trebuie să depună o plângere. Vreo șansă să fie Mahoney de serviciu azi? Poate o ajută el.

— E plecat câteva săptămâni. Și-a luxat glezna fugărind un suspect la o intrare prin efracție. Dar o să mă uit cine e în birou și o să aduc pe cineva bun. Ce s-a întâmplat? O problemă domestică? Probleme cu soțul?

— Nimic de genul ăsta. Emerie nu e o clientă de-ale mele. A închiriat spațiul din clădirea mea acum câteva săptămâni.

Frank a fluierat.

— Spațiu în Park Avenue. Drăguță și bogată. Ești singură, iubito?

— Nu-ți înveți lecția niciodată, bătrâne?

— Ce? Am încercat doar urâte și falite. Poate că asta e problema mea.

— Sunt destul de sigur că nu asta e problema ta.

Frank și-a fluturat mâna spre mine.

— Și care-i treaba? Li face necazuri proprietarul sau ce?

— A închiriat spațiul pentru două mii cinci sute de dolari pe lună. A plătit avans zece mii de dolari. Problema e că nu l-a închiriat de la proprietar. A fost trasă pe sfoară de cineva care s-a dat drept agent imobiliar în timp ce eu eram plecat din oraș și biroul meu era în renovări.

— Două mii cinci sute pe lună. În clădirea ta?

— E din Oklahoma.

S-a uitat la Emerie.

— Nu aveți Monopoly în Oklahoma? Nu ți-ai dat seama că spațiul *Blue* din Park Place e de cinci ori mai scump decât Baltic?

I-am tăiat vorba sergentului care-o făcea pe deșteptul, înainte să o facă pe Emerie să se simtă și mai prost. Până la urmă, făcusem eu mișto de ea cu o seară în urmă, când mă luase prin surprindere întâmpinarea pe care mi-o făcuse. Era destul. Frank mi-a dat documentele pe care trebuia să le completeze și ne-a îndrumat spre o cameră în care să așteptăm. Pe drum, m-am oprit să vorbesc cu un prieten mai vechi, iar Emerie aproape completase formularele când am ajuns la ea.

Am închis ușa în urma mea, iar ea și-a ridicat privirea și m-a întrebat:

— Lucrezi în domeniul penal?

— Nu. Doar matrimonial.

— Par să te știe toți polițiștii.

— Amicul meu a lucrat aici. Câțiva dintre primii mei clienți erau polițiști. Dacă ești prieten cu un tip în uniformă și faci o treabă bună pentru el, obții cazuri de la toată secția și câteva în plus. Sunt un grup loial. Cel puțin, sunt loiali unii altora. Totuși, au cea mai mare rată de divorț din oraș, din cauza locului de muncă.

Un minut mai târziu, un detectiv pe care nu-l întâlnisem nicio dată a venit și i-a luat declarația lui Emerie și apoi pe a mea. Când a terminat, a spus că eu pot să plec.

Nu știu de ce, o jumătate de oră mai târziu încă eram pe-acolo, în timp ce Emerie răsfoia al doilea dosar plin cu fotografii ale infractorilor.

A întors pagina și a oftat.

— Nu pot să cred câți răufăcători arată ca oamenii normali.

---

1 Termen care descrie un loc mizerabil, ieftin. Vine de la Baltic Avenue, o proprietate din jocul de Monopoly. (N.T.)

— Ți-ar fi fost mai greu să dai zece mii de dolari dacă tipul ar fi arătat că un răufăcător, nu?

— Presupun că da.

M-am scărpinat în bărbie.

— În ce ai cărat cu tine atâția bani cash, totuși? O pungă maro plină cu hârtii de o sută?

— Nu.

Tonul ei era defensiv și nu a mai adăugat nimic. Așa că m-am holbat la ea, așteptând. Și-a dat ochii peste cap.

— Bine. Dar nu era o pungă maro de hârtie. Era albă. Și scria Wendy's pe ea.

Am ridicat din sprânceană.

— Wendy's? Fast-foodul? Chiar îți plac burgerii, nu?

— Am pus în poșetă burgerul pe care tocmai mi-l luasem și am băgat banii în pungă pentru că voiam să-i țin în mână în metrou. Mă gândeam că era mai probabil ca vreunul să încerce să-mi fure portofelul decât prânzul.

Avea sens.

— Bună idee pentru o fată din Oklahoma.

S-a uitat la mine pieziș.

— Sunt din orașul Oklahoma, nu de pe la vreo fermă. Crezi că sunt naivă doar pentru că nu sunt din New York și de-asta iau decizii proaste.

Nu m-am putut abține.

— I-ai dat zece mii de dolari unui fals agent imobiliar, într-o pungă de la Wendy's.

Părea că o să scoată fum pe urechi. Din fericire, o bătaie în ușă m-a împiedicat să fiu apostrofat din nou în stilul Oklahoma. Frank și-a băgat capul pe ușă.

— Ai o secundă, domnule avocat?

— Normal.

Frank a deschis larg ușa, m-a așteptat să ies și a închis-o la loc înainte să vorbească.

— Avem o mică problemă, Drew.

Își luase fața de sergent și a arătat spre ușa închisă.

— Procedura standard este verificarea plângerii.

— Așa, și?

— Oklahoma asta a ta... se remarcă. Are un mandat impresionant pe numele ei.

— Faci mișto de mine?

— Aș fi vrut eu. Noul program de pe computer ne cere să înregistrăm motivul pentru care verificăm numele. Detectivul care i-a luat declarația a completat deja că tipa e aici, la secție. Nu mai e ca-n vremurile de altădată. Acum, totul poate fi urmărit. Va trebui ca tipa să rezolve cu mandatul ăla. Eu plec într-o oră. Dacă vrei, iau mandatul și o duc la tribunal să răspundă la acuzații, ca să nu-i punem cătușele. Trebuie să se prezinte acolo. Sunt sigur că poate să dea o declarație și să rezolve destul de ușor.

— Care e acuzația?

Frank a rânjit.

— Expunere indecentă.

***

— Acum spune-mi toată povestea, de la capăt.

Ne-am așezat pe o bancă în fața sălii de judecată, așteptând să înceapă sesiunea de înfățișări de după-amiază de la tribunal.

Emerie și-a plecat capul.

— Chiar trebuie?

Am mințit-o:

— Va trebui să-i spui povestea judecătorului, așa că, în calitate de avocat al tău, eu trebuie să o aud primul.

Fără îndoială, urma să se enerveze când avea să-și dea seama că o citație nu necesita relatarea evenimentelor în cauză. Am fi intrat, ar fi pledat *vinovată*, ar fi plătit o amendă și am fi ieșit într-o oră. Dar miza mea era pierdută oricum, așa că meritam să mă distrez puțin. În plus, îmi plăcea latura inflăcărată a personalității ei. Tipa era și mai sexy când era nervoasă.

— Bine. Păi, eram aici în New York, într-o vară, în vizită la bunica mea. L-am cunoscut pe băiatul ăsta. Am ieșit de câteva ori, ne-am apropiat și într-o noapte de august era foarte cald și sufocant. Tocmai terminasem liceul și nu făcusem niciodată ceva atât de sălbatic acasă. Așa că, atunci când mi-a propus să înotăm dezbrăcați în piscina publică, m-am gândit: *De ce nu? N-o să afle nimeni niciodată.*

— Mai departe.

— Am mers la Y, pe Eighty-Second, unde e o piscină exterioară, și am sărit gardul. Era atât de întuneric când ne-am dezbrăcat, de credeam că nici tipul nu poate să mă vadă.

— Deci te-ai dezbrăcat? Ce culoare aveau sutienul și chiloșii tăi? *Serios?* Eram un nenorocit bolnav că puneam întrebările astea. Dar, în imaginația mea perversă, o și vedeam în niște tanga albi minusculi și un sutien la fel, din dantelă.

Pentru o clipă, a părut că intră în panică.

— Chiar trebuie să știi toate astea? S-a întâmplat acum zece ani.

— Ar trebui. Cu cât mai multe detalii, cu atât mai bine. Îi va demonstra judecătorului că-ți amintești clar ce-a fost în noaptea aia și va crede că-ți pare rău.

Emeric a rămas pe gânduri, rozându-și unghia de la degetul mare.

— Albi! Erau albi.

Drăguț.

— Tanga sau normali?

Obrajii i s-au făcut roz și și-a acoperit fața cu mâinile.

— Tanga. Doamne, asta e atât de stânjenitor!

— O să fie mai ușor dacă dezvălui totul acum.

— OK.

— Te-ai dezbrăcat singură sau te-a dezbrăcat tipul ăsta?

— M-am dezbrăcat singură.

— OK. Ce s-a întâmplat apoi? Spune-mi toate detaliile, nu lăsa să-ți scape nimic. Poate că ție ți se pare că nu totul e relevant, dar ar putea fi de ajutor pentru caz.

A dat din cap.

— După ce m-am dezbrăcat, mi-am lăsat hainele grămadă lângă gardul peste care săriserăm. Jared — tipul cu care eram — și-a dat jos hainele, le-a lăsat lângă ale mele, a mers pe trambulină și s-a pregătit să se arunce.

— Apoi?

— Apoi a venit poliția.

— Deci nici măcar nu erai în apă? N-ai făcut nicio prostie în piscină, nimic?

— Nu. Nici n-am ajuns la piscină. Chiar după ce s-a pregătit Jared să sară, s-au auzit sirenele.

Simțeam că fusesem tras pe sfoară. Tot începutul ăla și nu se-ntâmplase nimic? Nici măcar un pipăit? Înainte să-i pot pune alte întrebări, un executor a citit o listă de nume. L-am auzit strigând Rose, așa că am condus-o pe Emerie în locul în care se afla tipul, în afara sălii de judecată, ținând o mapă în mână.

— Sala 132, pe hol și la dreapta. Procurorul va veni acolo să discute cazul înainte să intrați la judecător. Așteptați afară. O să vă strige când o să vă vină rândul.

Știam unde era sala, așa că am condus-o pe Emerie pe hol și ne-am așezat pe o băncuță în față. A tăcut un minut, după care a vorbit. Vocea îi tremura puțin, ca și cum încerca să nu plângă.

— Îmi pare rău pentru tot, Drew. Îți datorez probabil cinci mii de dolari pentru tot timpul tău și nu-mi permit să-ți plătesc nici măcar cinci sute.

— Nu-ți face griji!

S-a întins și mi-a atins brațul. Eu imi ținusem mâna pe spatele ei în timp ce mergeam sau când o ajutasem să coboare din mașina sergentului Caruso care ne adusese aici, dar asta era prima oară când mă atingea ea pe mine. Îmi plăcea. *La naiba!* Nu o cunoșteam prea bine, dar știam destule cât să-mi dau seama că femeile din Oklahoma nu erau genul cu care să te joci la nesfârșit. Trebuia să terminăm cu asta și să plecăm de-aici.

— Vorbesc serios. Chiar îmi pare rău și nu-ți pot mulțumi îndeajuns că ai venit astăzi cu mine. Aș fi fost o epavă dacă nu te-aș fi avut aici. O să te răsplătesc eu cumva.

Mă pot gândi la câteva idei.

— E-n regulă. Serios. Nu-ți face griji! Totul o să meargă ușor și vom ieși de-aici în douăzeci de minute.

Chiar atunci s-a auzit o voce din spatele ușii.

— *Rose. Dosarul numărul 18493094. Avocat pentru Rose?*

Am presupus că era procurorul. Nu prea lucrasem în penal, doar cu prilejul câte unei amenzi în trafic sau a vreunei acuzații de violență domestică pentru un client de valoare, vechi. Dar vocea femeii îmi era vag familiară, deși nu știam de unde să o iau.

Până când am deschis ușa.

Brusc, a fost clar de ce îmi sunase familiar.

O mai auzisem.

Ultima oară, îmi strigase numele în timp ce intram în ea, pe la spate, în baia unei firme de avocatură rivale.

Dintre toți juriștii din New York, procurorul nostru trebuia să fie Kierra Albright.

Poate că *ușor* nu era cel mai potrivit cuvânt pentru cum aveau să decurgă lucrurile.

Capitolul 4

DREW

www.drew.edu

Futu-i!

— Nu înțeleg. Ce se întâmplă?

Vocea lui Emerie era plină de panică.

Și n-o puteam invinováți. Toată lumea știe că tigrii, cobrele și rechinii sunt periculoși. Dar delfinii cu bot gros? Atât de drăguți și de adorabili, scot fluierături melodioase când îi mângâi pe creștetul capului. Dar dacă din întâmplare rănești vreunul, *va ataca*. Chiar așa e. Hobby-ul meu, în afară de futai și de muncă, e să mă uit pe National Geographic.

Kierra Albright este un delfin cu bot gros. I-ar recomanda judecătorului mai degrabă 30 de zile la închisoare decât amenda pe care ne spusese că ne-o va da, în urmă cu mai puțin de jumătate de oră.

— Lasă-mă un minut. la loc în galerie, mă întorc imediat. Trebuie să vorbesc ceva cu procurorul. În privat.

Emerie a dat din cap aprobator, dar ochii îi pluteau în lacrimi, așa că am lăsat-o un moment să-și revină. Apoi am deschis poarta care separă publicul de actorii din sala de judecată și am condus-o

spre un rând gol din spate. Când am dat să plec, am văzut o lacrimă rostogolindu-se pe obrazul ei, ceea ce m-a oprit din drum.

Fără să mă gândesc, i-am ridicat bărbia, astfel încât să ni se întâlnească privirile.

— Ai încredere în mine. O să fi acasă în seara asta. OK? *Nu trebuie decât să ai încredere în mine.*

***

Vocea mea a speriat-o pe Kierra care era în toaleta femeilor, lângă sala de judecată.

— Ce dracu' a fost asta? am spus și am încuiat ușa când ea s-a întors spre mine.

— Nu poți să fii aici.

— Dacă întreabă cineva, mă identific cu partea mea feminină astăzi.

— Ești un nesimțit.

— *Eu sunt nesimțit? Ce dracu' a fost căcatu' ăla cu „Mă bucur să te văd, Drew, o să recomand o amendă de cincizeci de dolari și vei pleca de-aici la timp pentru jocul de golf”?*

S-a îndepărtat de mine și s-a dus spre oglindă. Scoțându-și un ruj din buzunarul sacoului, s-a aplecat și și-a rujat buzele cu roșu-aprins, fără să scoată un sunet până a terminat. Apoi mi-a arătat cel mai larg, mai strălucitor zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

— M-am gândit că noua ta jucărie trebuie să se obișnuiască să i se spună un lucru și să i se întâmple altul, atunci când se așteaptă mai puțin.

— Nu e jucăria mea. E o... prietenă pe care o ajut.

— Am văzut cum te uitai la ea, cum îți țineai mâna pe spatele ei. Dacă nu i-o tragi deja, o vei face în curând. Poate are nevoie de o noapte în penitenciarul local, pentru că nu te poți controla în sala de judecată. Poate că așa o să i se acrească de farmecele tale. Dacă stai să te gândești, îi fac o favoare femeii. Ar trebui să-mi mulțumească.

— Ești nebună dacă crezi c-o să te las să scapi cu-atât. Emerie n-are nicio legătură cu ce s-a întâmplat între noi. O să-i cer judecătorului Hawkins să renunțe la caz dacă trebuie.

— Să renunțe? Pe ce motiv?

— Pe motiv că tatăl tău joacă golf cu el în fiecare vineri și că tu însăși mi-ai spus că-ți dă tot ce vrei. Ai uitat cât de mult îți plăcea să vorbești despre afaceri după ce ți-o trăgeam?

— N-ai îndrăzni!

Stătusem la distanță — la trei metri, în fața ușii încuiate —, dar m-am îndreptat încet în față, apropiindu-mă de ea, calm.

— Pune-mă la încercare!

S-a uitat la mine o vreme.

— Bine. Dar hai să facem asta așa cum o fac adversarii. Nu cu lovituri sub centură. Să facem o înțelegere.

Am dat din cap:

— Ce vrei, Kierra?

— Tu vrei ca clienta ta să fie liberă până diseară. Eu vreau ceva în schimb.

— Bine. Ce vrei?

Și-a trecut limba peste buza de sus, ca și cum era înfometată și se uita la o friptură succulentă.

— Pe tine. Și nu într-o baie sau pe bancheta unui Uber. Te vreau pe tine — la o întâlnire adevărată, să mă scoți în oraș, la cină și la un vin, înainte să facem un 69.

***

— O, Doamne! Nu-ți pot mulțumi îndeajuns.

— Hai să plătim amenda și să plecăm de-aici.

În timp ce o grăbeam afară din sala de judecată, Emerie părea să-mi interpreteze graba ca având legătură cu faptul că-mi ocupase ea prea mult din zi. Dar nu era deloc vorba de asta. Aproape reușisem să ieșim, când Kierra a strigat după noi.

— Drew, ai o secundă?

— Nu acum. Trebuie să ajung undeva.

Oriunde, dar nu aici.

Mi-am ținut mâna pe spatele lui Emerie și am continuat să merg, dar clienta mea avea alte idei. S-a oprit din mers.

— Trebuie să plecăm, am zis.

— Lasă-mă cel puțin să-i mulțumesc procuroarei.

— Nu e nevoie. Orașul New York li mulțumește o dată la două săptămâni, vinerea, când li plătește salariul.

Ochii lui Emerie m-au certat.

— Nu sunt nepoliticoasă doar pentru că tu ești.

Și cu asta, s-a întors și a așteptat-o pe Kierra.

I-a întins mâna:

— Mulțumesc mult pentru tot. Eram distrusă azi-dimineață când mă gândeam că voi fi trimisă în arest.

Kierra s-a uitat la mâna lui Emerie și i-a făcut semn că nu e cazul.

— Nu-mi mulțumi mie. Mulțumește-i avocatului tău.

— Da, o să fac asta.

— Dar nu-i mulțumi prea mult. Nu vreau să fie epuizat.

Kierra s-a întors pe călcăie și, cu spatele, ne-a făcut cu mâna.

— O să te sun în legătură cu întâlnirea noastră, Drew.

Emerie m-a privit.

— Asta a fost dubios.

— Probabil că nu și-a luat medicamentele. Haide, să ieșim de-aici!

Până când am plătit amenda și am luat copile lichidării mandatului lui Emerie, se făcuse deja ora patru.

Pe treptele judecătoriei, s-a întors spre mine.

— Sper că nu ai nimic împotriva exprimării afecțiunii în public, pentru că trebuie să-ți dau o îmbrățișare.

De fapt, nu eram deloc o persoană care să-și exprime afecțiunea în public, dar hei... nu eram plătit pentru ziua asta pierdută, așa că puteam foarte bine să mă aleg și eu cu ceva din asta. Săniile ei lipiți de mine erau clar mai buni decât nimic — poate chiar mai buni decât o zi de muncă cu 675 de dolari pe oră.

— Dacă insiști.

Zâmbetul pe care mi l-a aruncat a fost al naibii de aproape de perfecțiune. Apoi a venit și îmbrățișarea. A fost una lungă — sânii ei și trupul mic, suplu, s-au lipit de mine în ceva mai mult decât o îmbrățișare de curtoazie. Mirosea și bine.

Când s-a tras înapoi, a continuat să-și țină mâinile pe brațele mele.

— O să te răsplătesc pentru ziua de azi. Chiar dacă o să-mi ia ani.

— Nu-ți face griji!

— Nu, vorbesc serios.

Am mai petrecut câteva minute vorbind, făcând schimb de numere de telefon în caz că i-ar fi sosit livrările, și ne-am spus la revedere. Ea se ducea în nord, eu în sud, așa că ne-am despărțit luând-o în direcții opuse. După câțiva pași, m-am întors și m-am uitat peste umăr, la cum își legăna fundul. Arăta la fel de bine din spate pe cât arăta și din față.

Asta m-a făcut să mă gândesc... pariez că arăta și mai uluitor când își dădea drumul. Chiar când m-am întors cu totul spre ea, s-a întors și Emerie și m-a surprins privind-o de la spate. A zâmbit larg și mi-a făcut încă o dată cu mâna, după care a trecut de colț și a dispărut.

E-adevărat, voiam să mă răsplătescă pentru ziua de azi.

Și mă puteam gândi la câteva modalități prin care mi-ar fi plăcut să-mi primesc răsplata.

Capitolul 5

EMERIE

Mi-am ridicat la ureche telefonul vibrând, văzând în același timp și ora. Era aproape 11 noaptea — prea târziu ca să fiu sunată, indiferent cine era.

— Alo?

— Emeric?

Vocea lui. Nu trebuia să întreb cine era. În realitate, vocea lui era gravă și răgușită, dar la telefon era de-a dreptul guturală.

— Drew? E totul bine?

— Da. De ce?

— Pentru că e cam târziu.

Am auzit telefonul foșnind și apoi:

— Căcat! Scuze. Habar n-aveam. Tocmai m-am uitat la ceas. Credeam că e în jur de nouă.

— Timpul zboară când îți petreci mai toată ziua la tribunal cu infractorii, nu?

— Presupun că da. M-am dus acasă, am mai lucrat câte ceva și apoi am mers la birou. Probabil că am pierdut noțiunea timpului.

— Am ajuns acasă, mi-am pus câteva pahare de vin și m-am mai compătimit puțin. Seara ta pare mult mai productivă decât a mea. Ești încă la birou?

— Da. De-asta te-am sunat. Stăteam aici și mă gândeam că, atunci când îți vei găsi un nou birou, o să arate foarte drăguț.

Ce lucru ciudat de spus!

— Mulțumesc. Dar ce te face să spui asta?

— Sticlă și lemn de culoare închisă. Aș fi pariat totuși pe ceva mai feminin.

— Ce... ah, nu! Mi-au livrat astăzi mobilierul?

— Da.

— Cum așa? Cum au intrat acolo dacă tu ai fost cu mine toată ziua?

— Constructorul meu era aici, se ocupa de finisaje, și n-am avut ocazia să-i spun încă ce s-a întâmplat. A crezut că-ți face un serviciu dacă-i lasă să intre.

M-am dat cu capul de blatul de la bucătărie și apoi am rămas cu fruntea lipită de el, ca să nu-mi sparg creierii. N-am putut totuși să-mi opresc și geamătul care mi-a ieșit pe gură.

— Îmi pare rău. O să mă ocup cât de repede pot. La prima oră.

— Nu te grăbi. Lucrurile mele sunt încă în depozit. Le mai pot ține acolo o vreme.

— Mulțumesc. Îmi pare așa de rău! O să-i sun la prima oră și o să le spun să vină după ele. Apoi o să-i aștept la tine la birou, ca să nu ai tu de-a face cu ei, dacă e-n regulă.

— Normal.

— Îmi pare rău.

— Încetează să spui că-ți pare rău, Emerie. Fostii infractori sunt căliți. Ei nu-și cer scuze. Te aștept mâine-dimineață.

Am râs, ca să nu plâng.

— Heil

Am bătut la ușa întredeschisă și am auzit ecoul vocii mele răsunând. Ușa s-a deschis și am fost surprinsă să văd holul încă gol. Credeam că mobilierul meu era deja depozitat acolo.

La distanță, s-a auzit o voce, dar nu am putut să înțeleg ce spune. Am pășit înăuntru și am strigat puțin mai tare.

— Hei! Drew?

Am auzit pași repezi țâcănind pe podeaua nouă de marmură, din ce în ce mai zgomotoși, până când l-am văzut pe Drew venind dinspre hol. Avea telefonul la ureche și a ridicat un deget în timp ce a continuat să vorbească.

— Nu vrem casa din Breckenridge. Clientul meu urăște frigul. Poate să o păstreze ea, dar va fi singura proprietate cu care pleacă din căsnicia asta.

O pauză, apoi:

— Nu, nu sunt nebun. După ce închid, o să-ți trimit niște poze cu proprietatea Breckenridge. Cred că o să te convingă că doamna Hollister *chiar* iubește casa aia.

Apoi, un curier FedEx a apărut cu un cărucior plin de cutii. Drew și-a îndepărtat telefonul de la ureche ca să vorbească cu el.

— Așteaptă-mă un minut.

Hotărând că măcar atât puteam să fac pentru el, am semnat de primire și l-am rugat pe curier să lase cutiile la biroul de la recepție, încă îmbrăcat în folie. Drew a șoptit *mulțumesc* și și-a continuat discuția.

În timp ce aproape țipa la interlocutorul său de la capătul firului, am stat un minut să-l analizez. Purta ceea ce am presupus, după croială, că era un costum foarte scump. Mâneca brațului cu care ținea telefonul era trasă în sus, scoțând la iveală un ceas mare, care părea și el scump. Avea pantofii lucioși și cămașa proaspăt călcată. Părul îi era negru și prea lung pentru un bărbat care își lustruia pantofii,

iar pielea avea bronzul vacanței recente, ceea ce-i făcea ochii verzi să strălucească și mai tare.

La ce era însă imposibil să nu te holbezi erau buzele lui — atât de pline și de bine conturate. *Chiar este frumos*. Nu eram sigură dacă mai crezusem vreodată despre un bărbat că era frumos. Chipeș, da. Sexy, chiar. Dar *frumos* era cel mai potrivit cuvânt pentru a-l descrie pe Drew Jagger — niciun alt cuvânt nu-i făcea dreptate.

Și-a terminat convorbirea.

— Serios, Max, la câte cazuri ai fost de cealaltă parte a mesei, holbându-te la fața mea drăguță? Nu știi că nu joc la cacealma acum? Uită-te la poze, apoi transmite-mi răspunsul tău la ofertă. Cred că ți se va părea mai mult decât corect după ce vei avea o perspectivă asupra lucrurilor. Instructorul ei de schi care are 20 de ani o învața cum altfel se mai poate face plugul. Oferta e pe masă 48 de ore. Apoi o să te sun iar, ceea ce înseamnă că clientul meu va primi o altă factură și oferta pentru tine scade al dracului de mult.

Drew a apăsat un buton pe telefon și s-a uitat la mine, gata să vorbească, când telefonul a vibrat iar în mâna lui.

Căcat!

A oftat, s-a uitat la telefon și din nou la mine.

— Scuze. Trebuie să răspund și la asta.

Un curier de la Poland Spring cărând bidoane mari de apă a bătut la ușa din față. M-am uitat la Drew:

— Mă descurc. Du-te să răspunzi la telefon.

În următoarele cincisprezece minute în care Drew a vorbit la telefon, am refuzat un petiționar, am răspuns la telefonul de pe birou care suna sub o prelată — de două ori, chiar — și am semnat de primire pentru niște documente legale trimise la cabinetul de avocatură al lui Drew M. Jagger. Tocmai îmi făceam de lucru la telefon cu un posibil client, când a apărut din nou Drew.

— O să-i mulțumim domnului Aiken că v-a recomandat.

Am ascultat un moment și apoi am adăugat:

— Tariful nostru este de...

I-am întâlnit privirea lui Drew.

— Șapte sute de dolari pe oră.

A zâmbit pieziș.

— Sigur. De ce să nu vă fac o programare pentru o primă întrevedere? Așteptați un moment să verific agenda domnului Jagger.

Am apăsat butonul și am întins palma.

— Ai agenda sincronizată pe telefon?

Drew și-a scos telefonul din buzunar și mi l-a întins.

— Da.

Am deschis agenda din Outlook, am căutat un spațiu liber. Totul era ocupat întreaga lună.

— Poți să-ți muți cina cu persoana numită Monica de la șase la opt, ca să-i fac loc domnului Patterson de la patru și jumătate, miercurea viitoare? A spus că e urgent. Ar putea avea nevoie de un ordin de restricție, ca să-și protejeze bunurile, așa cum l-ai ajutat pe domnul Aiken.

— S-a făcut!

Am reluat convorbirea.

— Ce spuneți de patru și jumătate miercurea viitoare, pe opt? E perfect? Minunat. Și onorariul nostru standard este de — m-am uitat la Drew, el a ridicat zece degete — de douăsprezece mii... OK, vă mulțumesc. Vă așteptăm atunci. La revedere!

Drew arăta amuzat când am închis.

— Mi-am crescut tariful de la 675 la 700?

— Nu. Aia 25 de dolari sunt ai mei. Pentru fiecare oră pentru care îl taxezi, poți să scazi ce îți datorez eu. M-am gândit că factura mea pentru opt ore este de 5 400 — plătesc tariful standard, desigur, nu tariful mărit, pentru domnul Patterson — așa că, dacă l-ai putea taxa pe domnul Patterson pentru câteva sute de dolari în plus, ar fi minunat.

Drew a chicotit.

— Uite-o pe tipa temperamentală care m-a atacat acum câteva nopți, cu talentul ei la Krav Maga. Lipsa ta de tenacitate m-a îngrijorat ieri.

— Am fost arestată și aproape aruncată în închisoare.

— Sunt dezamăgit. Chiar atât de puțină încredere ai avut că voi rezolva problema asta?

— La început, femeia aia ar fi fost în stare să mă omoare. Ce i-ai spus de și-a schimbat atitudinea?

— Am făcut o înțelegere.

L-am privit mirată.

— Ce i-ai dat la schimb, ca să mă ia mai ușor?

Drew m-a privit fix în ochi.

— Nimic important.

Telefonul de pe birou a început din nou să sune în spatele meu.

— Vrei să...?

El mi-a făcut semn că nu.

— O să între robotul. Hai să-ți arăt mobilierul tău.

— Credeam că va fi în hol.

— Tom a crezut că ajută, așa că l-a dus la mine în birou.

L-am urmat pe Drew pe hol, iar el a deschis ușa de la biroul mare, de lângă arhiva în care lucrasem. În ziua în care fusesem acolo, nu era gata încă — mai trebuiau puse cornișele și tapițeria și totul era acoperit de prelate. Constructorul lucrase probabil toată ziua de ieri ca să termine treaba.

— Uau! Arată superb. În afară de...

M-am gândit că mai bine mă abțineam și am dat din cap.

— Nimic. Arată superb.

— În afară de...? Ce voiai să spui?

— Biroul e frumos. Chiar este... cu tavane înalte, cornișe largi, doar că... totul e alb. De ce nu ai ales o culoare? E cam plictisitor să fie totul alb.

A ridicat din umeri.

— Îmi plac lucrurile simple. Alb și negru.

Am pufnit.

— Bine că te-ai întors la timp, atunci. Deja alesesem un galben-deschis pentru biroul tău. Camera copiatorului urma să fie roșie.

Frumoasa mea masă de birou chiar arăta minunat în spațiul lui imens, chiar și cu vopseaua albă plictisitoare. Blatul era din sticlă groasă securizată, iar baza avea picioare din mahon închis la culoare, sculptate ca picioarele unui cal. Gusturile mele la mobilier nu erau, în general, moderne, dar masa asta era atât de frumoasă și arăta atât de liniștitor, încât am vrut neapărat s-o iau.

— Fabrica de mobilă nu a precizat un termen, dar ar trebui să vină azi să le ia înapoi. Au vrut să mă taxeze cu 40% pentru retur. Mi-a luat o oră să-i explic managerului la telefon că și-au încălcat propriul contract de livrare prin faptul că au lăsat o persoană neautorizată să primească pachetul.

— Te descurci bine la telefon.

— Am lucrat în facultate la relații cu clienții, la o firmă de imprimante. Îmi amintesc ce anume mă făcea să ascult într-adevăr și să driblez regulile pentru un client, după o zi întreagă de plângeri.

Telefonul lui Drew a început să sune iar. S-a uitat la el și a decis să nu răspundă.

— Răspunde! Eu plec. Dumnezeu mi-e martor că ți-am mâncat și-așa destul timp. Și pari foarte ocupat.

— E-n regulă. Nu e nevoie să răspund.

— Ești doar tu, singur, în spațiul ăsta imens?

— În mod normal, am un asistent și o secretară. Dar secretara e plecată în concediu medical câteva luni și asistentul a decis să meargă la Facultatea de Drept în alt stat.

— Sună ca și cum vei fi foarte ocupat.

Telefonul i-a sunat din nou și de data asta a spus că trebuie să răspundă. Mi-a zis să mă fac comodă, dar... nu prea aveam ce să fac. Drew a intrat în arhivă și s-a așezat la masa pe care o folosisem pe post de birou, iar eu m-am întors în hol. După ce am curățat și restul foliei de pe biroul de la recepție, am găsit câteva produse de curățat în baie și l-am șters înainte să-mi așez laptopul pe el.

În timp ce mi-am verificat e-mailurile, am răspuns la telefonul de pe birou și am preluat mesaje.

Când s-a întors Drew, o oră mai târziu, părea nervos.

— Mi-a murit telefonul. Pot să-l împrumut pe al tău câteva minute? Telefonul fără fir e în depozit cu celelalte tâmpenii și tocmai aranjăm o negociere. Nu vreau să-i las avocatului timp să reevalueze toate lucrurile cu care tocmai a fost de acord.

Am ridicat telefonul.

— Te rog.

Drew s-a îndepărtat puțin și apoi s-a oprit.

— Care este parola?

— Hm. *Futu-i!*

— Nu vrei să divulgi parola?

— Ba da. Parola mea e *futu-i*.

Drew a chicotit.

— O fată pe gustul meu.

Apoi a tastat și a plecat din nou.

Până la amiază, stomacul îmi chiorăia, pentru că mă trezisem târziu și nu luasem micul dejun. Dar nu puteam să plec de la birou și să-i ratez iar pe cei cu livrarea mobilierului. Când l-am auzit pe Drew că a luat o pauză de la telefon, am fugit spre arhivă.

— Comanzi prânzul de obicei? Mi-e teamă că, dacă plec, ratez livrarea.

— Câteodată. De ce ai chef?

Am dat din umeri.

— Nu contează. Nu sunt mosturoasă.

— Ce zici de mâncare indiană? Curry House e la câteva străzi de aici și livrează repede.

Am strâmbat din nas.

— Nu-ți place mâncarea indiană?

— Nu chiar.

— Bine, chinezească atunci?

— Prea mult glutamat monosodic.

— Sushi?

— Sunt alergică la pește.

- Mexicană?
- Prea grea pentru prânz.
- Știi ce înseamnă propoziția *Nu sunt mofturoasă*, nu?
- Am mijit ochii la el.
- Normal. Doar că alegi chestii dubioase.
- Ce ți-ar plăcea să mănânci, Emerie?
- Pizza?
- A dat din cap.
- Pizza să fie. Vezi? *Eu* nu sunt mofturos.

***

După ce am luat prânzul, Drew și-a scos încarcătorul din telefon. Apoi s-a întins spre telefonul meu.

- Pot să-ți văd pozele?
- Pozele din telefon? De ce?
- Cel mai bun mod prin care poți să cunoști pe cineva este să te uiți la pozele lui din telefon, atunci când se așteaptă cel mai puțin.
- Nici nu știi ce am pe-acolo.
- Tocmai asta e ideea. Dacă-ți dau ocazia să-ți ștergi pozele, nu te voi mai vedea așa cum ești în realitate. Voi vedea ce vrei tu să văd.

Am încercat să-mi amintesc dacă aveam ceva stânjenitor sau incriminator în telefon, în timp ce Drew l-a tras de lângă mine, cu un rânjet pe față. În ultima clipă, l-am oprit, punându-mi mâna peste a lui.

— Așteaptă. Vreau să mă uit și eu la ale tale dacă tu te uiți la ale mele. Și ar fi bine să ai ceva stânjenitor pe-acolo, pentru că eu sunt sigură că am.

— Chiar te rog. Nu mă rușinez așa ușor.

Drew mi-a întins telefonul peste masa pliantă.

L-am privit cum a tastat parola și a început să treacă prin pozele mele. La un moment dat s-a oprit și a ridicat din sprâncene.

— Așa-mi spune multe despre tine.

M-am întins după telefon, dar el l-a tras înapoi prea repede.

— Ce? Ce poză e?

Drew a întors ecranul spre mine. *O, Doamne!* Cât de penibil! Era o poză cu mine, făcută de aproape, săptămâna trecută în timp ce lucram. Aveam o zi plină de ședințe de terapie prin telefon, iar speakerul telefonului hotărâse să nu mai funcționeze la prima oră, luni dimineată. Nu aveam timp să mă duc să cumpăr un nou telefon de birou, iar până după-amiază eram deja frustrată că nu puteam să fac mai multe lucruri deodată, pentru că trebuia să țin telefonul cu o mână la ureche. Așa că am fost creativă. Am luat două elastice mari, portocalii, și le-am pus în jurul telefonului și al capului meu — fixând astfel telefonul, ca să nu mai trebuiască să-l țin cu mâna. Unul dintre elastice îmi căzuse pe frunte, deasupra sprâncenelor, și îmi împingea în jos o sprânceană, făcându-mă să am o expresie ciudată, strâmbă. Celălalt elastic se răsucise în jurul bărbiei, făcând ca pielea să se strângă într-o gropiță strâmbă în bărbie, pe care în mod normal nu o aveam.

— Îmi murise speakerul telefonului și aveam o grămadă de telefoane de primit în ziua aia. Aveam nevoie de ambele mâini.

A chicotit.

— Inventivă. Nu s-a mai făcut un update bun la iPhone de când a murit Steve Jobs. Poate vrei să încerci să le vinzi noua ta tehnologie.

Mi-am mototolit șervețelul și i l-am aruncat în față.

— Taci din gură!

A mai trecut prin câteva poze și apoi s-a oprit. De data asta, nu puteam să-mi dau seama la ce se gândea.

— Ce? Peste ce ai dat?

S-a holbat la poză o vreme, apoi a înghițit în sec, înainte să întoarcă ecranul spre mine. Era o poză pe verticală, făcută în noaptea în care mersesem cu Baldwin la o nuntă. Era, fără îndoială, poza în care arătam cel mai bine. Îmi făcusem o coafură și un machiaj profesionale, iar rochia mi se potrivea ca o mânășă. Era simplă — neagră, fără mâneci, cu un decolteu îndrăzneț în V, care-mi arăta formele. Rochia era mai deocheată decât ce purtam în mod normal

și mă simțisem increzătoare și frumoasă. Deși asta nu mai durase decât vreun sfert de oră după ce îmi făcuse Baldwin poza, mai precis până-n momentul în care am răspuns la soneria de la apartamentul lui și mi-am dat seama că Baldwin aducea pe *cineva* la o nuntă la care fuseserăm invitați amândoi. Iar acea persoană nu eram eu.

Amintindu-mi de tristețea pe care o simțisem în noaptea aia, am spus:

— La o nuntă...

Drew a dat din cap și s-a holbat la poză înainte să se uite din nou la mine.

— Arăți superb. Sexy rău de tot.

Am simțit că roșesc imediat. Îmi uram tenul deschis, tocmai din motivul ăsta.

— Mulțumesc.

A mai trecut prin câteva poze, apoi a întors din nou telefonul spre mine.

— Iubitul tău?

Poza asta fusese făcută la câteva minute după ce Baldwin îmi spusese cât de frumoasă eram și îmi făcuse poza cealaltă. Își ținea brațul în jurul taliei mele, iar eu zâbeam și mă uitam la el în timp ce făcea selfie-ul. Invitata lui sunase la ușă chiar după acest moment. Ulterior, în acea noapte, nu fuseseră decât zâmbete forțate.

— Nu.

— Fost iubit?

— Nu.

S-a uitat din nou la poză și apoi la mine.

— E o poveste aici, nu?

— De unde știi?

— După fața ta. După cum te uiți la el.

E destul de trist că un străin era capabil să-și dea seama de sentimentele mele la zece secunde după ce s-a uitat la acea poză, dar Baldwin nu înțelesese niciodată. Aș fi putut să mint, dar dintr-un oarecare motiv, n-am făcut-o.

— Ne-am cunoscut în facultate. El era asistent la cursul meu de psihologie în timp ce lucra la doctoratul lui. E unul dintre prietenii mei cei mai apropiați. De fapt, locuiesc într-un apartament chiar lângă el.

— N-a mers?

— N-am încercat niciodată. Nu simte același lucru pentru mine.

Drew a părut să vrea să mai spună ceva, în schimb a dat din cap și s-a apucat să se uite iar la poze. Până la final, deja aflase o mulțime de lucruri despre mine. A văzut poze cu cele două surori mai mici ale mele și câteva selfie-uri cu mine și cu un câine, înainte să mă mut în New York. Știa ce simțeam pentru Baldwin și aflase cât de creativă puteam să fiu când trebuia să fac mai multe lucruri deodată.

Când mi-a întins telefonul înapoi, l-am întrebat:

— Deci... ai spus că pozele unei persoane spun multe despre ea. Ce ți-au spus pozele mele despre mine?

— Familistă cu inima frântă și puțin dusă cu pluta.

Voiam să mă simt jignită cu privire la ultima parte, dar era greu din moment ce avea dreptate total. Deși nu aveam să recunosc. În schimb, m-am întins după telefonul lui.

— Parolă?

A rânjit.

— Suge-o!

— Hai, lasă-mă. Ți-ai schimbat-o adineauri.

A dat din cap:

— Nu. Este unul dintre cuvintele mele preferate, dintr-o mulțime de motive. *O sugă* îmi stă pe limbă când vorbesc cu oamenii, cel puțin o dată pe zi. Și, desigur, cui nu-i place să-i fie suptă bine?

— Ești un pervers.

— Spuse femeia a cărei parolă este *futu-i*.

— Mi-am setat parola asta pentru că nu puteam niciodată să-mi amintesc ce parolă aveam și de fiecare dată când tastam una greșită, mormăiam *futu-i*. Baldwin mi-a sugerat să-mi setez parola asta, ultima oară când mi-am blocat telefonul.

— Baldwin?

Ni s-au întâlnit privirile.

— Tipul din poză.

Drew a dat din cap.

Dintr-un motiv anume, să vorbesc despre Baldwin cu Drew mă făcea să mă simt incomod, așa că am schimbat subiectul. Am tastat *suge-o* pe iPhone-ul lui și am spus:

— Să vedem ce aflu și eu despre tine, domnule avocat.

Drew și-a încrucișat mâinile la ceafă și s-a lăsat pe spate, privindu-mă.

— Dă-i drumul!

Am găsit iconița pentru poze și am deschis-o. Văzând că nu era nimic acolo, m-am dus la aplicația de cameră și am deschis-o. Nu era nimic nici acolo.

— Nu ai nicio poză? Am crezut că ăsta este un joc ca să aflăm mai multe unul despre altul.

— Este.

— Și ce am aflat mai exact dintr-o galerie plină de... nimic?

— Ai aflat că nu joc cinstit.

Capitolul 6

DREW

Ce obraznic!

Eu. Nu fundul bombat la care tocmai am fost prins că mă holbam. Deși... *ce fund!*

Emerie se aplecase peste biroul de la recepție să se întindă după telefonul fix, care suna, când m-a prins că mă uitam lacom la posteriorul ei atrăgător. Politicos ar fi fost să mă uit în altă parte, să mă prefac că nu o studiam. Dar ce am făcut eu? I-am făcut cu ochiul.

Din nou. *Ce fund!*

Și acum, Emerie se holba la mine în timp ce continua să vorbească la telefon. Lucrurile pot să meargă în două direcții dacă o femeie te prinde în flagrant delict că o devorezi din priviri. Ori flirtează cu tine, ori...

Emerie a închis telefonul și a venit spre mine hotărâtă. Expresia ei era impasibilă, așa că nu prea știam la ce să mă aștept.

S-a oprit în pragul ușii și și-a încrucișat brațele la piept.

— Te holbai la fundul meu cumva?

Așadar, asta e a doua *direcție*, când obiectul pe care-l devorezi te apostrofează. I-am mimat postura, încrucișându-mi și eu brațele la piept.

— Vrei să mint?

— Nu.

— Ai un fund mișto.

Obrajii i s-au înroșit.

— Ești un dobitoc, știi?

— Atunci probabil că sunt un dobitoc mișto. E nevoie de unul ca să-și dea seama de asta.

Fața ei indiferentă a cedat și Emerie a râs. Îmi plăcea că era mai mult amuzată decât enervată.

— Femeile tind să fie atrase de comportamentul ăsta al tău?

Am dat din umeri.

— Sunt chipeș și bogat. Femeile de asta sunt atrase. Ai fi surprinsă să știi câte chestii îmi sunt iertate.

— Ești atât de plin de tine!

— Poate, dar e adevărat.

Am înaintat din locul în care stăteam în spatele biroului, lăsând câțiva centimetri între noi.

— Spune-mi adevărul. Dacă eram scund, chel, lefter și știrb, cu o cocoasă în spate, m-ai fi pus la punct dacă m-ai fi prins că mă uitam la fundul tău.

A deschis gura, arătând adorabil în încercarea ei de a veni cu o replică, deși fața ei îmi confirmase deja că aveam dreptate.

— Ești un egomaniac.

— Poate. Dar unul atrăgător.

Emerie și-a dat ochii peste cap și a pufnit, dar i-am surprins un zâmbet ascuns pe față chiar înainte ca șoldurile ei să defileze spre ieșirea din birou.

Ce fund!

După aceea, toată după-amiaza, am fost prins la telefon. Chiar dacă îmi eliberasem agenda de întâlniri la birou până săptămâna următoare, se zvonise deja că mă întorsesem și toți clienții mei nefericiți voiau să mă pună la curent cu ultimele comploturi ale partenerilor lor de viață. Lucram într-un domeniu urât, dar eram al naibii de bun la

ce făceam. Ei voiau răzbunare și, de fiecare dată când puneam la colț o nevastă care și-o merita, îmi luam revanșa mental față de fosta mea soție, Alexa. Probabil că aveam nevoie de un psiholog, dar răzbunarea indirectă era mai ieftină și de departe mai satisfăcătoare.

Tochmai terminasem o conversație cu un client care voia un ordin de restricție ca să-și împiedice nevasta — de care se despărțise — să-i dea foc la teancul de reviste porno, când am auzit-o pe Emerie vorbind la telefonul de la recepție. Spațiul gol al biroului făcea să-i răsună vocea și nu m-am putut abține să nu ascult.

— Queens? La suma asta de până-n cinci mii de dolari pe lună, nu se poate mai aproape de centru? Dacă optez pentru ceva mai mic? Fără recepție, doar un birou simplu într-o clădire undeva?

S-a oprit pentru un minut.

— Ce e așa de amuzant? Da, chiar credeam că-mi puteți oferi un spațiu în care să încapă mai mult de o persoană.

O altă pauză.

— Nu, nu sunt din New York. Dar... dar... Știți ceva? Lăsați. O să iau legătura cu un alt agent.

— Greu de găsit un loc? am spus din spatele ei.

Emerie s-a întors spre mine. Expresia ei era de exasperare pură.

— Ce fac eu în New York?

— Tu să-mi spui.

A oftat.

— E o poveste lungă. Eu...

A sunat telefonul fix, iar ea a ridicat un deget și s-a întins după el înainte ca eu să apuc să încerc să o fac.

— Biroul lui Drew Jagger. Dacă se poate, vă rog, cine sună? Domnul London...

S-a uitat la mine, iar eu am ridicat mâinile, făcându-i semn că în niciun caz nu voiam să răspund. Ea a continuat calm.

— Domnul Jagger este acum cu un client. Mai are o programare imediat după aceea, deja îl așteaptă cineva. Pot să-i transmit un mesaj din partea dumneavoastră?

A tăcut un minut, timp în care a îndepărtat telefonul de la ureche și a ridicat din sprâncene. Îl puteam auzi pe lăudărosul de Hal London chiar și de la un metru distanță. Când s-a oprit să respire, ea a reușit politicos să încheie convorbirea.

— Ai auzit totul? m-a întrebat ea.

— Da. Tipul e un cretin. Mai degrabă aș reprezenta-o pe amărâta de nevastă-sa, chiar dacă nu i-a fost fidelă. Individul mă ține la telefon câte o oră de fiecare dată când mă prinde. Sunt banii lui, dar tot nu vreau să vorbesc cu el. Ai reușit să scapi de el destul de repede.

— Încearcă să fii mai drăguț decât e cazul. Asta îi sperie de obicei pe oameni.

— O s-o țin minte pe-asta.

A zâmbit.

Emerie s-a uitat la ceas.

— E aproape patru. Nu-mi vine să cred că nici acum n-au sosit știa cu mobila. Îmi pare rău, am stat aici toată ziua.

— Nicio problemă. O să ți-o trec pe factură.

A zâmbit.

— Bine. Dar o să te taxeze și eu pentru serviciile mele de secretariat. Nu sunt ieftină.

O imagine perversă cu Emerie făcând pe secretara pentru mine, ea fiindu-i șef, mi-a trecut prin minte, iar cuvintele mi-au ieșit pe gură înainte să le pot opri.

— Aș plăti mult pentru serviciile tale.

A roșit, apoi a contraatacat.

— Cred că ești un șef nemernic, cu egoul tău uriaș și comentariile perverse. E bine că ești avocat, te ajută dacă ești dat în judecată.

— Vrei să zici că sunt un nemernic?

Ea și-a mușcat buzele pline:

— Da.

Am chicotit:

— Ți-ai dat repede seama de asta.

Alarma telefonului ei a început să sune. A oprit-o.

— Am o convorbire cu un client la ora patru. O să ies să răspund. În felul ăsta, n-o să ratez nici compania de mobilă.

— De ce nu rămâi în biroul meu? Așa, beneficiezi puțin de biroul ăla înainte să-ți ia înapoi. Eu nu prea am grijă de mobilier. N-am vrut să-l zgârii și să-ți fac probleme cu returul. Ai și mai multă intimitate să vorbești cu clientul tău.

— Nu vreau să ratez compania de mobilă.

— O să fiu eu atent.

A ezitat.

— Nu te superi?

Am clătinat din cap:

— Nu. Hai! O s-o fac eu pe secretara pentru tine, de data asta.

Nu mi-a luat mult timp s-o conving. Am privit-o îndepărtându-se pe hol... rectific, i-am privit fundul îndepărtându-se pe hol. Când a ajuns în biroul meu, s-a oprit și s-a uitat peste umăr, prinzându-mă din nou în flagrant delict. Așa că i-am făcut cu ochiul. Măcar eram consecvent.

Trecuse puțin de patru și jumătate când au sosit în sfârșit cei cu mobila. Emerie era încă în biroul meu, așa că am bătut la ușa închisă pe jumătate, ca să-i atrag atenția. Scria ceva într-un caiet, în timp ce vorbea cu căștile pe urechi. Își strânsese părul lung, arămiu, într-un coc lejer în vârful capului și, când și-a ridicat privirea, am văzut-o prima oară purtând ochelari. Aveau rame negre, dreptunghiulare, de bibliotecară, care strigau: *Trage-mi-o!*

Cel puțin, asta am auzit eu când m-am uitat la ea. M-am holbat un minut, captivat de propria fantezie, iar între timp ea și-a terminat convorbirea.

S-a încruntat când a spus la revedere, și și-a dat jos căștile.

— E totul OK?

Ochii ei fuseseră tot timpul atât de albaștri?

Ochelarii negri probabil că le accentuau culoarea mai mult decât o făcea de regulă pielea ei palidă.

— Ăăă... da. Au venit cei cu mobila.

M-a privit ciudat, apoi a ieșit pe hol. După ce a semnat niște hârtii, oamenii au urmat-o în biroul meu. Au învelit masa în pături speciale pentru mutat pe care le-au lipit cu bandă adezivă.

Emerie a oftat, uitându-se lung.

— E o masă frumoasă.

Am privit-o în timp ce ea se uita la muncitori.

— Superbă.

În ultimele trei zile, își dăduse seama că-i fuseseră furate zece mii de dolari, fusese arestată, și descoperise că biroul visurilor ei aparținea altcuiva. Și totuși, acum era prima oară când o vedeam cu adevărat tristă. Părea că ajunsese la limită. Când i-am văzut ochii inundați de lacrimi, am simțit un nod în capul pieptului. M-a afectat mai mult decât puteam să explic. Și, evident, nu mi-a afectat doar pieptul, mi-a afectat și...

Rațiunea.

Pentru că *ideea proastă* pe care m-am auzit sugerându-i-o cu siguranță că nu ar fi putut să-mi iasă pe gură dacă nu aș fi avut un scurt moment de nebunie.

— Rămâi. Tu și masa ta ar trebui să rămâneți. Am destul spațiu aici.

Capitolul 7

DREW

Ajunul Anului Nou, cu opt ani în urmă

Unele dintre cele mai bune momente din viață vin în urma unor idei proaste.

Blonda înaltă cu picioare lungi care se întindeau ca o scară spre mine? Ea a fost clar o idee proastă. O urmărisem toată noaptea. Venise cu două prietene — niciuna dintre ele trei nu părea să aibă mai mult de 18 ani. Un localnic care era prietenul prietenului unuia dintre foștii mei colegi de facultate le adusese cu el. Localnicul pusese ochii pe blondă, și uneori și mâinile, dar ea părea să fie mai interesată să-l cunoască pe băieții din Sigma Alpha decât pe el.

Ar fi trebuit să învăț pentru LSAT³. Ar fi trebuit să plec din Atlanta și să merg acasă în vacanță, cum făceam de obicei. Dar, cum era ultimul semestru de școală, toți băieții din ultimul an hotărâseră

---

³ Test standard necesar pentru admiterea în școlile de drept în SUA, Canada și alte țări. (N.L.)

să rămână aici pentru vacanța de iarnă. O petrecere a dus la alta și tot așa, zece zile la rând. Și în seara aia, pentru că era ajunul Anului Nou, era o mulțime pestriță. Majoritatea celorlalți studenți plecaseră acasă, așa că a rămas mai mult loc pentru localnici. Iar Daisy Duke³ și picioarele ei lungi strigau: *Sunt o bunăciune din Georgia!*

Ni s-au întâlnit privirile în timp ce luam o înghițitură de bere. A zâmbit larg și brusc am avut o poftă nebună să mănânc un fruct. Ea a venit la mine; nici n-a trebuit să mă ridic.

— E ocupat locul ăsta?

Confuz pe moment, m-am uitat în dreapta și în stânga. Stăteam pe un fotoliu cu spătar, în colțul sufrageriei, privind petrecerea din jur. Cel mai apropiat scaun era în cealaltă parte a camerei.

— Ești bine-venită să stai unde vrei.

Și fix asta a făcut, aruncându-și fundul bombat la mine în poală.

— Am observat că te uitai la mine.

— E greu să treci neobservată.

— Și tu la fel. Ești tipul care arată cel mai bine de la petrecerea asta.

— Chiar așa?

Am mai luat o înghițitură de bere și domnișoara Picioare-Lungi mi-a luat sticla din mână când am terminat. A dus-o la buze și a dat pe gât jumătate din ea. Când a terminat, a scos un *ahh!* zgomotos.

— Cum te cheamă, domnișoara Picioare-Lungi?

— Alexa. Pe tine?

— Drew.

I-am luat berea înapoi și am terminat-o.

— Cine e tipul cu care ai venit aici? am zis.

— A, Levi...

— E iubitul tău sau ceva de genul ăsta?

³ Termen care face referință la o persoană foarte atrăgătoare. Vine de la personajul Daisy Duke, dintr-un serial al anilor '80, *The Dukes of Hazard*, care purta pantaloni foarte scurți și strâmți din denim, ulterior aceștia preluând numele personajului, devenind cunoscuți ca Daisy Dukes. (N.r.)

A clătinat din cap:

— Nu. E Levi. Locuiește în Douglasville, nu departe de mine. Se pricepe la mașini. Uneori mi-o repară și pe-a mea.

Chiar atunci, Levi a ochit-o pe Alexa din pragul ușii. Nu părea prea încântat s-o vadă stând la mine în poală.

Am arătat cu bărbia în direcția lui.

— Ești sigură că Levi nu crede că sunteți mai mult decât prieteni? Pare un pic nervos acum.

Stătuse la mine în poală cu picioarele într-o parte, dar atunci s-a întors cu fața spre mine, călare pe șoldurile mele, blocându-mi vederea spre mecanicul ei încruntat.

— Acum nu-l mai vezi, a zis ea.

Mi-am strâns mâinile la spatele ei.

— Priveliștea mea tocmai a devenit și mai bună.

Nu trecuse nici o oră, că m-a invitat să-mi arate camera ei. Desigur, m-am supus. Sunt un nimic dacă nu le fac pe plac femeilor frumoase. Locuiam în campus deja de patru ani. Unele femei erau directe în legătură cu ceea ce voiau. Eu aveam treabă și nu căutam o relație, așa că apreciam o femeie care nu se juca, ci trecea direct la subiect.

Degetele Alexei erau deja pe fermoarul pantalonilor mei până să apuc să închid ușa dormitorului. Am lipit-o pe Alexa de ușă și astfel am și închis ușa — doi iepuri dintr-o lovitură.

— Te înscrii la Facultatea de Drept anul viitor? a întrebat ea în timp ce-i pipăiam țâțele.

Ásta ar fi trebuit să fie un semnal de alarmă pentru mine, întrucât nu vorbisem nimic despre planurile mele de viitor. Dar... avea niște țâțe mișto. Și picioare mortale. Care erau acum încolăcite în jurul taliei mele. Și mai și băusem toată după-amiaza.

— Da. Probabil că o să stau la Emory. E o tradiție, la fel au făcut tatăl și bunicul meu.

Și după asta, Anul Nou a sosit într-un mare fel.

Frumoase amintiri.

Proastă idee.

Capitolul 8

DREW

— Ce-ai făcut!?

Roman Olivet se holba la mine de parcă-i spuseseam că am omotât-o pe regina Elizabeth. A clătinat din cap:

— Proastă idee, omule.

M-am uitat la paharul meu de whisky și am învârtit lichidul chihlimbării înainte să-l duc la gură.

— O să mă ajute în timpul celor trei luni cât e Tess plecată, în schimbul chiriei. Așa, o să aibă șansa să-și găsească un loc pe care să și-l permită și să se pună din nou pe picioare.

Roman a dat berea pe gât.

— Te-am rugat să-mi închiriezi spațiul acum doi ani și mi-ai zis că nu poți să-l împarți cu nimeni.

— Și chiar nu pot. Asta-i o chestie temporară.

A mijit ochii la mine:

— Arată bine, nu?

— Ce treabă are una cu alta?

— Ești un nemernic.

— Ce dracu'? Și Emerie mi-a zis la fel.

Roman a ridicat din sprâncene.

— Te-a făcut nemernic și totuși împarți spațiul cu ea? Probabil că are un fund..

M-am străduit să nu-mi citească nimic pe chip, dar eu și Roman suntem prieteni dintotdeauna. S-a prins că zâmbeam din colțul gurii.

A dat din cap și a râs:

— Fundurile mișto sunt kryptonita ta, prietene.

Ca să fiu sincer, încă încercam să-mi dau seama ce naiba mă apucase în urmă cu câteva ore. Nu doar că o invitasem pe femeia asta — da, cu un fund de milioane — să se mute în biroul meu, dar trebuise să o *conving* să-mi accepte oferta. Repet, am convins-o să se mute gratis în biroul meu din Park Avenue, spațiul pe care detestam să-l împart cu cineva, indiferent despre cine era vorba.

Am dat pe gât restul de whisky și am ridicat mâna să mai cer unul.

— Ce drept practică?

— Nu e avocat. E psiholog.

— Psiholog? O să se plimbe o droaie de nebuni pe la tine prin birou?

Nu mă gândisem prea bine la asta. Dacă clienții ei sufereau de psihoze, de o serie de tulburări de personalitate? Sau dacă erau foști pușcăriași care tălaseră gâtul unor femei bătrâne, dar scăpaseră de sentințe considerabile pentru că erau nebuni?

O să fiu omorât din cauza unui fund mișto. Niciun fund nu merită riscul ăsta.

Însă... cât de sănătoși erau și clienții mei? Ferdinand Armonk, un miliardar de 71 de ani, fusese arestat cu un an în urmă pentru că-și atacase cu bastonul nevasta de 23 de ani când o prinsese cu limba între picioarele fizioterapeutului lui. Țăsta era genul de nebunie cu care mă confruntam zilnic deja.

Am ridicat din umeri:

— Nebunii ei nu pot să fie mai răi decât ai mei.

Candice Armonk își denunțase soțul pentru că o lovisese cu bastonul, și încerca să obțină jumătate din averea lui la divorț. Roman nu era doar cel mai bun prieten al meu, era și detectivul meu privat și lucrase la cazul Armonk. Descoperise un vechi film porno cu lesbiene, pe care Candice îl făcuse la 18 ani, când încă locuia în Franța. Se numea *Candy Canned* — iar ea avea orgasm în timp ce câteva femei o loveau cu un baston, dar, se pare, singura lovitură pe care și-o luase de la bărbatul ei și care nu-i lăsase nicio urmă costa 50 de milioane. Când a venit la mine în birou cu avocatul ei, pentru o negociere, a refuzat să stea în sala de ședințe cu Ferdinand până când nu am scos bastonul din clădire.

Barmanul mi-a adus băutura și am sorbit:

— Nebunia va fi la ea acasă.

***

După o întâlnire de dimineață în oraș, am intrat în birou și am găsit-o pe Emerie mergând înainte și înapoi prin încăpere, cu căștile pe urechi, vorbind la telefon. Era cu spatele la mine, ceea ce mi-a dat ocazia s-o studiez. Avea o fustă neagră strâmtă care se mula pe formele ei și o bluză albă din mătase. Când mi-a auzit pașii, s-a întors și am observat că era desculță. Oja de un roșu-aprins îi se potrivea cu buzele zâmbitoare. O apăsare bizară în piept m-a făcut să-i zâmbesc și eu, în timp ce mă întrebam dacă nu trebuia să iau un Prilosec sau ceva de genul ăsta. I-am făcut cu mâna și m-am îndreptat spre biroul meu, care era plin cu mobilier, deși nu stabilisem încă să-mi fie livrat.

Zece minute mai târziu, Emerie a bătut ușor la ușă, deși era deschisă. De data asta purta pantofi — cu tocuri roșii, iar unghiile roșii nu i se mai vedeau. *Drăguț!*

— Bună dimineața.

— Neața, i-am răspuns dând din cap.

A ridicat un carnetel și a scos un creion de după ureche.

— Ai avut o dimineață aglomerată. Șase telefoane: Jasper Mason, Marlin Appleton, Michael Goddman, Kurt Whaler, Alan Green și

Arnold Schwartz. Am notat mesajele într-un registru pe care l-am găsit în dulapul cu articole de papetărie. Sper că nu te deranjează că m-am servit singură.

Am dat din mână:

— Te rog, servește-te. Oricum, nu știu pe unde-mi sunt lucrurile, dacă nu-i Tess aici.

A rupt foile cu mesaje din registrul cu hârtie indigo și mi le-a pus pe birou.

— Uite!

— Mulțumesc. Apropo, ai avut ceva de-a face cu sosirea mobilierului meu de la depozit?

— Ah! Da. Sper că nu te superi. Firma de depozitare a sunat azi-dimineață ca să programeze livrarea pentru astăzi, așa că am ales prima oră pe care o aveau disponibilă. Constructorul era aici când am ajuns și a spus că a terminat cu toate lucrările care presupun mizerie. O să trimită pe cineva mai târziu să mai facă ultimele finisaje, să pună capacele la întrerupătoare și emblema firmei înapoi în hol. Cutiile cu lucrurile tale personale din birou sunt pe podea. Am vrut să umblu prin ele și să ți le așez, dar m-am gândit că ar fi fost prea mult.

— Nu m-ar fi deranjat. Dar mulțumesc. Mulțumesc că ai avut grijă de toate în dimineața asta. Credeam că vin și mă așez din nou pe scaunul pliant, la masa pliantă. Asta e o surpriză plăcută.

— Nicio problemă.

S-a uitat la ceas.

— Am o ședință video în câteva minute, dar sunt liberă de la douăsprezece și jumătate la două, dacă vrei să te ajut să-ți aranjezi biroul. Pot să comand de mâncare și să luăm prânzul în timp ce lucrăm, dacă vrei.

— Ar fi grozav. Am o convorbire care ar trebui să se termine până la douăsprezece și jumătate.

— Ce vrei de mâncare?

— Surprinde-mă!

— Orice vreau eu?

— Orice. Spre deosebire de tine, nu sunt mofturos.

Emeric mi-a zâmbit și s-a întors spre biroul ei. Am oprit-o să-i pun o întrebare care-mi stătuse pe creier încă de la cina cu Roman din seara trecută.

— Ce fel de psiholog ești? Ai o specializare?

— Da. Credeam că ți-am spus. Sunt consilier marital.

— Consilier marital?

— Da, îi ajut pe oameni să-și salveze căsnicia când au probleme.

— Clar n-am vorbit despre asta. Mi-aș fi amintit, având în vedere faptul că și eu lucrez cu căsniciile cu probleme... ca să le desființez permanent.

— E vreo problemă?

Am clătinat din cap:

— N-ar trebui să fie.

Faimoasele ultime cuvinte.

Capitolul 9

EMERIE

— Iată alte câteva mesaje.

Drew a închis telefonul imediat după ce mi-a făcut semn să intru în biroul lui. Am pus pachetul cu prânzul nostru pe birou și i-am dat bilețelele pe care notasem mesajele. A trecut repede prin ele și a ridicat unul.

— Dacă tipul ăsta, Jonathon Gates, sună din nou, ai permisiunea mea să-l închizi.

— Pot să-l jignesc mai întâi?

Drew a părut amuzat.

— Cum l-ai jigni?

— Depinde. Ce a făcut rău?

— Își bate nevasta.

— O, Doamne! OK.

M-am strămbat în timp ce mă gândeam la o insultă bună pentru domnul Gates.

— I-aș zice *du-te dracului* și apoi i-aș închide.

Drew a chicotit.

— Nu injuri ca newyorkezii.

— Ce vrei să spui?

— Zici tot cuvântul. *D-r-a-c-u-l-u-i*.

— Și cum ar trebui să spui?

— *Dracu'*. Fără articolul hotărât.

— *Dracu'*, am repetat.

— Sună bătos. Ar trebui să exersezi mai mult ca să sune natural.

M-am întins spre pachet și am scos mănecarea pe care o comandasem. I-am oferit-o zâmbind.

— Uite-ți prânzul, la *dracu'*.

— Frumos, a zâmbit el. Ține-o tot așa. O să vorbești ca Tess cât de curând.

— Tess?

— Secretara mea care e plecată fiindcă s-a operat, suferă cu spatele. Are 60 de ani și arată ca Mary Poppins, dar injură ca un marinar.

— O să mai exersez.

Comandasem sendvișuri de la un chioșc pe care-l descoperisem în prima mea zi de chirieș păcălit. Pentru că se vedea că Drew are grijă de el, i-am comandat un sendviș cu pâine integrală, curcan și avocado, și mi-am comandat la fel și mie, deși de obicei tind să mănânc alimente nu prea sănătoase. Drew și-a devorat sendvișul înainte ca eu să termin jumătate din al meu, și nu sunt chiar genul care mănâncă încet.

Uitându-mă la ambalajul lui gol, am întrebat:

— Înțeleg că ți-a plăcut sendvișul?

— Am fost la sală la cinci dimineața și nu am avut timp să mănânc înainte de întâlnirea pe care-am avut-o devreme în centru. N-am mai mâncat altceva pe ziua de azi.

— Cinci dimineața? Ai fost la sală la cinci dimineața?

— Sunt o persoană matinală. Din tonul tău consternat înțeleg că tu nu ești.

— Încerc să fiu.

— Și cum merge?

— Nu prea bine, am răs eu. Nu pot să adorm seara, așa că dimineța mi-e greu.

— Faci exerciții fizice?

— Am început să iau lecții de Krav Maga de câteva ori pe săptămână, seara, ca să mă epuizeze, sperând că mă ajută să dorm. Dar nu prea mă ajută. Însă îmi plac, oricum.

— Dar băuturile cu melatonină?

— Le-am încercat. Degeaba.

— Somnifere?

— Ajung să fiu amețită toată ziua dacă iau ceva. Chiar și Tylenol PM mă termină.

— Prolactină atunci.

— Prolactină? Asta ce e? O vitamină sau ceva?

— E un hormon pe care-l eliberezi după orgasm. Provoacă somnolență. Ai încercat să te masturbezi înainte de culcare?

Tocmai înghițeam și m-am înecat cu duminatul de sendviș. Nu în sensul de scuipat, tușit, sau înecatul simpatic de tip s-a-dus-pe-altă-țeară. Nu. M-am înecat. Literalmente. O bucățică de pâine mi s-a oprit în gât, blocându-mi căile respiratorii. Speriată, m-am ridicat, trântind ambalajul cu restul de sendviș și doza de suc pe podea și am început să arăt frenetic spre gât.

Din fericire, Drew s-a prins. A alergat spre mine și m-a bătut pe spate de câteva ori. Neputând încă să respir, și-a pus brațele în jurul meu, de la spate, și mi-a făcut manevra Heimlich. La a doua îmbrâncoală dură, bucata de pâine s-a mișcat din loc și a zburat pe biroul lui. Chiar dacă tot episodul a durat probabil vreo cincizece secunde, m-am aplecat și am respirat ca și cum n-aș fi avut aer trei minute. Inima îmi bubuia în piept, luându-mă un val de adrenalină.

Drew nu mi-a dat drumul. A rămas cu brațele strânse în jurul meu, sub piept, în timp ce eu găfăiam la greu.

În cele din urmă, când respirația mea a revenit cumva la normal, m-a întrebat pe un ton grav, ezitant:

— Ești OK?

Vocea îmi era răgușită:

— Cred că da.

Drew a mai slăbit din strânsoare, dar tot nu s-a dat la o parte. În schimb, și-a sprijinit capul de al meu.

— M-ai speriat de moarte.

Mă țineam de gât cu o mână:

— A fost o senzație îngrozitoare. Nu mi s-a mai întâmplat până acum să mă sufoc.

În scurtul moment în care sfârșitul meu părea iminent, uitasem complet de ce mă înecasem. Dar mi-am adus repede aminte.

— A fost cât pe ce să mă omori.

— Să te omor? Cred că nu ți s-a oxigenat bine creierul. Tocmai ți-am salvat viața, frumoaso.

— Din cauza ta m-am înecat. Cine vorbește de masturbare cu o persoană aproape străină, în timp ce iau prânzul împreună?

— Aproape străină? Te-am văzut în chiloți, te-am scos din închiisoare și ți-am oferit un loc unde să-ți miști fundul toată ziua. Sunt destul de sigur că, în momentul ăsta, sunt cel mai bun prieten al tău din oraș.

M-am uitat în jur și apoi la el.

— Poate nici nu am nevoie să mă masturbez. Poate am un iubit care are grijă de nevoile astea.

Drew a rânjit. Nu a zâmbit. *A rânjit.*

— Atunci, dacă încă ai probleme cu somnul după ce are grijă de tine noaptea, dă-i papucii, pentru că e jalnic în pat.

— Și presupun că toate femeile cu care ești adorm repede după ce ai tu grijă de ele.

— Să fi sigură de asta. Sunt ca un supererou. Domnul Prolactinator.

Bărbatul ăsta avea dubioasa capacitate de a mă face să râd în toiul unei discuții în contradictoriu. Am râs în hohote și m-am aplecat să curăț sandwichul de pe podea.

— Bine, domnule Prolactinator. Ce-ai zice dacă ți-ai folosi superputerile ca să mă ajuți să curăț mizeria asta?

După ce dezastrul prânzului a fost curățat, m-am oferit să-l ajut pe Drew să-și despacheteze cutiile. Avea un burghiu în prima cutie pe care am deschis-o; și-a atârnat câteva dintre diplomele lui înrămate sofisticat, în timp ce eu am despachetat lucrurile și le-am curățat.

Conversația noastră a decurs lejer, până când mi-a pus întrebarea la care amânăm mereu să răspund.

— Deci, nu mi-ai spus zilele trecute, ce te-a adus în New York?

— E o poveste lungă.

Drew s-a uitat la ceas.

— Am douăzeci de minute până la următoarea ședință. Dă-i drumul.

Pentru o clipă, m-am gândit să inventez o poveste, ca să nu fiu nevoită să-i spun adevărul. Dar apoi mi-am dat seama că tipul ăsta mă văzuse în cea mai proastă stare în care puteam să fiu — mă ajutase să scap de închisoare și văzuse cu ochii lui cum îmi fusese vândut Podul Brooklyn sub forma unei proprietăți din Park Avenue⁴. Așa că am fost sinceră.

— În primul an de facultate, nu prea știam ce specializare să-mi aleg. Am mers la un curs de psihologie generală, iar profesorul era minunat. Dar era și bețiv și lipsea des de la cursuri sau venea în ultimele zece minute. Avea un asistent care era din New York, dar lucra la doctoratul lui la Universitatea din Oklahoma, și el a ajuns să predea cea mai mare parte din curs. Asistentul era Baldwin.

Drew a aruncat un teanc de documente într-un dulap și l-a închis, întorcându-se cu fața spre mine.

— Deci te-ai mutat în New York ca să fii aproape de Baldwin ăsta? Parc-ai zis că nu-ți împărtășește sentimentele.

— Nu. Dar eu și Baldwin am devenit prieteni buni în următorii patru ani. Avea o iubită cu care locuia — o absolventă de istoria artei care mai făcea și modeling.

4 Trimitere la escrocul George Parker, celebru la începutul secolului XX ca falsificator și impostor, prin „vânzarea” Podului Brooklyn, dându-se drept proprietar al construcției și cerându-le turiștilor o taxă de acces. (N.t.)

Mi-am dat ochii peste cap gândindu-mă la Meredith — era atât de plină de ea!

— A rămas la facultate să predea după ce și-a terminat doctoratul și apoi a decis să se mute la New York, să-și deschidă un cabinet și să predea aici. Am păstrat legătura când mi-am făcut cercetarea pentru licență și m-a ajutat destul de mult să-mi scriu teza, pe Skype, un an întreg.

— Ajungem și la sex sau ceva mișto în povestea asta? Pentru că Baldwin începe să mă plictisească de moarte.

Drew era lângă mine, deschizând ultima cutie, și i-am dat una în braț.

— Tu ai vrut să auzi povestea.

— Am crezut că e mai interesantă, m-a tachinat cu un zâmbet arogant.

— Oricum... O să rezum, ca să nu te adorm...

Drew m-a întrerupt:

— Nu-ți face griji! Nu mi-e somn. Nu m-am masturbat de dimineață.

— Mersi că împărtășești asta cu mine. Vrei să termin sau nu?

— Normal. Nu știu de ce, dar sunt nerăbdător să aflu ce e în neregulă cu Baldwin.

— De ce crezi că e ceva în neregulă cu el?

— Instinctul îmi spune...

— Ei bine, te înșeli. Nu e nimic în neregulă cu Baldwin. E un tip minunat, este extrem de inteligent și de cultivat.

Drew și-a pus mâinile în șolduri și s-a oprit din despachetat ca să-mi ofere toată atenția lui:

— Ai spus că a avut o iubită patru ani. Înțeleg că s-au despărțit?

— Da. S-au despărțit înainte să se întoarcă el la New York.

— Și nu s-a dat deloc la tine, știind că erai îndrăgostită de el?

— De unde știi că eram îndrăgostită de el?

M-a privit ca și cum răspunsul era evident.

— Erai?

— Da. Dar... nu ți-am spus asta.

— Ești ușor de citit.

Am oftat.

— Atunci, dacă este atât de ușor să-ți dai seama, cum se face că Baldwin pare să fie total ignorant?

— Nu e ignorant. Știe. Dar, dintr-un motiv sau altul, nu te lasă să știi că știe.

Era ulmitor că Drew s-a prins de ceva ce suspectasem și eu multă vreme. Simțisem mereu că Baldwin știa despre sentimentele mele față de el, chiar dacă nu le dădusem glas niciodată. Iar o parte din mine credea că Baldwin îmi împărtășea parțial sentimentele, deși nu făcuse niciodată nimic ca să-mi confirme bănuiala. De aceea hotărâsem să fac eu prima mutare, literalmente, și mă mutasem la New York. Îmi intrase cumva în cap că, fiind singur acum, era momentul potrivit. Dar nu reușisem să fac altceva decât să mă torturez singură, pentru că el avea diverse întâlniri, de câteva ori pe săptămână.

— M-am gândit că, dacă mă mut la New York, o să vină și vremea noastră.

— El e singur acum?

— Nu are pe nimeni serios, nu. Dar cred că a fost cu jumătate dintre femeile din New York în ultimele luni. Vine acasă cu altă femeie în fiecare săptămână. Cea mai recentă e Rachel.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Tu locuiești cu tipul ăsta?

— Nu. Am subînchiriat apartamentul de lângă el, pentru un an, cât timp vecinul lui predă în Africa.

— Deci, să înțeleg. Trece cu femeii pe lângă apartamentul în care locuiești și nu a recunoscut niciodată că știe ce simți pentru el.

— E vina mea. Nu i-am spus niciodată ce simt.

— Nu e vina ta. Tipul e un cretin.

— Nu, nu este.

— Deschide ochii, Emeriel.

— Nu ai idee despre ce vorbești.

— Sper că ai dreptate. Dar pariez că nu mă înșel.

Am simțit cum mă cuprinde furia și m-am gândit să plec valvârtej în biroul meu, să nu mai ajut la despachetarea celorlalte cutii, dar stăteam gratis în spațiul din Park Avenue. Drept care, în schimb, am tăcut și mi-am terminat treaba pe care o începusem, despachetând până la ultimul lucru.

Am dat de o mică poză înrămată, înfășurată în folie cu bule. Drew plecase din birou să ducă niște cutii la compactorul pentru deșeuri din camera de serviciu a clădirii. Tocmai se întorsese când desfășuram ultimul strat al foliei. Poza înfățișa un băiețel frumos, îmbrăcat într-o uniformă de hochei. Avea probabil șase sau șapte ani, și un golden retriever îi lungea fața în timp ce râdea.

Zâmbind, m-am întors spre Drew.

— Este adorabil. E băiețelul tău?

Mi-a luat poza din mână, răspunzându-mi scurt:

— Nu.

Când ni s-au intersectat privirile, eram pe punctul de a-i pune o altă întrebare, dar mi-a tăiat-o:

— Mulțumesc că m-ai ajutat să despachetez. Trebuie să mă pregătesc pentru o întâlnire.

Capitolul 10

DREW

Ajunul Anului Nou, cu șapte ani în urmă

Stăteam în încăperea mică din spatele bisericii, uitându-mă afară. Ploua torențial, iar cerul era cenușiu, mohoșat. Rezona cu mine. Așa mă simțeam și eu.

Mohorâtă.

Ceea ce era probabil semnul cel mai încurajator că făceam ce trebuia.

Roman a deschis ușa.

— Aici erai. Câți oameni a invitat taică-tu? Cred că sunt patru sute de persoane care umplu locul. Au început să-i trimită deja la balcon.

— N-am idee. N-am întrebat.

Adevărul era că nu prea avusesem ce să întreb despre nuntă. Îmi pusesem lipsa de interes pe seama faptului că eram ocupat cu Facultatea de Drept, dar, în cele din urmă, îmi dădusem seama că era mai mult de-atât. Nu eram încântat că mă căsătoream.

Roman s-a așezat lângă mine și a început să se uite și el pe fereastră. Și a băgat mâna în buzunarul de la smoching și a scos o sticlută pe care mi-a întins-o mai întâi mie. Am luat-o, pentru că aveam nevoie de ea.

— Mașina e în spate dacă vrei să o ștergi, a spus el.

M-am uitat pieziș la el, dând pe gât două guri de whisky.

— Nu pot să-i fac asta. E însărcinată cu copilul meu, omule.

— Oricum o să dea naștere copilului tău în două luni, fie că vrea, fie că nu.

— Știu. Dar așa e corect.

— La dracu' cu ce e corect.

I-am dat sticla înapoi cavalerului meu de onoare, rânjind.

— Știi, ești într-o biserică.

A luat o înghițitură.

— Oricum mă duc în iad. Ce mai contează?

Am râs. La 24 de ani, prietenul meu cel mai bun fusese rugat politic să părăsească Departamentul de Poliție al orașului New York. Rugat era un fel politicos de a spune pentru *dă-ți demisia sau te dăm noi afară*. Nu era tocmai un inger.

— Îmi pasă de Alexa. O să facem lucrurile să meargă.

— Încă n-am auzit cuvântul *iubire*. Te-ai mai fi căsătorit cu ea dacă n-ai fi lăsat-o gravidă ca un idiot după doar câteva luni de relație?

N-am răspuns.

— Așa mă gândeam și eu. Oamenii pot să aibă un copil împreună și fără să fie căsătoriți. Nu mai suntem în 1960, domnule Cleaver?

— O să facem lucrurile să meargă.

Roman m-a lovit ușor pe spate.

— E viața ta. Dar cheile sunt în buzunar la mine dacă te răzgândești.

— Mersi, omule.

5. Trimitere la Ward Cleaver, personaj fictiv din serialul american *Leave It to Beaver*, care, împreună cu soția lui, June, sunt reprezentativi pentru arhetipul din suburbie al părinților generației baby boom. (N.t.)

Capitolul 11

EMERIE

— Doar pentru că, fizic, sunteți la mii de kilometri depărtare, nu înseamnă că și inimile voastre sunt. Ar trebui să găsiți fiecare timp să vă spuneți că vă gândiți unul la altul. Dă-mi voie să te întreb, Jeff, ai spus că te-ai gândit la Kami astăzi când alergai, pentru că ai trecut pe lângă un magazin de lenjerie numit Kami-souls. I-ai spus asta lui Kami înainte de ședința noastră de azi? Poate atunci când ți-a spus că are senzația că nu te gândești la ea?

Ecranul monitorului meu de 106 centimetri era împărțit în două ferestre video — cea din stânga, pe care era Jeff Scott, și cea din dreapta, pe care era Kami Scott. Cei doi fuseseră căsătoriți mai puțin de un an, înainte ca Jeff să fie transferat pe Coasta de Vest. Având în vedere că el era singura sursă de venit, deoarece Kami era în al doilea an de rezidențiat la stomatologie, nu avusese de ales decât să se mute până când și-ar fi găsit o slujbă nouă, mai aproape de casa lor din Connecticut.

— Nu. Nu i-am spus asta niciodată până azi, a răspuns Jeff. Sunt ocupat, știe că mă gândesc la ea.

Fața i-a încremenit pe ecran câteva secunde, deși vocea a continuat să i se audă. Tocmai vorbea, iar imaginea blocată l-a prins într-un cadru ciudat. Avea un ochi complet închis și puteam să-i văd doar albul din celălalt ochi, pe jumătate închis. Avea gura deschisă și limba îi părea pătată de cafea. Trebuia să găsesc un soft video mai bun pentru ședințele mele de terapie. Numai Dumnezeu știe cum arătam și eu pe ecranele lor.

Ședința noastră de patruzeci și cinci de minute era pe sfârșite.

— Săptămâna asta aș vrea să facem un exercițiu. Cel puțin o dată pe zi, când ceva vă amintește de celălalt, spuneți-i celuilalt acest lucru în momentul respectiv. Dacă ieși la alergat și vezi ceva, fă o poză și trimite-l-o lui Kami. Iar tu, Kami, dacă vine la tine un pacient răcit care strănută de multe ori, amintindu-ți de tendința lui Jeff de a strănuta de șase-opt ori la rând, spune-i și lui asta. Pe termen lung, lucrurile astea mici vă aduc aminte că inimile voastre nu sunt niciodată îndepărtate, chiar dacă între voi sunt kilometri întregi. Distanța este doar un test ca să vedeți cât de departe călătorește iubirea.

Mi s-a părut că am auzit un râs infundat în fața ușii mele întredeschise. Așa că, după ce mi-am terminat ședința, am fost curioasă și m-am dus să-l caut pe Drew. Stătea în biroul cu copiator, care era chiar lângă biroul meu, și făcea niște fotocopii.

— Ai vorbit cumva cu mine adineauri? L-am întrebat cu delicatețe, prefăcându-mă că mă îndoiesc.

— Mmm... nu... Tata m-a învățat că, dacă nu am ceva frumos de spus unei femei, mai bine să mă abțin.

Deci nu-mi imaginasem.

— Trăgeai cu urechea la ședința mea. Ai râs de sfatul pe care li l-am dat clienților mei, nu?

Drew a mijit ochii.

— Nu trăgeam cu urechea. Ușa era deschisă și vorbeai tare la telefon. Știi că nu trebuie să țipi ca să te audă persoana de la celălalt capăt al conferinței video, nu?

— Nu țipam.

Drew terminase de făcut copii și a luat un teanc de hârtii din imprimantă.

— Cum zici tu, dar poate încerci să-ți închizi ușa dacă nu vrei să aud sfaturile tale proaste.

Am făcut ochii mari de tot.

— Sfaturi proaste? Despre ce vorbești? Sunt un psiholog specializat, care și-a făcut disertația în terapia de cuplu, pe subiectul depășirii obstacolelor într-o relație prin deschiderea căilor de comunicare.

Drew a râs pe infundate. Din nou.

— Atunci tu ești experta. Te las să-ți vezi de treabă.

S-a dus înapoi la el în birou.

Habar n-avea despre ce vorbea. Sfaturile mele erau solide, bazate pe ani întregi de analiză a cuplurilor care voiau ca lucrurile să funcționeze. Nu m-am putut abține. L-am urmat, oprindu-mă în pragul ușii.

— Și ce sfat ai da *tu* unui cuplu forțat să facă față unei relații la distanță?

— Le-aș da un sfat mai realist decât *Distanța este doar un test ca să vezi cât de departe călătorește iubirea. Ce porcărie! Unde ai citit asta? Pe o felicitare siropoasă?*

Ochii mi-au ieșit din orbite.

— Și care e ideea *ta* de sfat realist?

— Simplu. Angajați-vă un avocat de divorțuri. Relațiile la distanță *nu funcționează*.

— Să-nțeleg că ai avut una și te-ai ars, așa că presupui că și restul lumii o să se ardă?

— Deloc. N-am avut niciodată o relație la distanță. Și știi de ce? *Pentru că nu funcționează*. Știu asta din experiență. Tu ce experiență ai avut cu relațiile la distanță?

— Am studiat ani de zile asemenea cupluri. Cred că am mai multă experiență pe tema asta decât tine.

— Serious?

Drew s-a îndreptat spre dulapul cu documente și a scos un dosar mare, legat cu elastic. L-a trântit pe biroul lui.

— Morrison. Căsnicie fericită paisprezece ani. A divorțat acum doi ani. Cu trei ani înainte de divorț, Dan Morrison a obținut o slujbă ca agent de vânzări regional. Mai mulți bani — soția nu mai trebuia să muncească. Patru nopți pe săptămână pe drumuri și totuși Dan n-a ratat nicio cină cu soția lui vinerea și a călătorit 46 de kilometri în fiecare duminică, ziua lui liberă, ca să-i facă baie socrului său în vârstă. Dar știi ce a ratat? Fiecare zi de marți, de miercuri și de joi, când doamna Morrison și-o trăgea cu instructorul ei de tenis, Laire.

Am continuat să mă uit urât la el, în timp ce deschidea un alt sertar de unde a scos un dosar pe care l-a trântit peste dosarul Morrison.

— Loring. Căsnicie fericită șase ani, înainte ca biroul lui să-l transfere din New York în New Jersey. O sută douăzeci și opt de kilometri. Nu atât de departe. Dar Al Loring lucra 16 ore pe zi, câteva zile pe săptămână. Nenorocita de nevastă-sa, Misty, avea un somn sensibil, așa că, atunci când Loring lucra până târziu, rămânea să doarmă pe canapeaua din birou, pentru că nu voia să-și trezească prințesa. Pentru că-i era dor de Misty, a venit acasă într-o noapte în care se presupunea că rămâne să doarmă la birou. Și și-a găsit soția stând capră, în pat, cu boașele vecinului intrate bine în ea. Vecinul o are acum pe nevastă-sa, plus câinele lui, iar Al s-a transformat într-un alcoolic și și-a pierdut serviciul din New Jersey.

S-a întins spre același sertar și a mai scos un dosar.

— McDune. Căsătorit șase ani. Erin s-a dus să locuiască o vreme în Dublin, să aibă grijă de mama ei care intrase în depresie după moartea soțului. A divorțat de Liam pentru un tip care arată ca un spiridus, pentru că și-a găsit *sufletul-pereche* în *ținutul natal*. Cam atât despre distanța lungă ca să ai grijă de sufletul mamei.

Drew s-a întins spre dulapul de jos și l-a deschis. De data asta, l-am oprit.

— Chiar trebuie să-mi spui toate astea? Ai auzit vreodată de privilegiul avocat-client?

— Am schimbat numele ca să-i protejez pe nenorociții ăștia care totuși nu-s chiar așa inocenți. Mă crezi sau nu, spre deosebire de soțiile clienților mei, eu am ceva etică.

A arătat spre dulapul lui.

— Vrei să auzi mai multe? Chiar cred că o să-ți placă povestea locotenentului O'Connor. E cu adevărat lacrimogenă. Nevasta se culca cu frate-su, în timp ce era el plecat în Irak, și ea...

L-am oprit din nou.

— Îți înțeleg punctul de vedere. Dar ce-ți scapă ție este că probabil aceste divorțuri n-ar fi avut loc dacă cuplurile respective ar fi făcut terapie. Tu li vezi pe oameni în cele mai proaste momente ale lor — oameni care au renunțat, în loc să lupte pentru căsnicia lor.

Drew s-a holbat la mine.

— Tu chiar crezi că toate căsniciile pot fi salvate?

M-am gândit o clipă înainte să răspund:

— Nu toate. Dar cred că majoritatea pot fi salvate, da. Deschiderea unor căi de comunicare poate rezolva o grămadă de lucruri.

Drew a clătinat din cap:

— Ce naivă ești! Vezi că am o proprietate în Park Avenue pe care poți să o închiriezi pentru două mii pe lună.

— Du-te naibii! i-am zis și am plecat nervoasă înapoi în biroul meu.

***

Am ținut ușa închisă tot restul după-amiezii. Pe la șapte seara, în timp ce lucram la transcrierea notițelor mele indescifrabile de la ședințele din ziua respectivă, am auzit un ciocănit și m-am speriat. Aveam câte un dosar electronic pentru fiecare client.

— Intră!

Ușa s-a deschis, dar doar puțin, suficient cât să facă loc unui braț. Care a și apărut. Brațul lui Drew, fluturând ceva alb.

Ce flutură? Aia sunt... chiloși?

După discuția noastră aprinsă fusesem tare nervoasă toată după-amiaza și asta începea să mă obosească. Gestul lui mi-a adus puțină frivolitate de care aveam nevoie.

— Intră, i-am spus din nou.

A împins ușa încă puțin. De data asta și-a băgat și capul pe lângă brațul în care flutura steagul alb.

— Sper că nu mai ești nervoasă și nu planuiești să-ți folosești abilitățile de Krav Maga pe mine, da?

Am râs.

— Ar trebui. Meriți o bătaie la fund adevărată. Dar o să mă abțin. Drew a zâmbit și a deschis ușa larg, rămânând în prag.

— Presupun că-ți datorez scuze pentru unele lucruri pe care le-am spus astăzi...

M-am rezemat de spătarul scaunului.

— Așa e.

Și-a plecat capul. Gestul mi-a amintit de băiețelul care-i făcuse câinelui său o baie... în vopsea roșie. Era simpatic. *El* era simpatic. Dar cu toate astea, aveam de gând să-l fac să cadă-n genunchi. Încă-și ținea capul ușor plecat și mă privea pe sub genele întunecate.

— Îmi pare rău pentru azi.

— Pentru ce, mai exact?

Și-a plecat din nou capul.

— Vrei să-mi fie cât mai greu, nu?

— Mda.

— Bine. Îmi pare rău că am zis că ești naivă.

— Altceva?

M-am uitat la fața lui în timp ce încerca să-și aducă aminte.

— Pentru că am ascultat ce vorbeai cu clientul tău.

— Asta-i tot?

— Ar trebui să fie mai mult?

Pentru o clipă, a părut puțin agitat.

După încă treizeci de secunde de meditare, a pocnit din degete ca și cum era mândru de el.

— Îmi pare rău că m-am uitat la fundul tău.

M-am încruntat:

— Când te-ai uitat la fundul meu?

A dat din umeri.

— De câte ori am avut ocazia?

Nu m-am putut abține să nu râd.

— Scuzele îți sunt acceptate.

Umerii i s-au relaxat puțin și a părut ușurat. Tipul avea o înfățișare dură. Dar, uneori, tocmai cei duri au cea mai tare armură.

— Ce zici dacă-ți fac cinste la cină cu un burger de la Joey's ca să mă revanșez? m-a întrebat și mi-a făcut cu ochiul. O să-ți-l iau pe cel mai mare, ca să mănânci prea mult și să-ți cadă iar fusta pentru mine.

Capitolul 12

EMERIE

— Pot să-ți pun o întrebare personală?

— Nu, a răspuns imediat Drew.

— Nu? m-am strâmbat, confuză. Știi, de obicei când doi oameni stau de vorbă și mănâncă, și unul dintre ei întreabă dacă poate pune o întrebare personală, celălalt spune da. Așa e politicos.

— Am o regulă. Dacă cineva întreabă dacă poate să-mi pună o întrebare, răspund că nu.

— De ce?

— Pentru că, atunci când întrebi dacă poți să-mi pui o întrebare personală, probabil că este o întrebare la care nu vreau să răspund.

— Dar de unde știi, dacă nici măcar nu ai auzit întrebarea?

Drew s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Care este întrebarea ta, Emerie?

— Eh, acum simt că nu ar trebui să o mai pun.

El a dat din umeri și și-a băut restul de bere.

— Bine. Atunci n-o face.

— Ți s-a întâmplat ceva anume care te-a făcut să fii atât de dur cu privire la relații?

— Credeam că simți că nu ar trebui să mai întreb.

— M-am răzgândit.

— Ești o pacoste. Știi asta, nu?

— Și tu ești un ticălos dur, așa că sunt curioasă ce te-a făcut să ajungi așa.

Drew a încercat să se ascundă, dar l-am văzut zâmbind din colțul gurii.

— O să-ți spun de ce sunt un ticălos dur, dacă-mi spui și tu de ce ești o pacoste.

— Dar nu cred că sunt o pacoste.

— Poate ar trebui să te consulți cu un terapeut, să te ajute să-ți dai seama de chestia asta.

Am mototolit un șervețel și i l-am aruncat în față. L-am lovit fix în nas.

— Foarte matur, a spus el.

— În general, nu cred că sunt o pacoste. Dar cred că tu mă faci să fiu o pacoste.

A rânjit.

— Ești o pacoste simpatică. Apropo de asta, dacă ești prea sătulă, te pot ajuta să-ți desfăci fermoarul ca să te simți mai comod.

Doamne, chiar o făcea pe deșteptul!

— N-o să mă lași să uit niciodată seara în care ne-am întâlnit, nu?

— Nicio șansă.

Am sorbit din merlotul meu, nu voiam să-l risipesc, dar eram deja prea sătulă, după burgerul enorm pe care mi-l comandase Drew. Sincer, abia așteptam să ajung acasă și să-mi desfăc fermoarul la fustă, dar nu voiam să recunosc asta față de Drew.

— Deci, înapoi la prima mea întrebare. De ce ești așa dur cu privire la relații?

— Am de-a face toată ziua cu divorțuri. E puțin cam greu să ai o perspectivă optimistă când tot ce vezi sunt infidelități, minciuni,

furturi și oameni cândva îndrăgostiți care sfârșesc prin a-și face rău unul altuia.

— A, deci e din cauza domeniului în care lucrezi. Nu fiindcă ai avut o relație ratată, care te-a făcut să devii așa ursuz?

Drew s-a holbat la mine o vreme. Și-a frecat cu degetul mare buza de jos, chiar în mijloc, în timp ce se gândea la un răspuns, iar eu l-am urmărit cu privirea.

La naiba, are niște buze fenomenale. Pun pariu că le-ar devora pe ale mele.

Din fericire, chelnerița a venit și m-a întrerupt din holbat.

— Vă mai aduc ceva? a întrebat ea.

Drew s-a uitat la mine.

— Vrei desert?

— Sunt plină.

I-a răspuns chelneriței.

— Doar nota. Mulțumesc.

Ea ne-a luat farfuriile și, după ce a plecat, s-a lăsat o tăcere stânjenitoare pentru un moment. El încă nu-mi răspunsese la întrebare și m-am gândit că poate avea de gând să schimbe subiectul din nou.

— Sunt divorțat. Căsătoria a rezistat cinci ani.

— Uau! Îmi pare rău.

— Nu-i vina ta.

Deși îmi puteam da seama că fusese un efort pentru el să-mi împărtășească atât de mult și că probabil ar fi trebuit să las lucrurile așa, nu m-am putut abține.

— Ai avut o relație la distanță?

— Nu, nu în sens fizic. Amărăciunea de astăzi este cauzată pur și simplu de experiențele mele cu divorțurile. Motivul numărul unu pentru care oamenii ajung la mine în birou este pentru că nu petrec timp împreună.

— Recunosc, multe dintre cazurile mele sunt similare. Nu e mereu vorba despre o relație la distanță, cum e cea despre care m-ai auzit vorbind astăzi, dar, în mare parte, e vorba despre cupluri care nu-și petrec

timpul împreună. Fie lucrează mult și nu-și fac timp unul pentru altul, fie se agață de viețile separate pe care le aveau înainte să fie căsătoriți.

— Pun pariu că avem cazuri foarte asemănătoare. Dacă stai să te gândești, ai putea să le oferi cartea mea de vizită atunci când terapia ta nu funcționează.

Am făcut ochii mari.

— Cred că glumești.

Un surâs i s-a întins pe față în timp ce și-a dus berea la gură:

— Da, glumesc.

Chelnerița s-a întors cu nota, iar Drew și-a scos portofelul. Mi l-am scos și eu, dar m-a oprit.

— Fac cinste. Mă revanșez că am fost un nemernic azi, îți amintești?

— În cazul ăsta, mulțumesc. Sper să fi nemernic deseori, am zis eu glumind. Trebuie să economisesc din nou zece mii de dolari.

Drew s-a ridicat și a venit spre scaunul meu, trăgându-l în spate când m-am ridicat.

— O, nu va fi asta o problemă. Sunt destul de nemernic în fiecare zi.

***

Broasca de la ușa apartamentului meu era complicată. Trebuia să învârt mânerul și să bag și să scot cheia de câteva ori, ca să găsesc locul exact în care să se răsucească. Probabil că Baldwin a auzit cheile mele zornăind. Ușa apartamentului său, aflată lângă al meu, s-a deschis.

— Hei. Am bătut mai devreme la tine să văd dacă vrei să luăm cina împreună, dar nu ajunseserai acasă încă.

— A, am luat cina cu Drew.

Baldwin mi-a luat cheile din mână. Cumva, el nimerea mereu încuietoarea din prima. Ușa s-a deschis și m-a urmat înăuntru.

— Drew?

— Adevăratul chiriaș al biroului pe care crezusem că l-am închiriat. Cel care m-a lăsat să rămân acolo câteva luni...

Baldwin a dat din cap.

— Ieși cu el acum?

Am răs.

— Nu. A fost nesimțit azi și s-a revanșat cu cina.

— De ce a fost nesimțit?

Am intrat în dormitor să mă schimb și ne-am continuat discuția cu ușa întredeschisă.

— Eh, n-a fost chiar nesimțit. Doar că avem opinii diferite cu privire la terapia de cuplu. M-a auzit vorbind într-o ședință și și-a dat cu părerea despre cum funcționează sfaturile pe care le dau cu clienților.

După ce mi-am aruncat pe mine niște colanți și un tricou, am ieșit în sufragerie. Baldwin stătea unde stătea de obicei când ne întâlneam. Eu pe canapea, iar el pe fotoliul uriaș din piele. Uneori, asta mă făcea să mă simt de parcă eram clienta lui.

— N-ar trebui să-ți asculte ședințele de terapie. Sunt confidențiale.

— A fost vina mea. Am tendința să țip la ședințele video și am lăsat și ușa deschisă.

— Poate ar trebui să trec pe la tine pe la birou.

— De ce?

— Nu știu. Să verific ce se întâmplă.

Baldwin era drăguț. Auzind că cineva fusese nesimțit cu mine, își scotea la iveală latura protectivă. Totuși gândul unei confruntări între Baldwin și Drew era destul de amuzant.

Cei doi erau la polul opus. Baldwin era slab, manierat, de înălțime medie și arăta întru totul ca profesorul care era. Chiar purta papioane și ochelari care-l făceau să pară mai bătrân față de cei 35 de ani pe care-i avea. Drew avea 29 de ani, era înalt, masiv și dur. Înjura când avea el chef, indiferent cine era în jur. Chiar dacă nu l-aș descrie niciodată pe Drew ca fiind la fel de manierat ca Baldwin, era ceva foarte cavaleresc la el, dincolo de înfățișarea lui dură.

— Nu cred că e necesar. Sunt bine. E doar puțin necioplit.

Știind că lui Baldwin îi plăcea un pahar de vin seara târziu, am mers la bucătărie și am deschis frigiderul și am scos sticla pe care o păstram pentru el, înainte să-mi răspundă la întrebare:

— Vrei un pahar de vin?

— Da, mulțumesc.

I-am turnat, iar eu mi-am luat o sticlă de apă. Când i-am dat paharul, mi-a zis:

— Nu bei și tu cu mine?

M-am trântit pe canapea.

— Sunt plină. Am mâncat un burger imens la cină. Drew mi-a comandat un cheeseburger dublu deluxe.

— Ți-a comandat el? Ești o mofturoasă.

— Știe că-mi plac burgerii, am zis ridicând din umeri.

Desfăcând capacul sticlei, l-am întrebat:

— Tu ce ai mâncat?

— Mi-am comandat sushi de la Zen's.

Am strâmbat din nas.

— Ce bine că am ratat asta!

— Aș fi comandat altceva dacă am fi mâncat împreună.

Baldwin ținea mereu cont de părerea mea când comandam mâncare. Era unul dintre lucrurile care-mi plăceau la el. Sushi părea să fie mâncarea lui preferată la întâlniri, așa că nu era privat de ea.

— Nicio întâlnire în seara asta? am întrebat.

În mod normal, evitam subiectul vieții lui amoroase. Îmi era greu să-l văd cu alte femei, iar să mai și aud despre ele în cel mai mic detaliu mă omora. Dar în seara asta mă simțeam mai puțin ezitantă, din cine știe ce motiv.

— Am avut de corectat lucrări. Ți-ar fi plăcut răspunsul pe care l-am primit de la o studentă.

— Care era întrebarea?

— Le-am cerut să-mi dea un argument solid că tehnicile de psihanaliză ale lui Freud aveau lipsuri. Ne-am petrecut ultimele trei

săptămâni studiindu-i pe Grünbaum și Colby, așa că ar fi trebuit să fie o întrebare ușoară.

— Da, de acord. Ce răspuns ai primit?

— Domnișoara Balick a scris: *Freud era bărbat*.

Am râs.

— Cred că poate fi un argument valid. Ar trebui să-i dai niște puncte pentru asta.

— Simpatice. Dar nu prea cred.

— Mereu ai dat note mici.

— Mereu *fi-am* dat note mari.

— Le-am meritat.

Ceea ce era adevărat, dar m-a pus pe gânduri.

— Ai dat vreodată note care nu erau meritate? Poate pentru că studenții erau drăguți sau că-ți părea rău pentru ei?

— Niciodată.

Răspunsul lui nu m-a surprins. Baldwin a luat o înghițitură de vin.

— Deci, unde vrei să mergi joi seara?

— Joi?

— Cina de ziua ta.

— Ah, am uitat. Am fost așa ocupată în ultima vreme, că am uitat complet că vine ziua mea.

— Eh, eu n-am uitat. Mă gândeam că poate mergem la Ecu. E un local nou în Upper East Side. Rezervările se fac cu trei luni înainte, dar am un coleg care este prieten cu proprietarul și mi-a spus că ne rezolvă el.

— Sună minunat. Mulțumesc.

Sincer, aș fi preferat să merg din nou la Joey's, pentru un burger mare și unsuros. Dar Baldwin era un gurmand și încerca mereu să-mi lărgească orizonturile culinare. Ocazional, îmi plăceau și mie unele dintre mâncărurile sofisticate.

Baldwin a mai stat o vreme și am vorbit despre chestii profesionale. Mi-a povestit despre o lucrare pe care spera să o publice, iar eu i-am spus despre cât de agitată eram că a doua zi aveam să mă

Întâlnesc la birou cu doi clienți de la ședințele video. După ce mă mutasem la New York, unii dintre clienții mei de la ședințele video și telefonice care locuiau în zonă îmi deveniseră clienți față-n-față. Era ciudat să-i întâlnesc pentru prima oară, dar întâlnirea de a doua zi mă neliniștea în mod special pentru că suspectam că soțul își agresa fizic soția.

Se făcuse târziu, iar la un moment dat am căscat și m-am întins. Tricoul meu subțire s-a ridicat și mi-am expus o parte din abdomen. Baldwin mi-a privit cu ochi mari pielea și l-am văzut cum a înghițit în sec. Momentele de genul ăsta mă derutau cel mai tare. Nu pretindeam că eram o expertă la bărbați, dar fusesem cu destui, avusesem chiar și câteva relații destul de lungi. În general, puteam să-mi dau seama destul de bine dacă un bărbat era atras de mine, iar în momentul ăsta puteam să jur că Baldwin era. Nu era ceva nou. Simțisem asta într-o mulțime de alte ocazii. Iar ăsta putea să fie și motivul pentru care încă nu renunțasem la el, după atâția ani.

Uneori o scânteie se transformă în foc.

Baldwin și-a dres glasul și s-a ridicat.

— Ar trebui să plec. E târziu.

— Ești sigur? Poate-mi pun și eu un pahar de vin dacă mai vrei și tu unul...

— Am un curs mâine-dimineață devreme.

— OK.

Mi-am ascuns dezamăgirea și l-am condus la ușă.

Baldwin mi-a spus noapte bună, apoi s-a oprit și s-a întors. Pentru o clipă, imaginația mi-a luat-o razna și mi l-am închipuit întorcându-se și închizând ușa... hotărându-se să rămână.

În schimb, a spus:

— Aștept un pachet mâine. Dacă-l vezi pe hol, poți să-l iei tu pentru mine? O să ajung târziu acasă.

— Sigur. Măine-seară e Simpozionul de Psihologie din New York de care-mi povesteai?

— Nu. E săptămâna viitoare. Mâine are Rachel bilete la un spectacol, la un teatru mic.

— Ah. Rachel.

— Ai întâlnit-o pe fugă săptămâna trecută la cafenea.

— Da. Rachel.

Ca și cum aș fi putut să uit. Tipa purta cămașa pe care o purtase el în noaptea de dinainte, când auzisem ușa lui deschizându-se și trăsesem cu ochiul pe vizor.

— O să iau pachetul de la tine de la ușa. Distracție plăcută mâine-seară.

După ce a plecat, m-am demachiat și m-am spălat pe dinți. Desigur, deși cu nici cinci minute în urmă căscam, odată ce *puteam* să merg la culcare eram cât se poate de trează.

Povestea vieții mele.

M-am gândit la conversația mea cu Drew din acea zi — mi se părea că trecuse o săptămână. Căpitanul Prolactor îmi sugerase să mă masturbez înainte de culcare. Dar nu aveam chef să mă gândesc la Baldwin după ce auzisem de întâlnirea lui cu Rachel.

Deși...

Nu trebuia să mi-l imaginez pe Baldwin, nu-i așa? Imaginea lui Drew mi-a apărut brusc în minte. Clar, arăta foarte bine...

Dar n-ar trebui s-o fac.

M-am întors pe partea cealaltă și m-am străduit să-nchid ochii. O oră mai târziu, m-am întins spre noptieră. Eram disperată să dorm, după o zi lungă, obositoare.

Am pornit vibratorul și am închis ochii, încercând să mă relaxez cu bâzâitul în fundal.

Zece minute mai târziu, adormeam profund, cu zâmbetul pe buze.

Capitolul 13

DREW

Multă vreme, Alexa mi-a distrus jobul. După divorț, descopeream bucăți din căsnicia mea în lupta dureroasă a fiecărui client. Îmi amintea de cât de mult timp pierdusem, de cum, încă din prima noapte, îmi lăsasem penisul, nu creierul, să ia decizii când venea vorba de Alexa. Tot ce era în dosarul clientului meu devenea personal pentru mine și era ca și cum îmi retrăiam zilnic cele mai rele nopți din viață.

Până la urmă, am învățat să separ lucrurile... cât de cât. Dar am pierdut între timp altceva. Jobul meu a devenit o sursă de venit, nu ceva ce-mi plăcea să fac. Deși nu mai amânam să cobor la birou, nici nu mai așteptam cu nerăbdare să o fac.

Până azi.

M-am trezit chiar mai devreme decât de obicei. După ce am mers la sală, am ajuns la birou până-n ora șapte și deja studiam un caz. Henry Archer era unul dintre puținii clienți de care chiar îmi plăcea. Divorțul lui era amiabil, pentru că el însuși era un tip cumsecade. Aveam întâlnirea de negocieri la ora unsprezece. Toată gașca urma să

fie aici ca să încercăm să ajungem la o înțelegere finală. Surprinzător, nici pe viitoarea lui fostă soție nu o detestam.

Eram în biroul cu copiator când am auzit-o pe Emerie intrând. Tocurile ei țâcăneau pe hol, în timp ce ea căra o cutie mare, maro. M-am oprit din treabă și am mers s-o ajut.

— Mulțumesc. Știi că nimeni nu mi-a oferit locul în metrou în timp ce căram chestia asta?

— Majoritatea oamenilor sunt nesimțiți. Ce naiba ai aici? E grea de mori.

Am așezat cutia pe biroul ei și am deschis-o fără să întreb. Înăuntru era un prespapier din sticlă, dar putea foarte bine să fie făcut din plumb.

— Chestia asta are patru kilograme și jumătate. Ți-e teamă că o să dea năvală un uragan în biroul tău și o să-ți spulbere toate hârtiile?

Mi l-a luat din mână.

— E un premiu. L-am câștigat pentru o lucrare publicată în *Psychology Today*.

— E o armă. Bine că nu o aveai în noaptea în care te-am găsit la mine în birou.

— Da, ți-aș fi putut lăsa o gaură în capul ăla drăguț al tău.

Am rânjit.

— Știam eu. Crezi că sunt drăguț.

Am încercat să văd ce mai era în cutie, dar mi-a dat mâna la o parte.

— Băgăciosule!

— Și tu mi-ai despachetat cutiile.

— Adevărat. Bănuiesc că te poți uita.

— Eh, acum nu mai vreau, dacă mi-ai zis că pot.

— Ești ca un copil, știi asta?

Îmi lăsasem telefonul la copiator și l-am auzit sunând de pe hol. Am mers să răspund, dar deja nu mai suna. După ce am terminat de făcut copiile, am strâns grămada de hârtii și m-am oprit din nou la biroul lui Emerie.

Am tachinat-o stând în pragul ușii.

— Ești matinală azi. Mi-ai urmat sfatul legat de somn?

— Nu.

Răspunsul lui Emerie era... prea rapid. Anii de depoziții mă făcuseră expert în a sesiza mici indicii — uneori, ceva atât de insesizabil mă ducea pe o cale la care nu mă așteptam, la ceva interesant. Am detectat ceva în răspunsul ei scurt și am fost gata să merg în acea direcție.

— Deci nu ai avut probleme să adormi aseară?

Când a început să roșească și a încercat să se prefacă ocupată cu despachetarea cutiei, știam că s-ar putea să fi descoperit ceva. Curios, am intrat în biroul ei, mai aproape de ea, ca să pot să-i văd fața, deși se uita în jos și despacheta.

M-am aplecat și m-am uitat în sus să-i văd privirea.

— Te-ai masturbat aseară, nu-i așa?

S-a aprins și mai tare la față.

— Tu ai făcut-o? a contraatacat ea.

Divagare. Știm cu toții ce înseamnă asta. Am rânjit.

— Da. Și azi-dimineață. Vrei să știi la ce m-am gândit în timp ce-o făceam?

— Nu!

— Nu ești cât de cât curioasă?

Chiar dacă era roșie la față, îmi plăcea că trecea peste asta și mă privea.

— Nu ai nicio căsnicie de terfelit, perversule?

— Haide! Recunoaște! Te-ai masturbat aseară, de-asta ai dormit atât de bine și ai venit la muncă la timp.

— De ce-ți pasă?

— Îmi place să am dreptate.

— Ești un mare arogant.

— Mi s-a mai spus.

— O să termini cu subiectul ăsta dacă-ți spun adevărul?

Am dat din cap.

— Da, a spus și m-a privit fix în ochi. Da, am făcut-o.

— Ce ai făcut?

— Cum adică *ce*? Știi la ce mă refer.

Normal că știu.

— Nu sunt sigur. De ce nu-mi spui explicit la ce te referi?

— Ieși afară!

— Spune că te-ai masturbat și o să ies.

— De ce? Ca să ai o imagine cu mine masturbându-mă?

— Credeam că nu vrei să auzi la ce m-am gândit azi-dimineață când am avut grijă de mine.

Am chicotit. Emerie încerca să fie dură, dar vocea ei îmi spunea că era mai mult stânjenită și amuzată decât enervată. Simțindu-mă neobișnuit de binevoitor, am decis să o las în pace, înainte să-mi forțez norocul.

— Am o conferință la zece, care probabil se va transforma într-un prânz cu clientul meu. Sunt meniuri în sertarul din dreapta sus, pe biroul de la recepție, dacă vrei să comanzi ceva.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

M-am oprit în pragul ușii.

— Încă ceva.

— Hmm?

— Te-ai gândit la mine când te-ai masturbat?

O spuseseam doar ca să fiu un dobitoc, dar, brusc, fața ei de căprioară în lumina farurilor mi-a confirmat că puseseam punctul pe i.

Ah, la naiba. Începea să-mi placă să vin la muncă.

O parte din mine (o mare parte din mine, desigur) voia să mai rămână și să împingă informația aia interesantă și mai departe, dar dintr-odată m-am transformat într-un băiețel de 12 ani și am simțit că mi se scoală. Mulțumită gândurilor ei perverse, domnișoara Oklahoma cu fund mișto a primit până la urmă o amânare.

***

— Nu asta e nenorocita de problemă. Problema este incapacitatea ta să gătești o mâncare decentă, să nu o arzi.

Afirmația asta nu era făcută pentru prima oară între pereții ăștia. Doar că, de data asta, nu venea de la unul dintre clienții mei.

Tocmai mă întorsesem la birou după un prânz târziu cu Henry Archer, iar urletul unui bărbat nervos a răsunat pe hol. Ușa biroului lui Emerie era întredeschisă și m-am gândit să verific dacă totul era în regulă. Ascultând, am auzit-o cerându-i tipului să se liniștească și apoi a început să vorbească o altă femeie. Așa că m-am dus în birou să-mi văd de treaba mea.

Un sfert de oră mai târziu, iar s-a auzit. Eram la telefon, când vocea aceluiași tip a răsunat pe hol, aproape de biroul meu.

— Am avut de la început îndoieli să mă căsătoresc cu tine. Ar fi trebuit să pun punct după ce n-ai fost în stare nici măcar să duci până la capăt sarcina.

Mi s-a ridicat părul la ceafă. Spusese ceva oribil. Dar auzisem parteneri de viață aruncându-și unul altuia vorbe groaznice în procesul unui divorț. Nu mă mai șocau prea multe. Și totuși, la tipul ăsta... nu era vorba de *ce* spusese, ci de *cum* o spusese. Vocea lui era plină de furie și intimidantă, amenințătoare și insultătoare în același timp. Nici nu-i văzusem fața, dar instinctul îmi spunea că era mai mult decât un agresor verbal. Din nefericire, văzusem și agresori fizici de-a lungul anilor. Era ceva în strigătele acestor gunoaie, care îi diferenția de soții obișnuiți, cei care se urau între ei și voiau să-și facă rău sufletește.

L-am expediat pe clientul cu care vorbeam la telefon și m-am dus să verific ce face Emerie. Înainte să ajung la biroul ei, am auzit o bufnitură care m-a făcut să grăbesc pasul.

Când am ajuns la ușă, tipul stătea pe scaun, în timp ce soția lui stătea în genunchi, curățând ceva de pe jos. Emerie era în picioare.

— Ce se întâmplă aici? E totul OK?

Emerie a ezitat și m-a privit în timp ce vorbea. Încerca să temperze situația. Am văzut-o în ochii ei, am auzit-o în vocea ei.

— Domnul Dawson s-a aprins puțin și mi-a dărâmat trofeul de sticlă pe care-l aveam pe birou.

Prespapierul greu pe care îl cărase prin metrou era făcut cioburi pe toată podeaua.

— Ieși la o plimbare și liniștește-te, amice.

Cretinul acela a întors capul spre mine.

— Cu mine vorbești?

— Da.

— Cine dracu' ești?

— Sunt tipul care-ți spune să ieși la o plimbare și să te liniștești.

S-a ridicat în picioare.

— Și dacă nu vreau?

— O să fii scos cu forța.

— O să suni la poliție pentru că am spart o bucată de sticlă?

— Doar dacă-mi cere Emerie. Dar o să te scot eu însumi afară în șuturi.

Mi-am încrucișat brațele la piept și am continuat să-l privesc fix. Bărbații care bat femei sunt niște fătălăi. L-aș fi rupt în bătaie și m-aș fi bucurat de fiecare clipă.

După câteva secunde, tipul s-a uitat la soția lui:

— Am terminat cu prostia asta de terapie.

Apoi a ieșit valvârtej. I-am făcut loc să treacă.

Emerie și clienta ei au rămas tăcute până când s-a auzit închi-zându-se cu furie ușa de la intrare.

— Sunteți bine? am întrebat.

Emerie a dat din cap și, pentru prima oară, femeia s-a întors spre mine. Avea obrazul vânăt și îngălbenit de la o cicatrice. Mi-am încleștat maxilarul. Ar fi trebuit să-l pocnesc pe nenorocit când avusesem ocazia.

— De obicei, nu e așa. Doar că i-a fost greu la serviciu în ultimul timp.

Sigur că nu e așa.

Eu și Emerie ne-am uitat încă o dată unul la altul, într-un acord tacit. Eram amândoi pe aceeași lungime de undă.

— Vă las să vorbiți.

Și am închis ușa în urma mea.

În următoarea jumătate de oră, am lucrat la un caz stând la biroul de la recepție, pentru că nu voiam ca soțul cretin să apară din nou, fără știrea mea. În cele din urmă, i-am văzut mutra pe fereastra principală. Fuma o țigară și își aștepta soția. *O mișcare inteligentă.*

Emerie a condus-o pe doamna Dawson pe hol în timp ce continuau să vorbească.

— Ce spuneți să ne auzim la telefon mâine? Chiar dacă doar un sfert de oră. Chiar aș vrea să vorbim după ședința de astăzi.

Clienta ei a încuviințat.

— Bine.

— E-n regulă la ora zece?

— Da. Bill pleacă la serviciu la opt.

Emerie a dat din cap.

— Știți, nu v-am dat o fișă de programare pentru ședința de săptămâna viitoare. Așteptați-mă să vă aduc una, mă întorc imediat.

După ce s-a îndepărtat, i-am vorbit doamnei Dawson.

Vocea mea era gravă, pasivă și precaută.

— O să fiți în regulă?

S-a uitat pe fugă în ochii mei, apoi și-a coborât privirea în pământ.

— O să fiu bine. Bill chiar nu e un tip rău. Sincer, l-ați văzut într-un moment prost.

— Aha!

Emerie s-a întors și i-a înmănat clienței sale un cartonaș.

— Ne auzim mâine?

A confirmat dând din cap și a plecat.

Când a închis ușa, Emerie a oftat adânc.

— Îmi pare foarte rău pentru asta.

— N-ai de ce. Nu e vina ta că clientul tău e un cretin. Am și eu destui din ăștia.

— Cred că o agresează fizic.

— Tind să fiu de acord cu tine.

— Și mai cred că n-o să mai aud de ea. O să mă țină la distanță, pentru că i-am vorbit despre ce suspectam că se întâmplă.

— Nu crezi că te va suna mâine sau că va veni săptămâna viitoare?

— Nu. Nu o va lăsa el. Acum că-l cunosc puțin mai bine, chiar sunt surprinsă că a fost de acord să vină aici. Am avut ședințe de terapie doar cu ea.

— E greu.

A oftat din nou.

— Sper că o să te sune.

— Pe mine?

— Cartonașul ăla cu programarea pe care i l-am dat era de fapt cartea ta de vizită. M-am gândit că are nevoie de un avocat de divorțuri mai mult decât de terapie de cuplu.

Am ridicat din sprâncene.

— Bun.

Am mers unul lângă altul pe hol.

— Mi-ar prinde bine o băutură, a spus Emerie.

— La mine sau la tine în birou?

S-a uitat la mine.

— Ții alcool în birou?

— Am o grămadă de zile proaste.

A zâmbit:

— La mine.

***

— Asta are gust de terebentină, a zis Emerie, strâmbându-se foarte tare.

Am sorbit.

— E whisky Glenmorangie distilat, vechi de 25 de ani. O sticlă de terebentină de-asta e 600 de dolari.

— La prețul ăsta, ar fi putut să adauge niște arome.

Am chicotit.

Stăteam în scaunul pentru musafiri, iar Emerie era la birou. Probabil că-și mai despachetase din lucruri, pentru că apăruseră noi obiecte personale. Am ridicat postamentul de sticlă al trofeului pe care-l trântise cretinul de Dawson.

— O să ai nevoie de o armă nouă.

— Nu cred că am nevoie de una dacă te am pe tine aici să-mi ameninți clienții.

— Și-a meritat-o. Trebuia să-l pocnesc în față așa cum îi place să-i facă și el nevestei lui.

— Trebuia. Tipul ăla chiar e un nemernic. *Nemernicu' dracu'*.

Era simpatică exersându-și accentul newyorkez, deși încă era clar că-i cineva din Oklahoma care imită accentul newyorkez.

Erau două fotografii noi pe biroul ei și m-am întins după una dintre ele. Înfațișa un cuplu în vârstă.

— Chiar te rog, a spus ea sarcastică, zâmbind.

M-am uitat la fața ei, apoi la cuplu, apoi din nou la ea.

— Sunt părinții tăi?

— Mda.

— Cu cine semeni?

— Cu mama, mi s-a spus.

Am studiat fața mamei sale. Nu semănau deloc.

— Nu mi se pare.

S-a întins și mi-a luat fotografia din mână.

— Sunt adoptată. Semăn cu mama mea biologică.

— Ah! Îmi pare rău.

— E OK. Nu e un secret.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, privind-o cum se uită la fotografie. Când a vorbit din nou, părea mândră.

— Poate că nu arăt ca mama, dar semănăm mult.

— A, da? Și ea e o pacoste?

S-a prefăcut ofensată:

— Nu sunt o pacoste.

— Nu te știi nici de o săptămână. În prima zi ai ocupat abuziv un spațiu de birouri și ai încercat să mă iei la bătaie când te-am prins. Câteva zile mai târziu ai început o ceartă pentru că am făcut un comentariu nevinovat despre sfaturile proaste pe care le dădeai unui client, și astăzi aproape că m-am încăierat cu cineva din cauza ta.

— Sfaturile mele nu erau proaste, a spus și a oftat. Dar presupun că, în rest, ai dreptate. Chiar sunt o pacoste, nu?

Mi-am terminat băutura și am mai turnat două degete în pahar, apoi i-am umplut paharul lui Emerie.

— Ai noroc. Îmi plac oamenii care sunt o pacoste.

Am mai vorbit o vreme. Emerie mi-a povestit de magazinul de bricolaj al părinților ei, din Oklahoma, și tocmai era în mijlocul unei povești despre cum îi vânduse materiale unui tip care fusese arestat pentru că-și ținuse nevasta într-un buncăr subteran două săptămâni, când mi-a sunat telefonul fix. M-am întins după el, dar ea mi-a luat-o înainte.

— Biroul domnului Jagger. Cu ce vă pot ajuta? a răspuns ea, cu o voce sexy, parcă flirtând.

Cele două băuturi o relaxaseră, o înveseliseră. Îmi plăcea.

— Pot să întreb cine sună?

A scos un pix și s-a oprit să asculte, plimbându-și vârful pixului pe buza de jos.

Am urmărit-o cu privirea. *Pun pariu că buzele eu au gust bun.* Am simțit nevoia bruscă să mă aplec peste birou și să mușc dintr-una. *Căcat.* O idee proastă.

Și totuși, încă mă holbam la buzele ei când s-a întors spre mine. Ar fi trebuit să mă opresc, dar felul în care se mișcau în timp ce vorbea mă captivase.

— OK, doamna Logan. Să văd dacă este disponibil.

Abia *atunci* am ieșit din transă. Mi-am fluturat ambele mâini în față, făcându-i semn că nu eram disponibil. A pus telefonul în așteptare cinci secunde și apoi a revenit la convorbire.

— Îmi pare rău, doamna Logan. Se pare că a ieșit.

Tăcere.

— Nu, îmi pare rău. Nu sunt în măsură să vă dau numărul de mobil al domnului Jagger. Dar o să-l anunț că ați sunat.

După ce a închis, a spus:

— Știi ce mi-am dat seama în clipa asta?

— Că vocea ta sună mai sexy după ce ai băut ceva?

A clipit.

— Vocea mea sună mai sexy?

Am luat o gură mare de whisky.

— Flirtai când ai răspuns la telefon.

— Nu flirtam.

Am dat din umeri:

— Cum zici tu. Mi-a plăcut. Ce spuneai că ți-ai dat seama?

— Nu-mi mai aduc aminte acum. Cred că cele două păhărele mi s-au urcat la cap.

— Și pe buze, am mormăit eu.

— Pofim?

— Nimic.

— Ah! Mi-am amintit ce voiam să-ți spun.

A ridicat un deget spre mine.

— Am răspuns la cel puțin douăzeci de apeluri în trei zile și am văzut o tonă de programări la tine în agendă. Asta a fost prima *doamnă* care a sunat. Nu ai clienți pe care să-i cheme Jane, Jessica sau Julie.

— Asta pentru că iau doar clienți bărbați.

— Pofim?

M-a privit ca și cum tocmai îi spusese că cerul e mov.

— Clienți bărbați. Știi, sunt ca femeile, doar cu mai puțină dramă și cu scu..., m-am oprit, auzind că se deschide ușa din față.

— Aștepti pe cineva?

— Nu. De ce?

— S-a auzit ușa din față.

M-am ridicat și m-am dus spre hol.

— Alo?

Un tip pe care nu-l mai văzusem niciodată a apărut în hol.

— Bună. O caut pe Emerie Rose.

L-am privit pieziș.

— Cine sunteți?

Îmi făceam griji că nenorocitul ăla de Dawson a venit înapoi să-mi facă probleme. Dar tipul ăsta arăta ca și cum ultima problemă pe care o avusese era când se luaseră copiii de el, în școala primară.

M-am întors spre Emerie, care deja venea spre mine. S-a oprit în pragul ușii.

— Baldwin? Mi s-a părut mie că e vocea ta. Ce faci aici?

— M-am gândit să-ți fac o surpriză.

Tipul a ridicat un buchet de flori, pe care nu-l văzusem; culoarea lor se potrivea cu papionul lui strâmb. Arătau nasol — ca și cum le cumpărase de la piața chinezească din colț cu 7,99 dolari.

— Ce drăguț!

Emerie a înaintat spre tip, l-a îmbrățișat și l-a pupat. Dintr-un motiv sau altul, am rămas pe loc, urmărindu-i.

După ce a luat florile, și-a amintit că eram în spatele ei.

— Baldwin, el e Drew. Drew, el e Baldwin, prietenul despre care ți-am povestit zilele trecute.

Eram derutat, și ea și-a dat seama după expresia mea.

— Asistentul universitar din facultate. Ți-am spus totul despre el, îți amintești?

Pe bune? Tipul ăla?

— Ah! Da.

Am întins mâna.

— Mă bucur să te cunosc. Drew Jagger.

— Asemenea. Baldwin Marcum.

S-a lăsat o tăcere ciudată, inconfortabilă, dar până la urmă a vorbit Emerie.

— Nu-i așa că e frumos biroul?

— Foarte frumos.

— Te pregătești să te întâlnești cu Rachel?

— Mai e o oră și jumătate până la spectacol. Așa că m-am gândit să văd ce faci.

Baldwin se uita încă prin birou, când a observat sticla de Glenmorangie și cele două pahare goale pe biroul ei.

S-a uitat la Emerie:

— Ăla e whisky? La cinci după-amiaza?

Emerie ori nu se prinsese de disprețul din vocea lui, ori devenise expertă în a-l ignora.

— Am avut o zi grea, a spus ea.

— Văd.

— Vrei un pahar? am întrebat, convins că va refuza, după evaluarea de șaiszeci de secunde pe care i-o făcusem. Are 25 de ani vechime și e delicat.

— Nu, mulțumesc.

Văzusem destul.

— Mai am ceva de lucru. Mi-a părut bine, Baldwin.

A dat din cap.

O oră mai târziu, îmi făceam curat pe birou când i-am auzit pe cei doi râzând. Evenimentele din ziua respectivă încă îmi pompau testosteron prin vene. Poate de asta, am simțit din senin nevoia bruscă să-i dau un pumn tipului. Aveam nevoie de o eliberare. *Sex la nervi. Trebuie să mi-o trag.*

Am bătut ușor la ușa lui Emerie înainte să o deschid.

— Eu plec. Diseară ar trebui să încerci din nou metoda aia de adormit despre care ți-am spus, ca să fii punctuală și mâine.

Emerie a făcut ochii mari, încercând să-și ascundă zâmbetul.

— Da. Poate chiar o să fac asta.

Baldwin a urmărit atent schimbul nostru de replici.

Le-am făcut cu mâna și am dat din cap:

— Să aveți o noapte bună.

Am făcut un pas și am auzit-o pe Emerie că mă strigă:

— Drew!

M-am întors.

— Da?

Și-a împreunat mâinile.

— Mulțumesc pentru astăzi. Nu am spus-o, dar am apreciat tot ce ai făcut.

— Oricând, Oklahoma, am zis bătând cu degetele în cadrul ușii. Nu sta până târziu, OK?

— Nu. O să plec în câteva minute. Baldwin are planuri în seara asta, o să plec odată cu el.

— Vrei să te-astept? Poate ieșim din nou la un burger la Joey's?

Emerie se pregătea să-mi răspundă, când domnul Papion a intervenit:

— De fapt, tocmai mi-am schimbat planurile. Nu vrei să te scot eu la cină?

— Nu te duci la spectacol cu Rachel?

— Îl putem vedea altă dată. Nu știam că ai avut o zi proastă. Poți să-mi povestești despre asta la cină.

Emerie s-a uitat la mine, derutată. I-am făcut alegerea mai ușoară. Cine eram eu să mă amestec în fericitul cuplu?

— Să aveți o noapte plăcută atunci.

Probabil că eram prea arogant. Până la urmă, mi se spusese de mai multe ori în ultima vreme că egoul meu era destul de mare, dar puteam să jur că schimbarea de planuri a micului prieten al lui Emerie avea ceva de-a face cu mine.

Capitolul 14

DREW

Ajunul Anului Nou, cu cinci ani în urmă

— La mulți ani!

Alexa stătea pe canapea, răsfoind revista *People*. M-am aplecat să o pup pe obraz, apoi m-am aplecat și mai mult să-mi pup pe frunte băiatul de aproape doi ani, care dormea cu capul la ea în poală. Saliva. O băltoacă de scuipat se revărsase pe coapsa soției mele.

I-am arătat spre ea și am glumit:

— Acum câțiva ani, să fii udă în ajunul Anului Nou însemna cu totul altceva.

A oftat.

— Mi-aș dori să ieșim. Țsta e primul revelion în care stau acasă, de când eram copil.

Anul Nou era o sărbătoare foarte importantă pentru soția mea. Îl aștepta așa cum un copil îl așteaptă pe Moș Crăciun. Și, cu o zi în urmă, cineva îi spusese Alexei că nu există Moș Crăciun. Plănuiserăm să ieșim în oraș — la o petrecere din centrul Atlantici dată de niște

prieteni de-ai ei de care chiar nu-mi păsa —, dar bona ne trăsese clapa. Alexa fusese devastată. Eu mă bucurasem în secret. Era prima zi liberă pe care o aveam în acea lună, și singura agitație de care aveam chef era să stau acasă și să mă uit la filme... și poate să-mi încep Anul Nou înăuntrul soției mele.

Dar Alexa era îmbufnată de douăzeci și patru de ore. Încă îi era greu să se adapteze la stilul nou de viață pe care i-l adusese maternitatea. Pe bună dreptate. Până la urmă, avea doar 22 de ani, iar toți prietenii ei sărbătoreau ca niște oameni de 22 de ani lipsiți de griji.

Sperasem că o să-și facă noi prietene la cursurile pentru mame la care se înscrișese cu o lună în urmă — poate prietene care erau căsătorite, aveau copii și nu credeau că responsabilitatea însemna să nu-ți verși din greșeală shotul de Goldschläger.

— De ce nu ieși tu? Rămân eu cu Beck în seara asta.

Ochii i s-au luminat.

— Serios?

Nu era exact cum mă gândisem că ne vom petrece aniversarea, dar Alexa avea nevoie de asta.

— Sigur. Sunt extenuat. Eu și prietenul meu micuț ne vom face de lucru. Și-așa nu ne petrecem suficient timp doar noi doi.

Alexa i-a ridicat încet capul lui Beck din poală, i l-a pus pe o pernă și și-a deschis brațele să-mi dea o mare îmbrățișare.

— Abia aștept să port rochia pe care am cumpărat-o. Lauren și Allison o să fie atât de geloase că acum îmi permit să fac cumpărături la Neiman Marcus!

Am zâmbit forțat.

— Abia aștept să te ajut să te dezbraci când te întorci acasă.

***

O lăsasem pe Alexa la prietena ei, Lauren, cu o noapte în urmă și mă oferisem să vin să o iau, dar ea insistase că o să ia un taxi, ca să nu trezesc copilul. Evident, asta nu a fost o problemă. Copilul era treaz de-a binelea — având în vedere că era opt dimineața și nevasta mea tot nu venise acasă.

Beck stătea în scaunul lui înalt, mâncând Cheerios și a scos un măcănit să-mi atragă atenția, în timp ce-mi turnam a doua ceașcă de cafea. Mi-am umplut obrazii cu aer, pe care apoi l-am dat afară și am măcănit înapoi la copil. Pentru o clipă, a părut speriat de sunet și am crezut că o să plângă. Dar apoi a scos un chicotit zgomotos care m-a făcut și pe mine să râd.

— Ți place asta, puiule, nu?

M-am apropiat de el și mai mult și mi-am umplut din nou obrazii cu aer.

— Mac. Mac.

Fiul meu mi-a studiat fața ca și cum aș fi fost un extraterestru, apoi a izbucnit în râs. După a treia sau a patra încercare, s-a prins și l-am privit cum încerca și el să scoată același sunet. Obrazii lui s-au umplut cu aer, dar a reușit să scoată doar un șulerat. Niciun măcănit. Asta nu l-a descurajat.

După fiecare încercare a lui, eu scoteam din nou sunetul, iar el mă privea atent și încerca din nou. La un moment dat, a venit rândul lui și credeam că va fi în sfârșit momentul lui de strălucire. Și-a umplut gura de aer și apoi... și-a ținut respirația. Obrazii lui dolofani s-au înroșit și era atât de concentrat! *Ăsta era băiatul meu. Dacă nu-ți iese din prima, încearcă mai tare.* Am avut un moment de mândrie paternă atunci. Băiatul meu avea să fie un om muncitor.

A mai încercat de câteva ori treaba asta cu ținutul respirației și apoi a început să chicotească din nou. Era rândul meu. Așa că m-am apropiat să măcăn și, când am tras aer în piept, mi-am dat seama că la ultima tură nu exersase măcănitul. *Își făcuse treburile-n scutec.*

Am râs amândoi zece minute în timp ce-l schimbam. Deși cred că el râdea de mine, nu cu mine.

La scurt timp, mașinuța mea de produs rahat a adormit. O vreme, m-am holbat la el, uimit. Cu trei ani în urmă, nu așe îmi imaginasem că va arăta viața mea, dar nu aș fi schimbat asta pentru nimic în lume. Fiul meu era totul pentru mine.

Până la ora zece, trecusem de la enervare la îngrijorare pentru că Alexa tot nu ajunsese acasă. Dacă i se întâmplase ceva? Mi-am luat telefonul de pe bufetul din bucătărie și mi-am verificat mesajele. Nimic. Așa că am sunat-o. A intrat direct căsuța vocală.

Fereastra din sufrageria apartamentului nostru de la etajul al treilea dădea în Broad Street, o stradă liniștită, mărginită de copaci, la marginea Atlantei. Cei mai mulți oameni petrecuseră noaptea trecută, așa că strada era destul de liniștită în acea dimineață. Tocmai de aceea nu am putut să nu observ bolidul Dodge Charger, de un galben-aprins, cu numărul nouă pictat în lateral, venind din colțul străzii. Chiar dacă ferestrele erau închise, am putut auzi urletul provocat de lipsa tobei de eșapament și scârțâitul roților când șoferul a virat prea brusc.

Ce dobitoc! Colțul ăla era un mare punct orb. Alexa ar fi putut trece strada cu căruciorul și idiotul ăla n-ar fi văzut-o decât când ar fi fost prea târziu. Am dat din cap și am rămas la fereastră urmărind mașina care a oprit la câteva clădiri mai încolo. A stat pe loc cu motorul pornit câteva minute. Apoi am văzut cum s-a deschis ușa din dreapta și cum din ea a ieșit o pereche de picioare mortale.

Eram căsătorit, nu mort. Era OK să mă uit.

Apoi femeia s-a dat jos din mașină și mi-am dat seama că era categoric OK să mă uit.

Pentru că femeia care coborâse dintr-o mașină de curse, la câteva clădiri distanță de locuința noastră, *era soția mea.*

Capitolul 15

EMERIE

Am ajuns la birou înaintea lui Drew. Când a venit și el, în jur de zece, l-am salutat cu sarcasm.

— Te-ai trezit târziu? Poate îți recomand ceva care să te ajute să dormi.

Mă așteptam la o replică de la care să mă înroșesc. Dar nu eram sigură că măcar mă auzise.

— 'Neața.

A dispărut la el în birou și imediat apoi l-am auzit vorbind la telefon, având ceea ce părea a fi o discuție aprinsă. După ce a închis, l-am lăsat câteva minute să se liniștească și apoi m-am dus să-i transmit mesajele pe care le primise de dimineață.

Drew stătea la biroul lui, uitându-se pe fereastră și sorbind dintr-o cafea mare. Părea foarte distant. Tocmai mă pregăteam să întreb dacă e totul OK, când s-a întors și mi-a dat răspunsul. Nu se bărbierise, cămașa lui mereu călcată arăta acum ca și cum dormise în ea și avea pete întunecate sub ochii lui de obicei senini.

— Arăți groaznic.

S-a forțat să zâmbească, dar a reușit s-o facă doar pe jumătate.

— Mersi.

— E totul OK?

S-a frecat la ceafă și apoi a dat din cap:

— Doar chestii personale. O să fiu bine.

— Vrei să vorbești despre asta? Sunt un bun ascultător.

— Să vorbesc este ultimul lucru de care am nevoie. Am stat două ore la telefon azi-noapte. Am terminat cu vorbitul.

— Bine. Atunci... cu ce să te ajut? Ai nevoie de ceva?

Arăta de parcă se întorsese din iad, și totuși am observat o licărire în privirea lui. A ridicat din sprânceană în semn de răspuns.

— Cumva, mă îndoiesc că ai nevoie de *mine* pentru asta.

A rânjit:

— Sigur m-ar fi ajutat să adorm noaptea trecută.

Am vorbit puțin și apoi i-am făcut semn spre biroul meu.

— Am o ședință video în câteva minute, așa că o oră nu pot răspunde la telefoane. După asta, sunt liberă până la o ședință după-amiază târziu, aici în birou.

— Nicio problemă. Mă ocup eu de telefoane.

— Mersi.

M-am întors, dar apoi mi-am adus aminte că voiam să-l întreb ceva încă înainte să ajungă la birou.

— Te deranjează dacă atârn o tablă mică de scris pe ușa biroului meu? Am chestii din alea lipicioase, nu voi strica ușa.

— Cum vrei.

După ce i-am făcut lui Drew legătura cu cineva care sunase la telefon, am reușit să atârn tabla de scris pe ușă înainte de ședința mea video. Planul era să scriu zilnic pe ea o afirmație care să pună lumea pe gânduri, așa cum făcusem și pe site-ul web când ședințele mele se rezumau la apeluri video și telefonice. Acum că oamenii veneau aici, voiam să continui să fac la fel.

Pentru că n-auzisem încă niciun apel pe computer, mi-am luat ochelarii de citit și jurnalul unde țineam citate și idei despre relații

și l-am răsfoit până când am găsit unul care mi-a plăcut. L-am scris frumos pe tablă.

Dacă stingi lumina cuiva, nu o faci pe a ta să strălucească mai tare.

Astăzi, îmi voi face partenerul de viață să strălucească prin

---

Am făcut un pas înapoi și am zâmbit, recitind citatul. *Doamne, îmi place să-i ajut pe oameni!*

***

— Scotoțește-i prin e-mail. Nu-mi pasă ce găsești. Până mâine la două trebuie să știi dacă se culcă cu tipul.

Nu-l văzusem pe Drew de dimineață, deși îl auzeam tare și răspicat în timp ce-mi spălam ceașca de cafea în bucătăria mică de lângă biroul lui.

— Roman, îți dau cinci mii dacă obții o poză intimă cu ei doi. Lasă-le un coș de picnic în fața ușii dacă e nevoie — doar fă-i să iasă în public arătând apropiați.

Vocea lui Drew a răsunit pe hol, urmată de un răs isteric. Și apoi:

— Da, bine. Dă-mă pe spate, uriașule. Ne auzim mai încolo.

În timp ce-mi ștergeam ceașca de cafea, Drew a apărut în bucătărie.

— N-am putut să nu aud o parte din conversația ta.

— Da? Ce parte?

Am zâmbit.

— Aproape toată. Înțeleg că tu și detectivul tău privat sunteți apropiați?

Drew a scos o sticlă de apă din frigider și i-a deșurubat capacul.

— Roman este cel mai bun prieten al meu de când i-am furat iubita în clasa a șasea.

— I-ai furat iubita și asta v-a făcut să fiți prieteni?

— Mda. El îi dăduse pojar ei, pe care ea mi l-a dat apoi mie. Roman și cu mine am avut o formă severă și am lipsit de la școală

două săptămâni. Până la urmă, ne-am jucat jocuri video acasă la el, zece zile la rând.

— Ce s-a întâmplat cu iubita ta? Nu a intervenit între voi?

— Am făcut un pact cu Roman. Să nu mai umblăm după aceeași fată. Tipei i-am dat papucii în ziua în care ne-am întors la școală, iar de-atunci eu și Roman suntem prieteni.

— În mod ciudat, asta e destul de drăguț.

Drew a râs.

— Țștia suntem noi. Roman e tipul care scotocește în gunoiul unei femei în mijlocul nopții, după prezervative folosite, iar eu sunt tipul care aruncă ce găsește el în fața avocatului rival în mijlocul unui proces de divorț. Amândoi suntem *drăguți*.

Am strâmbat din nas.

— E o poveste adevărată asta? E dezgustătoare. Fizic și moral.

— Cum poți să spui asta fără să știi prin ce a trecut clientul meu? Răzbunarea poate fi foarte plăcută.

— Ce parte a răzbunării e plăcută? Cea în care *amândoi* vă simțiți oribil după ce se încheie răzbunarea, în loc să se simtă doar unul?

Drew a luat o înghițitură mare de apă și s-a aplecat spre bufet.

— Am uitat că ești veșnic optimistă când e vorba de relații. Că veni vorba, cum a fost întâlnirea de aseară?

— Întâlnire?

— Cu domnul Papion.

— Ah! Cina a fost drăguță. Dar nu aş numi-o chiar o întâlnire.

— Nicio acțiune la sfârșitul serii, hm?

— Nu că ar fi treaba ta, dar nu. Nu s-a întâmplat nimic fizic între noi. Am avut o cină drăguță și am vorbit mult despre muncă. Baldwin încearcă să-mi obțină o poziție de adjunct la NYU, unde predă. Nu cred că voi vrea vreodată să o iau doar pe drumul academic, dar mi-ar plăcea să predau part-time și să am clienți part-time. Oricum, după cină ne-am luat la revedere în fața ușii mele.

— Care-i treaba cu tipul ăsta? Se dă la tine sau nu?

— Nu știu. Îmi trimite semnale confuze. Ca și aseară. Trebuia să iasă cu Rachel — o tipă cu care se tot întâlnește —, când... apare brusc aici, neanunțat, se răzgândește cu privire la planurile lui și mă scoate la cină în ultima clipă.

— I-ai spus vreodată ce simți?

— N-a fost niciodată momentul potrivit.

Drew și-a dat capul pe spate.

— Momentul potrivit? De ce n-a fost în regulă să-i spui aseară?

— Are pe cineva.

— Și?

— Nu vreau să mă bag în relația lui.

— N-am zis să ți-o tragi cu el. Doar să-i spui ce simți.

— Asta ai face tu?

Drew a chicotit.

— De fapt, în mod normal eu mi-o trag cu tipele cu care ies și nu vorbesc despre sentimentele mele. Dar asta nu e stilul tău.

Am oftat.

— Mi-aș dori să fie.

A ridicat din sprâncene.

— Pot să te ajut, dacă vrei să încerci ceva nou.

— Ce generos din partea ta!

— O, aș fi foarte generos. Crede-mă!

Inima mi-a tresărit puțin când am văzut zâmbetul neastâmpărat al lui Drew. Am dat din cap:

— Asta a ajuns să fie viața mea? Sunt un terapeut de cupluri și primesc sfaturi despre relații de la un avocat de divorțuri.

— Ești o idealistă. Eu sunt realist.

Mi-am îndreptat umerii.

— Și care este mai exact statusul relațiilor tale, dacă ești așa un expert?

— Am o mulțime de relații.

— Adică relații sexuale?

— Da. Îmi place sexul. De fapt, iubesc sexul. Celelalte rahaturi nu-mi plac.

— Adică chestii care țin de o relație?

— Adică o relație în care doi oameni se apropie și încep să se bazeze unul pe altul, chiar să împartă o viață împreună, până când unul dintre ei își bate joc de celălalt.

— Nu toate relațiile sfârșesc așa.

— În orice relație, unul ajunge să i-o tragă, la un moment dat, celuilalt. Doar dacă nu te *rezumi* la sex. Așa, nu există false așteptări.

— Cred că divorțul tău și domeniul în care lucrezi ți-au contaminat perspectiva.

A ridicat din umeri.

— Așa contaminată cum e, pentru mine funcționează.

***

Sarah și Ben Aster erau un exemplu primar al motivului pentru care mă pasiona terapia de cuplu. Începusem să o văd pe Sarah după ce se născuse fiul lor și mi-am dat repede seama că problemele din relația lor erau mult mai multe decât doar stresul adăugat de nașterea unui copil. Fuseseră împreună patru luni înainte ca Sarah să rămână însărcinată, ceea ce condusese la o nuntă pe fugă și la o lună de mică scur-tată de sosirea bebelușului.

După un așa vârtej, cuplul începuse în sfârșit să se acomodeze cu noua viață, dar descoperiseră că speranțele și visurile lor difereau mult. Ben voia o casă plină de copii, în suburbii, cu o curte mare și pe Sarah casnică. Ea, în schimb, voia să rămână în apartamentul lor mic din Upper East Side, să se întoarcă la lucru și să angajeze o bonă.

Amuzant e că amândoi insistau că-și spusese unul altuia cum își vedea fiecare viitorul — și cred că o făcuseră. Problema consta în comunicarea dintre ei. Pentru că, deși în ultimele luni găsiseră o soluție de compromis cu privire la locuința lor, căutând o casă cu o curte mică în Brooklyn, aproape de Manhattan, încă aveau nevoie

să lucreze la comunicare. Ceea ce mă adusese la exercițiul de săptămâna asta.

Le cerusem amândurora să-mi facă o listă cu cinci lucruri pe care voiau să le realizeze în următorul an. Astăzi, aveam să ne petrecem o mare parte din timp analizând lista lui Sarah. Ea urma să-i citească lui Ben planurile ei, iar el avea să-i explice ce însemna acel plan. Era uimitor cum un cuplu căsătorit de 18 luni încă reușea să interpreteze greșit lucrurile.

— Vreau să fac o călătorie în Carolina de Sud, să o văd pe cea mai bună prietenă, Beth, a spus Sarah.

M-am uitat la Ben.

— Bun. Zi-mi ce a spus Sarah adineauri.

— Ei bine, vrea să meargă în Carolina de Sud să-și viziteze prietena celibatară, Beth.

— Da. De fapt, Sarah nu a menționat faptul că Beth e celibatară, dar sună ca și cum asta ar fi important pentru tine. De ce contează faptul că Beth e celibatară?

— Vrea să se distanțeze. Și înțeleg asta, merită o pauză. Dar vrea să meargă acolo și să petreacă timp cu Beth, ca să rememoreze ce avea până să fim împreună — viața celibatară, lipsită de griji. Apoi se va întoarce și o să se simtă agasată de noi.

Sarah i-a povestit apoi despre lucrurile care îi lipseau pentru că nu o mai avea aproape pe prietena ei cea mai bună și despre cum voia să-și petreacă timpul cu ea în acea vizită. Era clar că era o mare diferență între ce voia ea și ce interpretase el. Dar după cincisprezece minute de discuții, îl liniștise. Comunicarea și încrederea deveneau mai solide între ei doi, cu fiecare săptămână care trecea, și, la finalul ședinței, le-am sugerat să facem ședințe o dată la două săptămâni, și nu săptămânal.

— Știi ce mi-am dat seama? a spus Sarah, în timp ce Ben o ajuta să se îmbrace.

— Ce anume?

— După ce se terminau ședințele noastre video, era mereu un citat simpatic pe prima pagină a site-ului pe care îl citeam — ceva care îmi amintea să fac ceva drăguț pentru Ben. Nu vom mai avea parte de asta.

Am zâmbit.

— De fapt, ba da. Citatele există încă pe site, dar o să le scriu și aici, pe ușă. Era deschisă când ați intrat și de-asta nu l-ați observat, probabil. Dar ar trebui să-l citiți la ieșire.

După ce au deschis ușa, Sarah l-a oprit pe Ben și au citit împreună ce scrisesem pe tablă. Sarah m-a privit cu o expresie ciudată, iar Ben a zâmbit cu gura până la urechi.

După ce au plecat, mi-am luat ochelarii de citit și am mers la ușă, întrebându-mă dacă nu cumva scrisesem ceva greșit.

Nu o făcusem, dar se pare că lui Drew i se păruse amuzant să-mi modifice citatul.

Eu scrisesem:

Dacă stingi lumina cuiva, nu o faci pe a ta să strălucească mai tare.

Astăzi, îmi voi face partenerul de viață să strălucească prin

---

Dar acum pe tăblița de pe ușă scria:

Dacă i-o sugi cuiva, îi vei face ziua să strălucească mai tare.

Astăzi, o să-mi fac partenerul de viață să strălucească sugându-i-o.

O să-l omor pe Drew.

Capitolul 16

DREW

— Ești un cretin!

— Steve, te sun eu înapoi. Cred că are loc o discuție aprinsă în sala de ședințe de alături.

Am închis telefonul chiar când Emerie a dat năvală în biroul meu să-și continue tirada.

— Genul ăsta de lucruri poate că-i amuză pe clienții tăi bărbați, care angajează oameni să scotocească prin gunoiul nevestelor, dar pe ai mei nu!

— Ce dracu' te-a apucat?

Părea într-adevăr nervoasă. Dar... purta ochelarii ăia în timp ce țipa la mine. *Ai naibii ochelari.* Și nu observasem de dimineață, dar fusta era puțin cam strâmtă. Îi stătea bine în roșu.

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Ce faci?

— Ce? Ce fac?

— Te chiorăști la mine. Tocmai te-am văzut. Am venit aici să țiip la tine că ești un cretin și tu te holbezi la mine.

Și-a ridicat mâinile în aer.

— Îți admiram ținuta. E o diferență, nu-nseamnă că mă holbez la tine.

— A, chiar?

Și-a pus mâinile în șolduri.

— Care-i diferența?

— Care-i diferența?

— Nu repeta întrebarea ca să tragi de timp să inventezi un răspuns. Ce diferență e între a-mi admira ținuta și a te holba la mine?

Aveam o singură scăpare.

— Îmi place cum îți stă cu ochelari.

— Ochelari?

— Da. Ochelarii tăi. Sunt doar pentru citit?

A tăcut în timp ce analiza cât de tare o aburesc. În cele din urmă, a dat din cap.

— Crezi că poți șterge cu un compliment tot ce ai făcut, nu?

Sper.

— Cred că ești puțin nebună.

— *Eu* sunt nebună? a zis, ridicând tonul.

M-am lăsat pe spătarul scaunului, amuzat. Era distractiv să te joci cu ea. Îmi lua gândul de la alte lucruri.

— Nu credeam că roșcatelor le stă bine în roșu.

S-a uitat în jos, la fusta ei, și apoi din nou la mine, confuză pentru un moment, după care m-a privit pieziș.

— Încetează.

— Să ce?

— Să încerci să mă calmezi spunând lucruri drăguțe.

— Nu-ți plac complimentele?

— Ba da, când sunt reale. Îmi plac. Dar când sunt niște abureli menite să mă distragă? Nu, nu-mi plac deloc.

— Nu sunt abureli.

M-a privit ca și cum nu mă credea.

— Deci chiar îți plac ochelarii mei de citit?

— Îți dau o înfățișare de bibliotecară sexy.

A dat din cap:

— Și fusta mea roșie?

— Sincer să fiu, nu dau doi bani pe culoare. Dar e strâmtă. Mai ales pe unde trebuie.

Obrajii lui Emerie au început să se înroșească. Asta m-a făcut să mă întreb cum ar arăta pielea ei albă după ce aș fi supt puțin din ea.

— Nu te juca cu tăblița mea! O citesc clienții. Sunt norocoasă că ei o duc bine, că altfel s-ar îndoi de profesionalismul meu după mica ta scamatorie.

— Da, doamnă.

Am ridicat două degete la frunte, ca un salut ironic.

— Mersi.

S-a întors spre ieșire. N-am putut să mă abțin:

— Dar pariez că tipul va primi un sex oral diseară.

— Măcar unul dintre voi să primească.

***

De data asta, plecam de la birou la ora șase.

— Vrei să mergi cu mine și cu Roman la o bere la Fat Cat's?

Emerie stătea la biroul ei și se uita într-o oglindă mică, în timp ce se ruja cu un roșu-aprins care se asorta cu fusta ei. Urmărindu-i mâna cum i se arcuia pe buza de sus, mi-a trecut prin minte că, pe fundalul alb al pereților, arăta ca o artă vie, plină de culoare, pe o pânză.

Ce dracu', Jagger? Artă vie?

— Mersi, dar am planuri în seara asta.

— Întâlnire romantică?

— Baldwin mă duce la un restaurant francezesc.

O neliniște amestecată cu o doză zdravănă de gelozie neașteptată mi-a întors stomacul pe dos.

— Mâncare francezească, hm? Nu prea sunt fan.

— Nici eu. Dar lui Baldwin îi place mult să mănânce *escargot*.

— Melci, am pufăit eu, apoi am mormăit: Mă gândeam eu...

— Ce-ai zis?

— Nimic.

Ce voiam să spun era că melcii îmi aminteau de limacși. Și că să mănânce porcăriile alea era canibalism pentru domnul Papion. Tipul era un *limax*. În schimb, i-am zis:

— Să ai o noapte frumoasă!

Capitolul 17

DREW

— Care e poziția ta preferată?

Emily se urcase la mine în poală, cu picioarele desfăcute:

— Îmi place asta.

Trebuia să-i trimit lui Roman o sticlă de Gran Patrón Platinum pentru ideea lui strălucită din seara asta. Ne întâlniserăm să bem ceva la barul la care obișnuiam să mergem, dar el insistase să intrăm alături, la Maya, să încercăm rețeta lor de *empanadas* — tipul era obsedat de mâncarea mexicană.

Emily DeLuca și prietena ei, Allison, erau deja acolo, savurând câte un margaritas, la bar. Emily era avocat la o firmă din oraș unde trimiteam des clienții pentru chestiile ce țineau de proprietățile imobiliare. Flirtaserăm de câteva ori și era o scânteie între noi, dar, pentru mine, scânteia n-a întrecut strălucirea de pe un anumit deget de la mâna ei stângă. Iar diamantul imens pe care îl purta era greu de trecut cu vederea.

Era greu de trecut cu vederea și faptul că nu-l avea în seara asta, când și-a fluturat degetele de la mâna stângă prin fața mea, înainte să

mă întrebe dacă-mi poate cumpăra ceva de băut. Chiar și cu gestul ăsta evident, tot a trebuit să-i cer să-mi confirme despărțirea de iubitul ei, înainte să plecăm împreună. Indiferent cât de atrăgătoare sau de disponibilă era o femeie, nu mă atingeam de cele infidele.

Emily s-a așezat pe scula mea care intra în erecție și mi-am băgat mâna pe sub fusta ei ridicată, ca să o apuc bine de fund. Apoi am tras de șnurul de dantelă de pe crăpătura ei, ca să măresc frecarea în față. A gemut, așa că am tras mai tare.

Doamne, ce-mi plac chiloții tănga!

S-a întins spre cămașa mea și a început să-mi desfacă nasturii, în timp ce-i devoram gâtul.

— Am știut de prima oară când ne-am văzut că ne potrivim. Sper că ai o cutie plină de prezervative. Pentru că, după ce te călăresc, vreau să stau în patru labe în timp ce mi-o tragi pe la spate.

Imaginea lui Emily cu fundul în sus era fix ce aveam nevoie. Mai ales că-mi petrecusem ultima săptămână visând la fundul altei femei — una la care nu ar fi trebuit să mă gândesc. Dar imaginea repetitivă a fundului catifelat, rotund al lui Emerie, cu urma roz a palmei mele în timp ce intram în ea pe la spate, era noua mea fantezie preferată. Visam să termin în ea, și apoi să-mi strâng sperma în mână în timp ce se scurge și să o frec cu palma pe pielea ei, ca un balsam.

Țineam ochii închiși și a trebuit să mă străduiesc ca să-i țin așa, să evit imaginea unei alte femei. Pentru că gândul la o femeie în timp ce te călărește alta era o nesimțire, chiar și pentru mine.

Emily s-a ridicat suficient cât să-și strecoare mâna sub noi și mi-a strâns penisul, storcându-l bine.

— Te vreau acum.

A început să-mi deschidă frenetic cureaua de la pantaloni, ceea ce m-a făcut să mă întind după portofel. Și apoi mi-am adus aminte că nu aveam niciun prezervativ în el.

Futu-i!

— E vreo șansă să ai tu un prezervativ? am întrebat-o, mușcând-o de lobul urechii.

Tonul ei era încordat.

— Nu. Și mi-am încurcat anticoncepționalele luna asta, așa că te rog, spune-mi că ai unul *undeva* în apartamentul ăsta.

Căcat!

N-aveam. Terminasem cutia mare de pe noptieră luna trecută și nu apucasem să iau alta. Și îl folosisem în Hawaii pe cel de rezervă pe care îl aveam în portofel.

Dar... aveam câteva în birou, în sertarul din dreapta sus. Cel puțin nu trebuia să ies afară și să îngheț. Am oftat în timp ce m-am tras înapoi. Luându-i obrazii lui Emily în palme, i-am spus:

— Îmi trebuie două minute. Îmi pare rău. Am prezervative jos în birou.

— Vrei să vin cu tine? Nu aș zice nu la puțin sex pe birou. În plus, am scuti din timp.

Deșteaptă fată. Dar... probabil că nu era o idee bună să o duc într-un loc unde toate rahaturile îmi aminteau de femeia pe care încercam să mi-o *scot* din minte.

I-am dat un pupic și am ridicat-o de pe mine.

— Stai aici! Biroul meu e la primul etaj. E pază acolo 24 din 24. Nu vreau să-ți acopăr gura când îmi strigi numele.

A durat o veșnicie până când a venit nenorocitul de lift, așa că am profitat de ocazie să-mi strâng cureaua la pantaloni, înainte să mă întâlnesc cu Ted, paznicul de noapte. Ar fi trebuit și să mă încălț. Podeaua de marmură era ca un cub de gheață și nu voiam ca temperatura corpului meu să scadă.

În birou, mi-am setat un obiectiv: să nu mă uit spre ușa lui Emerie în timp ce mergeam pe hol. Clar nu aveam nevoie de nimic care să-mi amintească de ea. Mai ales tabla albă pe care scrisese porcării siropoase despre relații și apoi năvălise la mine în birou nervoasă și sexy. *Nu. N-o să mă uit.* Ca un copil de doi ani, mi-am ținut mâna ridicată ca

să-mi blochez vederea periferică spre biroul ei în timp ce am deschis ușa de la biroul meu.

Scormonind prin sertar, am găsit trei prezervative rătăcite. *Mulțumesc, la dracu'*. Le-am îndesat în buzunar și am ieșit pe coridor spre recepție. Chiar când să ies, am auzit un zgomot.

Ar trebui să verific.

La naiba cu asta! Să intre cine vrea și să fure ce vrea. O să mă ocup mâine de asta. Aveam lucruri mai importante care mă așteptau sus.

Apoi s-a auzit din nou ceva. Părea... un smiorcăit.

Oare Emerie era încă acolo? Am încercat să merg înainte, dar știam că nu aș fi putut să mă concentrez, dacă credeam că era rănită sau ceva de genul ăsta. Dacă la plecare căzuse și sângera pe podeaua din biroul ei? Am alergat înapoi spre ușă și am deschis-o.

— Drew! M-ai speriat de moarte.

Emerie a sărit pe scaunul ei și și-a strâns mâinile la piept.

— Ce faci aici la ora asta? Credeam că ai o întâlnire fierbinte cu domnul Escargot?

— Așa credeam și eu.

La o privire mai atentă, am observat că plânsese. Avea un șervețel mototolit în mână și fața ei palidă era umflată.

— Ce ți-a făcut?

Am simțit nevoia bruscă să-l strâng de gât pe profesorașu' ăla, cu papion cu tot.

Emerie a scâncit:

— Nimic, de fapt. Doar că a anulat întâlnirea.

— Ce s-a întâmplat?

— Azi este ziua mea, și...

— E ziua ta? De ce n-ai zis nimic?

— Zilele de naștere n-au fost niciodată o mare chestie pentru mine. De-a lungul anilor, am sărbătorit mai degrabă ziua adopției, așa cum își sărbătoresc oamenii zilele de naștere.

— Ziua adopției?

— Ziua în care părinții mei m-au luat de la agenția de adopții. Ei îmi spuneau tot timpul că toată lumea are o zi de naștere, dar ziua în care m-au luat acasă a fost cel mai frumos cadou pe care l-au primit vreodată. Așa că am început să sărbătorim acea zi în locul zilei de naștere. Și așa m-am obișnuit să fac, iar ziua de naștere nu mai semnifică pentru mine decât adăugarea unui an la vârsta mea.

— Asta e chiar minunat. Totuși, ar fi trebuit să-mi spui că e ziua ta.

Nu mi-a scăpat din vedere că Emerie abia ținea cont de ziua ei de naștere, în timp ce fosta mea soție credea că ziua ei era o sărbătoare națională. Asta m-a enervat mereu la culme înainte ca lucrurile să o ia razna de tot.

A dat din umeri.

— Oricum, mă port ca un copil mare. Baldwin a făcut rezervare la restaurantul ăsta franțuzesc celebru, la care e aproape imposibil să obții o masă, și trebuia să mă întâlnesc cu el la opt.

— Și ce s-a întâmplat?

— Mi-a scris și mi-a zis că Rachel era supărată că i-a tras ieri clapa, iar când el i-a spus că mă scoate din nou în oraș, tipa s-a enervat, așa că a trebuit să anulăm totul.

Individul ăsta era un mare nesimțit. Era clar că o amăgea pe Emerie. Nu aveam nicio îndoială după tot ce-mi spusese ea și după ce-l văzusem cum reacționase când îi propusesem lui Emerie să mergem să mâncăm ceva. Era posesiv, mai mult decât într-un mod prietenesc. Voia să împace și capra, și varza.

— Știu că ții la el. Dar tipul mi se pare un nesimțit.

— Trebuie să renunț și să merg mai departe.

— Cred că asta e o idee bună.

— Ar trebui să ies și să-mi sărbătoresc ziua de una singură — să agăț pe cineva într-un bar și să-l aduc acasă cu mine.

— Asta nu-i o idee bună.

A oftat:

— Știu. Nu sunt genul de fată care să se cupleze la întâmplare. Am încercat, și m-am urât săptămâni întregi după aceea. Nu merită.

Slavă Domnului!

Gândul că ar putea să se cupleze cu un tip de ocazie îmi făcea rău fizic. Apropo de asta... tipa mea de ocazie mă aștepta sus.

— Ce faci în seara asta? am întrebat-o.

— O să termin cu dosarul ăsta și mă duc acasă. Și-așa, sunt obosită.

— Bine. Nu sta prea mult. O să sărbătorim mâine. Te duc la Joey's la prânz.

Emerie a zâmbit trist.

— Sună bine.

Apoi, privirea ei s-a îndreptat spre tălpile mele goale.

— Fără pantofi?

— Am coborât repede până aici.

— Lucrezi până târziu și ai uitat ceva?

— Nu... eu... ăă... am companie.

— Ah!

Fața ei, deja tristă, arăta acum ca și cum îi spusese că murise un câțeluș. De data asta n-a mai reușit să zâmbească.

— Nu mă lăsa să te rețin. O să plec oricum curând.

I-am spus noapte bună, dar, plecând, m-am simțit ca un cretin absolut. De ce mi se părea că duc pe umeri o povară de vreo sută de kilograme, în timp ce urcam cu liftul? Nu eu îmi bătusem joc de ea. Nici nu știusem că era ziua ei.

Am intrat în apartament, complet pierdut în gânduri, și m-a întâmpinat Emily. Stătea în pragul ușii care ducea spre sufragerie, doar în pantofii cu tocuri subțiri al dracului de sexy și chiloții tanga negri din dantelă.

Nimic nu se compară cu o pereche de cupe D săltărețe care să te înveselească atunci când ești trist.

Și-a lăsat capul într-o parte și și-a încrucișat gleznelor. Pantofii ăia clar rămăneau. Aproape că-i simțeam deja întrându-mi în coaste.

— Îți place ce vezi?

Fără să-i răspund prin cuvinte, m-am dus spre ea și am ridicat-o, apoi i-am pus picioarele în jurul taliei mele.

— Poți să mă călărești mai târziu. Acum, o să te fut pe masa din bucătărie. Ești de acord, Emerie?

A chicotit:

— Emily. Cred că-ți clocotește sângele și nu mai judeci.

Futu-i!

Îi spusese Emerie și nici măcar nu-mi dădusem seama.

— Da, probabil.

Am dus-o spre masă și i-am desfăcut picioarele ca să pot să-mi deschid repede cureaua, dar când m-am uitat din nou la fața ei zâmbitoare, am văzut-o pe Emerie.

Pe Emerie.

Nu pe Emily, pe care mă pregăteam să o fut.

Am clipit de câteva ori și privirea mi s-a limpezit. Păr castaniu, ten întunecat italian, ochi mari, căprui. Cele două nu semănau deloc. Aplecat deasupra ei, am ezitat să-mi dau jos chiloții, ca să-mi limpezesc mintea și să fiu prezent. Apoi m-am apropiat din nou de gura ei și ne-am sărutat.

Dar nu puteam să scap de imaginea lui Emerie plângând singură în biroul ei. Cu ochii ei albaștri, mari, înroșiți, cu pielea albă umflată, tristă din cauza unui nesimțit care probabil că mânca melci și avea să o trezească zdrucinând pereții la două noaptea.

Futu-i!

Futu-i!

— Futuuuu-i!

M-am ridicat și mi-am trecut mâna prin păr, vrând să-l smulg de frustrare.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Mi-am tras pantalonii în sus și i-am zis:

— E o clientă. A sunat când eram jos și i-am tras clapa. Dar trebuie să merg să lucrez la ceva.

— Glumești? Acum?

— Îmi pare rău, Emerie.

— Emily.

Și-a acoperit sânii în timp ce s-a așezat pe masă.

— Emily, Da. Scuze. Sunt cu mintea în altă parte.

La Emerie, în loc de Emily, la care ar fi trebuit să fie.

— E OK, a spus ea.

Puteam să-mi dau seama că nu era. Desigur, nu o învinovățeam deloc. Aș fi fost nervos ca dracu' dacă vreo femeie mi-ar fi făcut tâmpenia asta pe care tocmai i-o făcusem ei. Dar nu puteam să fac nimic în legătură cu asta. Doar să-mi cer scuze.

— Chiar îmi pare rău. Este o problemă urgentă, altfel n-aș face asta.

— Înțeleg.

S-a îmbrăcat și după nici cinci minute de la momentul în care mă așteptase în apartament o femeie goală, superbă, o conduceam acum spre lift.

Drumul a fost incomod. La parter, m-a sărutat pe obraz și a ieșit fără să se uite înapoi. Ar fi trebuit să mă simt prost, în schimb, eram doar neliniștit, întrebându-mă dacă Emerie mai era încă în birou.

Ce bine-ar fi să nu fi plecat!

Capitolul 18

DREW

— Doamne!

Când am deschis ușa, am dat de Emerie. Dacă ar fi făcut un pas înainte, probabil că aș fi lovit-o drept în nas.

Și-a încrucișat mâinile la piept.

— Vrei să fac infarct?

— Bun. Ești încă aici.

— Tocmai mă pregăteam să plec. Care e problema? E totul OK?

— Totul e bine. Vreau să te scot în oraș de ziua ta.

— Nu trebuie să faci asta.

— Știu că nu trebuie. Dar vreau s-o fac.

A mijit ochii.

— Credeam că ai companie.

— Am scăpat de ea.

— De ce?

— De ce ce?

— De ce ai scăpat de companie?

Confuzia de pe fața ei a dispărut imediat, ca și cum tocmai și-ar fi dat seama de ceva:

— Ah!

M-am încruntat:

— Ah ce?

— S-a *terminat* întâlnirea.

— Eram departe de a fi *terminat*, am mormăit, apoi am întors capul spre stradă. Hai! Meriți o seară frumoasă în oraș de ziua ta. Fraieru' ăla habar n-are ce pierde. Hai să ne facem mangă!

A zâmbit cu gura până la urechi.

— Sună minunat!

***

— N-o să-mi văd niciodată bilele înăuntru.

— Poate de-asta ești atât de nervoasă. N-ai mai făcut sex de-atâta timp, încât ai uitat că nu bilele intră.

Am zâmbit la Emerie în timp ce bila cu numărul cinci s-a rostogolit spre buzunarul din colțul din stânga. Era primul nostru joc de biliard, iar eu tocmai izbisem a cincea bilă la rând. Avea dreptate. Aș fi putut să bag toate bilele în buzunarele mesei înainte să apuce ea să-și dea cu cretă pe tac.

A mijit ochii.

— De unde știi cât timp a trecut de când n-am mai făcut sex?

— Ești cam încordată.

Mă așteptam să se răstească la mine, în schimb, m-a surprins. *Literalmente*. Chiar când mă pregăteam să lovesc a șasea oară, a strigat:

— Ai grijă!

Mâna mi-a virat brusc, iar bila cu numărul doi a aterizat de nicăieri lângă buzunarul spre care țintisem.

A afișat un zâmbet îngâmfat, mândră de ea.

— Așa o să jucăm?

— Poftim? Sunt atât de nervoasă, că nu mă pot abține. Uneori, după ce mă abțin să vorbesc, cuvintele-mi ies pe gură ca dopul unei sticle de șampanie.

— E rândul tău, am spus arătând cu mâna spre masa acoperită cu fetru.

În timp ce ea își căuta poziția, am dat roată mesei, apropiindu-mă de Emerie până când am ajuns chiar în spatele ei. A încercat să pretindă că nu o deranjează, dar până la urmă s-a întors.

— Ce faci?

— Mă uit cum lovești.

— De la spate?

Am zâmbit.

— De-aici am cea mai bună vedere.

— Întoarce-te la locul tău.

Mi-a arătat cu mâna spre celălalt capăt al mesei.

— Cred că vezi mai bine de-acolo.

S-a aplecat din nou, încercând să-și găsească poziția ca să lovească. Ochii mi-au căzut pe fundul ei uluitor.

— Depinde la ce mă uit.

Când a lovit în sfârșit, tacul ei a hârșăit suprafața de fetru și a ratat complet bila.

— Credeam că știi să joci.

— Știu.

— Nu pare.

— Mă simt agitată dacă stai în spatele meu.

M-am aplecat lângă ea și i-am arătat cum să-și țină mâna pe tac ca să-i fie mai ușor să lovească bila. După ce a înțeles, m-am dus în celălalt capăt al mesei. Intențiile mele fuseseră pur altruiste — cel puțin până când i s-a desfăcut cămașa și m-am trezit holbându-mă la țâțele ei.

Nu m-am mai putut mișca. Probabil că purta unul dintre acele sutiene care susțin doar jumătate din sân, pentru că tot ce vedeam erau două forme perfect rotunde, catifelate, seducătoare, acoperite doar puțin de o dantelă neagră.

Țățe mișto, asortate cu un fund superb.

Mi-am dus berea la gură și am așteptat să lovească, apoi am băut îndelung și am rămas cu sticla la gură. Ce mi-a distras până la urmă atenția a fost să văd cum mișca tacul înainte și înapoi între degete. Apoi mi-am imaginat că tacul era scula mea.

Mi-am ținut ochii închiși când a lovit în cele din urmă și mi-am golit sticla de bere. Emerie a reușit să atingă bila de data asta, doar că a trimis în buzunar una dintre bilele mele. Era atât de încântată, că nu m-a lăsat inima să-i spun.

— Asta înseamnă că e tot rândul meu, nu?

— Da, bineînțeles. Mă duc să-mi mai iau o bere. Vrei și tu una?

— Aș vrea ceva, dar nu bere. Mă balonează.

— OK. Ce vrei atunci?

— Surprinde-mă. O să beau orice îmi dai.

Clar aveam nevoie să ies un minut.

Coadă de la bar era prea lungă, dar eram un client fidel aici. Eu și Roman ne întâlneam la Fat Cat în fiecare weekend să jucăm biliard și să vorbim de muncă. Așa că atunci când m-a văzut Tiny — barmanul, care probabil că avea aproape doi metri înălțime —, mi-a luat mie comanda înaintea altora.

— Vreau încă o Stella și o băutură din aia.

Am arătat spre o margarita.

Tiny a zâmbind larg.

— Roman intră în contact cu partea lui feminină astăzi?

— Nu. Probabil că e acasă, intrând în contact cu el însuși. Am venit cu...

Cine naiba era ea? Nu aveam o întâlnire amoroasă. Nu era o colegă de muncă, deși lucram în același birou. N-aș fi numit-o nici angajată. Căutând un cuvânt, m-am mulțumit cu cel mai simplu:

— ... o femeie.

Emerie era clar o femeie.

În timp ce așteptam, mi-am dat seama că nu mă gândisem niciodată să ies la o întâlnire amoroasă aici — repet, nu că în seara asta

aș fi avut o astfel de întâlnire. În schimb, asta era genul de loc în care veneai să pierzi vremea și să fii tu însuți. Și totuși, nu ezitasem să o aduc pe Emerie aici. Era plăcut să-mi petrec timpul cu o femeie despre care știam că se va simți confortabil într-o sală de biliard clandestină sau bodegă. Era un bonus faptul că era sexy în draci.

Eram plecat probabil de câteva minute, iar când m-am întors, Emerie vorbea cu un tip. În mine s-a declanșat o criză clasică de gelozie bărbătească. Rezistând impulsului de a-i spune tipului s-o șteargă, am ales să-l fac să se simtă incomod, până pleca singur.

Am mers și m-am așezat lângă Emerie. I-am dat băutura în timp ce mă uitam la șarpele ăla, și am spus:

— Uite băutura ta. Cine e prietenul tău?

— El este Will. S-a oferit să-mi arate niște trucuri.

— A, da?

Will ținea o băutură în mâna stângă. Degetul de pe care își scosese verigheta avea încă urma ei. Am așteptat până când ni s-au intersectat privirile, apoi mi-am lăsat ochii să cadă pe degetul lui.

— Avem masa pentru încă 20 de minute. Când terminăm, tu și soția ta vreți următorul joc?

Nimic nu se compară cu puțină conversație liniștită între bărbați.

A arătat spre bar.

— Poate altă dată. Mă așteaptă prietenii mei.

Mi-a părut bine, Will.

După asta, eu și Emerie ne-am terminat jocul și ne-am așezat la o masă într-o zonă mai liniștită a barului. Și-a băut imediat prima margarita, iar chelnerița tocmai o adusese pe a doua. Starea ei trecuse de la tristețea provocată de nesimțitul cu papion la veselie susținută de alcool.

— Deci, care e cadoul cel mai frumos pe care l-ai primit vreodată de ziua ta de naștere? m-a întrebat.

— Ziua mea? Nu știu. În copilărie, tata mi-a cumpărat o grămadă de chestii. O mașină, când am făcut 17 ani, cred.

— Plictisitor.

A luat o gură din margarita și o urmă de sare i-a rămas pe buză.

— Ai...

I-am arătat spre gura mea locul în care avea sarea.

— ... sare.

S-a întins și și-a șters buza, dar nu unde avea sare.

Am chicotit și m-am întins peste masă.

— Lasă-mă pe mine!

Fără să mă gândesc de două ori, i-am luat sarea de pe buze și am adus-o pe ale mele, lingând-o de pe deget. Poate mă amăgeam, eu cu egoul meu mare, dar jur că buzele ei s-au deschis puțin și, dacă m-aș fi aplecat, aș fi auzit un mic geamăt.

Futu-i! Pun pariu că e foarte entuziastă în pat.

Mi-am dres glasul.

— Dar tu? Care este cel mai frumos cadou pe care l-ai primit vreodată?

— Părinții mei mi-au dat un card-cadou pentru o operație Lasik când am împlinit 18 ani.

— Lasik? Dar porți ochelari.

— O, nu am păstrat cadoul. Am mers la cabinetul doctorului și i-am explicat că părinții mei făcuseră o greșală și că nu voiam operația.

— Deci nu ai vrut operația, dar a fost cel mai frumos cadou pe care l-ai primit?

A sorbit din nou din margarita. Din nefericire, fără urma de sare de data asta. M-am gândit să mă prefac că o avea, dar a început să vorbească prea repede.

— O, nu, voiam operația. În clasa a doua, Missy Robinson mi-a spus „bunicuță” pentru că aveam nevoie de ochelari diferiți ca să văd tabla și să citesc. Porecla mi-a rămas toată școala primară. Mi-am urât ochelarii. Multă vreme nici nu i-am purtat, deși trebuia să mă chiorăsc și aveam tot timpul dureri de cap.

— Ce-mi scapă? Părinții tăi ți-au luat ceva ce-ți doreai, dar ai refuzat?

— Părinții mei nu-și puteau permite operația. Costa șase mii de dolari, iar tata conducea o mașină veche de 20 de ani. Dar a fost cel mai frumos cadou pe care mi l-aș fi putut dori.

Am adăugat *dulce* la perechea mișto de țâțe, fundul extrem de futabil și gura inteligentă. *În plus, și gura inteligentă era destul de futabilă.*

— Dar acum? Dacă ai putea avea orice de ziua ta, ce ți-ai dori?

Își atinse buza cu degetul în timp ce se gândea.

— O baie.

— O baie? Un fel de tratament cu noroi la un spa sau ce?

— Nu. Doar o bălăceală plăcută într-o cadă frumoasă. Apartamentul meu are doar duș și chiar mi-e dor să fac o baie. Obișnuiam să fac baie în fiecare sâmbătă dimineață — îmi puneam căștile în urechi și stăteam în apă până mi se încrețea pielea. E locul meu preferat.

Am luat o înghițitură lungă din bere, privind-o din nou.

— Ești ușor de mulțumit.

A dat din umeri.

— Dar tu? Dacă ar fi fost ziua ta astăzi și ai putea alege un cadou, ce ar fi?

Mi-am înghițit gândul imediat. *Beck*. Nevrând să-i stric dispoziția lui Emerie de ziua ei, i-am spus a doua mea opțiune de cadou.

— Un sex oral ar fi frumos.

Emerie tocmai înghițea și și-a împrăștiat margarita pe toată fața mea când a izbucnit în râs.

Mi-am șters fața cu un șervețel și am zis:

— Bun, acum sunt eu plin de sare și de margarita.

A chicotit.

— Îmi pare rău.

***

Era trecut de două noaptea când ne-am oprit împleticindu-ne în fața apartamentului ei. Insistasem să o conduc acasă. Eram amețit, dar m-am gândit că ea era aproape beată.

— Șșșș...

Și-a ridicat degetul la gură să-mi spună să fac liniște, dar ea era cea gălăgioasă. Arătând spre ușa apartamentului de alături în timp ce cotrobăia după chei, a adăugat:

— Ți-a aparținut lui Baldwinny.

Mda. Era beată.

I-am luat cheile din mână.

— Ar fi bine să te-audă că ești cu un bărbat.

Emerie s-a dat într-o parte ca să-i pot deschide ușa. Oftând tare, și-a lăsat capul pe brațul meu în timp ce mă chinuiam cu încuietoearea. Tâmpenia aia părea să fie blocată.

— N-ar fi gelos, a bolborosit ea. Nu mă vrea.

Am mai răsucit cheia de câteva ori, iar încuietoearea s-a deschis.

— Ei, atunci e un idiot.

I-am deschis ușa și i-am pus cheile în față. Când i le-am dat, le-a scăpat din mână și a început să chicotească și mai tare când ne-am dat cap în cap căutându-le amândoi pe jos. Peste râsetul ei, am auzit ușa de la apartamentul alăturat deschizându-se. Ea nu părea să fi auzit-o.

Când Baldwin a ieșit pe hol și ne-a privit, m-am simțit brusc foarte posesiv. Stând cu spatele la el, Emerie nu-și dăduse încă seama că aveam spectatori. Mi-a zâmbit cu ochii mari și albaștri, iar atunci m-a lovit. M-am aplecat și am sărutat-o ușor pe buze — ca și cum bași un deget în apă, să testezi temperatura.

Acel mic sărut era tot numai testosteron — eu vrând să fiu un nemernic față de nesimțitul de alături. Să-i fac în ciudă, ca să zic așa. Dar când mi-am tras capul și i-am văzut ochii dilatați și buzele cerând mai mult, următoarea mea mișcare n-a avut nimic de-a face cu cel care se uita la noi.

Era dorință pură. Am cedat. Gura mea s-a lipit din nou de a ei, iar buzele ei s-au deschis pentru mine. Mi-am strecurat limba și am sărutat-o lung. Avea gust sărat și aromă de tequila, dar era cel mai delicios lucru pe care îl gustasem vreodată. Și, brusc, m-am simțit înfometat.

Am tras-o aproape de mine și am ținut-o strâns în brațe. Nu mai exista niciun tip de care să fie îndrăgostită — eram doar eu și Emerie. Totul dispăruse în jurul nostru, în timp ce mă adânceam în sărut, iar ea își sprijinea lacomă sâni de pieptul meu. Sunetul pe care l-a scos când am atins-o pe fundul fenomenal m-a încurajat să continui. Nu voiam nimic mai mult decât s-o împing spre ușă și să-mi frec de ea scula intrată în erecție. Și poate că aș fi cedat și aș fi făcut-o, dacă nesimțitul de alături n-ar fi stricat momentul.

Baldwin și-a dres glasul. Auzindu-l, Emerie s-a tras înapoi, descoperind că bărbatul de care era îndrăgostită fusese martor la toată chestia asta. A părut speriată și uram faptul că deja vedeam o urmă de regret în ochii ei. N-am avut inima să o tulbur mai mult decât era deja.

Luându-i obrazii în palme, m-am aplecat și i-am șoptit la ureche:

— Poate asta o să-l trezească.

Apoi am pupat-o pe obraz.

— Ne vedem la birou, sărbătorito!

Capitolul 19

DREW

Ajunul Anului Nou, cu patru ani în urmă

— Cine dracu' sunt toți oamenii ăștia?

Când m-am strecurat afară pentru câteva minute, Roman stătea pe balconul apartamentului meu, în întuneric, fumând o țigară pe care și-o rulase singur.

— Poate ai ști dacă ai fi înăuntru, nu aici.

M-am așezat lângă el și am privit marea de lumini care era orașul New York.

— E ger de mori.

— I-ai văzut țâțele blondei cu pulover albastru?

— E Sage. Una dintre noile prietene ale Alexei.

— Nu e cea mai răsărită la minte. Am făcut mișto de ea și i-am zis că pot să-mi dau seama după pipăit ce vârstă are.

— Să nu-mi zici că te-a lăsat s-o pipăi.

Capătul țigării lui Roman s-a aprins când a tras un fum lung.

— Ba da. După ce am pipăit-o peste tot, m-a întrebat când s-a născut.

A pufăit un nor de fum.

— I-am zis că ieri și am venit să stau aici.

Am chicotit. Al naibii Roman! Fie primea câte-o palmă, fie era norocos, și uneori mă întrebam care dintre cele două variante îi plăcea mai mult de fapt.

— Da. Alexa are un talent să-și aleagă prietenii...

— Măcar pare că s-a acomodat bine în New York.

Din exterior, cel puțin în seara asta, așa părea. Era clar mai bine decât anul trecut, când ieșise de una singură și se iscase o mare ceartă de Anul Nou, pentru că o întrebaser despre tipul care o adusesse acasă. Anul ăsta, casa noastră era plină de prietenii pe care și-i făcuse în ultimele patru luni de când ne mutaserăm din Atlanta în New York. Dar, în realitate, încă se plângea zilnic că-și lăsase prietenii în urmă.

— Și-a făcut câțiva prieteni. În mare parte de la cursul de actorie pe care îl face și de la sală. Speram că-și va găsi prietene care au mai multe lucruri în comun cu ea — poate niște doamne de la clubul de mame, dar spune că toate sunt niște nebune înțepate, care poartă pulovere.

— Dacă puloverele alea arată ca al blondei, poate-mi dai și mie copilul tău cu împrumut, ca să mă duc eu la clubul de mame.

Am rămas amândoi tăcuți câteva minute, savurând liniștea nopții senine. Tonul lui Roman a devenit serios când a vorbit din nou.

— Ce face AJ?

AJ era porecla tatălui meu, prescurtare de la Andrew Jagger. Niciunul dintre noi nu ne foloseam numele de botez — eu eram mereu Drew, iar el era AJ.

— E rău. S-a extins la un plămân acum. Se pare că o să-i extirpe o parte.

— Futu-i! Îmi pare rău, prietene. La naiba, AJ e mult prea tânăr pentru porcăria asta.

În urmă cu patru luni, tatăl meu își făcuse vizita anuală de rutină la doctor, iar analizele de sânge arătaseră că enzimele hepatice erau scăzute. Două zile mai târziu fusese diagnosticat cu cancer la ficat. Deși statisticile nu erau de partea lui — o rată anuală de supraviețuire de 15% —, el era optimist. Îndurase luni întregi de chimioterapie dură, care îl pusese la pat, doar ca să i se spună, la ultima ședință, că boala ajunsese la un plămân.

— Mda. Mă bucur că sunt aici pentru el. Are o tonă de prieteni și de parteneri de afaceri, dar nu și o soție care să aibă grijă de el, a trebuit să mă întorc în New York.

— Începeam să cred că nu mai vii înapoi.

— Cred că asta era planul Alexei.

Avusesem mereu intenția să mă întorc la New York, să lucrez cu tata la firma lui. După ce luasem examenul de barou, Alexa mă implorase să mai stăm un an în Atlanta. Asta însemna că trebuia să dau un al doilea examen de barou, dar încercam să o fac fericită cât timp se adapta la viața de mamă. Așa că am fost de acord să mai rămânem un an în Atlanta. Un an s-a transformat în doi, și, până când s-a îmbolnăvit tata, cred că planul Alexei fusese să-mi tot ceară încă un an.

— Se adaptează. Îi place să meargă la cumpărături și a hotărât să ia lecții de actorie. Se pare că e ceva ce a vrut mereu să facă, dar nu a vorbit niciodată despre asta, până când nu s-a înscris la primul curs.

Am ridicat din umeri și am adăugat:

— În orice caz, asta o face fericită.

Roman s-a uitat la mine.

— Dar pe tine? Te face ea fericit?

— E o mamă bună.

— Da, și mama la fel. Dar asta nu înseamnă că vreau să i-o trag și să-mi petrec toată viața cu ea.

— Ai o perspectivă unică de a privi lucrurile.

— Mă culc cu o instructoare de yoga; ea e preocupată de toate rahaturile astea cu introspecția.

— Sunt sigur că de-asta ești cu ea. Nu pentru că poate să-și ridice piciorul peste umăr.

— Singura dată când tace dracului din gură și încetează să mă lumineze cu înțelepciunea ei inutilă e atunci când am eu picioarele peste umerii ei. Scula mea acționează ca un dop într-o cadă plină cu citate înțelepte.

Am chicotit și m-am ridicat, bătându-mi prietenul pe spate.

— Haide, să ne întoarcem la petrecere. Am înghețat aici și vreau să văd ce face Beck. E cam gălăgie acolo.

Făcându-mi loc prin mulțime, m-am îndreptat spre camera băiețelului meu. Era atât de scump — chiar zâmbea în somn. OK, poate era un spasm, dar gura lui se relaxa și apoi tresărea într-un zâmbet o dată la câteva secunde. Visa probabil mașini de curse și struguri, cele două lucruri preferate ale lui din ultimele luni. I-am tras pătura până la bărbie și l-am mângâiat pe obrajii moi. Dumnezeuule, nu-mi închipuisem niciodată că aș putea iubi pe cineva atât de mult. Inima mi s-a strâns în piept pentru un moment, întrebându-mă dacă și tata mă privise la fel în urmă cu 20 și ceva de ani. Aveam nevoie ca tatăl meu să fie mai bine. Voiam să ajungă să-mi cunoască fiul și să mă ghideze să fiu genul de tată care fusese el pentru mine.

Nu eram un tip religios... ultima oară când intrasem într-o biserică fusese la nunta — pe care nu mi-o dorisem — cu Alexa. Și, înainte de asta, probabil că la vreo înmormântare. Dar deasupra pătuțului fiului meu atârna o cruciuliță. Mă uitam la ea zilnic, dar o văzusem doar ca pe un obiect decorativ.

N-ar fi stricat să încerc.

Stând lângă pătuțul lui Beck, am spus o mică rugăciune, cerându-i lui Dumnezeu să aibă grijă de tatăl și de fiul meu.

Ne întorseserăm în New York de patru luni, iar acea cruciuliță stătuse atârnată pe peretele de lângă pătuț tot timpul. Însă când am deschis ușa să mă întorc la petrecere, cruciulița a căzut pe podea.

Am sperat că nu era un semn.

Capitolul 20

EMERIE

Îmi simțeam capul de parcă mă lovise o mașină plină de alcoolici anonimi nervoși. Îmi era atât de sete, gura îmi era un deșert și totuși, cu fiecare înghițitură de apă, mi se făcea greață. *Doamne! Nu e de mirare că nu beau foarte des.*

Singurul lucru bun legat de mahmureala asta era că eram atât de ocupată să mă simt groaznic, încât nu aveam capacitatea să mă gândesc la noaptea trecută.

Drew.

Sărutul ăla.

Sărutul ăla.

Baldwin.

Ținându-mi respirația, am intrat în birou chiar mai târziu decât ajungeam de obicei. Nu aveam nicio ședință până după-amiază, dar eram în urmă cu transcrierea notițelor.

Gândul că o să dau ochii cu Drew a făcut ca greața provocată de mahmureală să pară doar o încălzire pentru realitate. Am fost ușurată să văd că ușa de la biroul lui era închisă. Stânjeneala era inevitabilă,

dar mi-ar fi fost mai ușor dacă m-aș fi simțit mai bine. Amânarea întâlnirii cu el, cât mai mult timp posibil, părea ideală în acel moment.

Am intrat în birou și mi-am atârnat haina în cuierul din spatele ușii, după care mi-am conectat laptopul la unitatea centrală. Abia când m-am așezat la birou și am vrut să-mi întorc monitorul, am văzut bilețelul. Era scrisul lui Drew:

Sunt plecat toată ziua la o depozitie în Jersey. Mă întorc abia diseară. Am nevoie să-mi faci o favoare și să urci la mine în apartament. Ți-am lăsat în bucătărie un bilet cu instrucțiunile. Penthouse East. Cartela pentru lift și cheia sunt în sertarul tău de sus. Mersi, D.

Asta era ciudat. Am încercat să mă pun pe treabă și să răspund la câteva e-mailuri, dar curiozitatea nu mi-a dat pace. După nici cinci minute, am luat din sertar cheia și cartela de acces, apoi m-am îndreptat spre recepție. În lift, am privit uluită luminile. Știam că Drew locuia în clădire, dar nu-mi spusese niciodată că era vorba de penthouse. De ce avea nevoie să merg la el în apartament? Avea o pisică?

Ușile argintii strălucitoare ale liftului s-au deschis când am ajuns la ultimul etaj. Ieșind, am observat două uși, PW și PE. Spre deosebire de apartamentul meu, încuietoearea de la Penthouse East s-a deschis ușor. Drew îmi scrisese că avea să se întoarcă abia seara, dar tot m-am simțit obligată să strig când am deschis ușa:

— Hei!...Hei! E cineva acasă?

Era liniște. Și nici nu m-au întâmpinat la ușă mici creaturi îmblănite. Am închis ușa în urma mea și am mers să caut bucătăria.

Dumnezeule!

Apartamentul lui Drew Jagger era superb.

Cu gura căscată, am trecut pe lângă bucătăria elegantă, am coborât două trepte spre sufrageria inundată de soare și m-am dus spre perețele din sticlă. Pe ferestrele ample se vedea Central Park, o priveliște ce părea desprinsă dintr-un film.

După ce am contemplat peisajul câteva minute, mi-am luat ochii de la el și m-am întors în bucătărie. Pe blatul de granit era un bilet:

Pe hol, prima ușă pe dreapta.

Poftim?

Era un singur hol. Aveam palmele transpirate când am atins clanța. De ce eram atât de agitată?

Nu știam la ce să mă aștept, așa că am împins ușa extrem de încet. Și am dat de... o sală de baie! Încă țineam biletul în mână, așa că am recitat indicațiile. *Prima ușă pe dreapta*. Presupunând că făcuse o greșală, tocmai mă pregăteam să închid ușa când am văzut un biletel lipit deasupra chiuvetei. Am aprins lumina și m-am uitat în jur înainte să-l citesc. Era o baie al naibii de frumoasă. Mai mare decât dormitorul din apartamentul meu. M-am întors să-mi văd reflexia și am dezlipit biletelul de pe oglindă.

Pe bufet e o pungă. Ți-am luat niște produse de baie pentru fete. Telecomanda pentru jeturile de apă e tot în pungă. La mulți ani, cu întârziere. Bucură-te de ziua asta! P.S. În dulap găsești medicamente pentru durerea de cap.

Surprinzător, ochii mi s-au umplut de lacrimi. Distrugătorul de relații avea o latură sensibilă.

***

Pielea mi se încrețise. Ba chiar ațipisem vreo douăzeci de minute în cada liniștitoare, ascultând-o pe Norah Jones. Drew cumpăraseră sare de baie, spumă de baie și două lumânările cu aromă de lavandă. Senzația ciudată pe care o avusesem când m-am dezbrăcat și mi-am pregătit baia într-o casă străină a dispărut imediat ce am intrat în apa caldă.

Stătusem în cadă mai mult de jumătate de oră, iar apa începea să se răcească, dar voiam să încerc și jeturile. Am dat drumul la scurgere un minut, apoi am mai pus niște apă fiartă, ca să încălzesc din nou cada. Am luat mica telecomandă, am apăsat câteva butoane, iar cada a prins viață.

Mmmm, e divin.

Am mărit presiunea jeturilor de la spate și am acoperit un jet cu piciorul drept, simulând un masaj la picioare.

Chiar semăna cu un masaj. Când fusese oară ultima oară când îmi făcuse cineva masaj? Un bărbat. Trecuse mult timp. *Prea mult*. Probabil

de-asta când am închis ochii să savurez senzația, am început să mă gândesc cum ar fi fost aceea senzație în *alte locuri* ale corpului meu.

Ceea ce m-a dus din nou cu gândul la Drew.

Sărutul ăla.

Sărutul ăla.

Ah! Nu-mi dădusem seama că Baldwin ieșise pe hol, iar Drew voise doar să-l facă gelos. Sărutul lui fusese atât de real! Atât de plin de dorință! Felul în care își lipise corpul de al meu, ținându-mă atât de strâns, încât am crezut că sărutul era alimentat de foame. Și deși mă speriasem la început, corpul meu a reacționat imediat. De asta, atunci când îmi dădusem seama că o făcuse doar pentru că se uita Baldwin, ca să-l facă gelos, m-am umplut de atâtea emoții confuze.

Astăzi eram derutată dintr-un alt motiv. Păream să fiu mai preocupată de faptul că lucrurile aveau să devină ciudate între mine și Drew decât de ce credea Baldwin.

Pentru că-mi stătea pe creier, am decis să-i trimit lui Drew un mesaj. Nu știam dacă era genul care comunică prin mesaje — îl văzusem atent la telefon doar atunci când răspundea la un apel.

Emerie: *E posibil ca ăsta să fie noul meu cadou preferat de ziua mea. Mulțumesc.*

Inima mea patetică a început să o ia la goană când am văzut punctele topăind pe ecran.

Drew: *E mai mult decât oferta de a te opera la ochi, pe care ai refuzat-o? Ești al naibii de ușor de mulțumit.*

Am râs. Și mi-am dat la o parte piciorul din direcția jetului, deschizându-mi picioarele să simt presiunea apei.

Emerie: *A fost foarte drăguț din partea ta. Cada asta este divină.*

Drew: *Este? Îmi scrii din cadă în momentul ăsta?*

Emerie: *Da.*

Drew: *Nu poți să-mi spui chestii de-astea. Sunt în mijlocul unei depozitii și acum o să fiu distras, pentru că mi te imaginez goală în cada mea.*

Am început să tastez un răspuns, dar m-am oprit. Drew se gândea la mine goală. Am simțit furnicături pe tot corpul, deși eram acoperită de apa caldă. Știam că mă tachina și totuși era ceva palpitant în legătură cu asta și am vrut să continui jocul.

Emerie: *Și-ți place ce-ți imaginezi?*

Drew: *Tocmai a trebuit să-mi aranjez pantalonii sub masă. Tu ce crezi?*

Cred... că-mi plăcea gândul că Drew avea o erecție gândindu-se la mine. Corpul meu reacționa la mesajele lui la fel cum reacționase la sărutul din seara trecută. Am încercat să mă gândesc la un răspuns sexy, dar până să-mi vină o idee inteligentă, punctele mici țopăiau din nou.

Drew: *Cum au mers lucrurile cu profesorul Puțoi după ce am plecat aseară?*

Amintindu-mi de Baldwin, sentimentele pe care le avusesem cu o seară în urmă m-au izbit ca o găleată cu apă rece: gândul că Drew fusese doar grosolan, ca de obicei. Și, încă o dată, crezusem pentru o clipă că fusese serios.

Emerie: *Nu sunt multe de zis.*

Dintr-un oarecare motiv, am omis să-i spun că Baldwin îmi ceruse să ies cu el în oraș în seara asta, ca să se revanșeze pentru că anulase planurile cu mine.

Mesajele de la Drew veniseră rapid până acum, dar de data asta răspunsul lui a întârziat câteva minute. În cele din urmă, punctele au apărut iar.

Drew: *Distracție plăcută! Trebuie să mă întorc la treabă.*

N-am mai vorbit cu el după aceea. Am mai rămas câteva minute în cadă, apoi am coborât la birou. Ședințele mele de după-amiază au fost monotone, iar restul zilei a trecut repede ocupându-mă cu actualizarea dosarelor. Baldwin mi-a scris să-mi spună că făcuse rezervare la ora șapte, la un local al cărui nume nu m-aș încumeta să-l pronunț, așa că am plecat de la birou la cinci și jumătate, ca să mă aranjez înainte de cină.

Mi-am schimbat fusta și bluza pe care le purtasem la birou, cu o rochie neagră. Nu era nevoie să mă interesez de restaurantul la care mergeam; știam că era unul de lux. Spre deosebire de Drew, Baldwin nu mergea în bodegi și nu mânca burgeri unsuroși de la Joey's. Chestia era că nu aveam niciun chef să merg într-un local plin de fițe în seara asta. În timp ce mi-am pus în grabă niște cercei mici, cu perle, m-am enervat pe mine însămi pentru că pretindeam că vreau să merg la restaurant cu Baldwin. Adevărul este că mă prefăcusem că-mi plăceau același lucruri care-i plăceau lui, doar ca să avem un motiv să ne petrecem timp împreună.

Când Baldwin a bătut în ușă la șapte fix, tot nu mă simțeam eu însămi. Entuziasmul meu obișnuit fusese înlocuit de iritare. Eram supărată că mă lăsase baltă cu o seară în urmă, în favoarea celei mai recente tipe cu care se culca, și eram supărată că mă prefăcusem de dragul lui că-mi plac anumite lucruri, când el clar nu făcea același sacrificiu pentru mine. Am deschis ușa și l-am invitat înăuntru, ca să-mi scot telefonul de la încărcat și să-mi schimb poșeta. Când eram în dormitor, am auzit un telefon sunând în sufragerie și apoi vocea lui Baldwin răspunzând.

Am ascultat o parte din conversație când m-am întors în sufragerie.

— Probabil în jur de 11.

Am mers în bucătărie și am început să-mi mut unele din lucrurile pe care le avusesem în geanta de lucru, într-un plic mic negru.

— OK, da. O să fie târziu, dar putem vorbi despre asta atunci.

Am citit mesajele pe care le primisem, în timp ce Baldwin își încheia conversația. Un mesaj de la Drew sosise cu vreo zece minute în urmă.

Drew: Sunt pe drum. Ești la birou încă? Am de scris o propunere când mă întorc, o să am o noapte lungă. O să comand mâncare chinezească. Vrei și tu ceva?

Am început să-i răspund, dar m-am oprit când a venit Baldwin și m-a întrebat:

— Ești gata?

— Sigur.

Mi-am luat plicul și m-am dus la șifonier să-mi iau haina. Baldwin — întotdeauna un gentleman — mi-a luat haina și m-a ajutat să mă îmbrac.

— Ai de lucru după cină? l-am întrebat.

— Hm?

— Telefonul. Te-am auzit când ai zis că o să discuți mai târziu cu cineva.

— Ah! Era Rachel. Avem amândoi evenimente legate de muncă în weekendul ăsta, iar ea vrea să mergem la al ei după ce mergem la al meu. I-am spus că vom discuta despre asta când mă întorc diseară.

Mica bulă de nervi care mă amenința s-a spart într-un final în mine. Surprinzător, nu eram nervoasă din cauza lui Baldwin. Eram supărată pe mine. M-am întors spre el.

— Știi ce? Îmi pare rău să fac asta în ultima clipă, dar m-a durut capul toată ziua și văd că mi-e tot mai rău. Mă tem că n-o să fiu o companie prea plăcută în seara asta.

Luat prin surprindere, Baldwin s-a încruntat:

— Nu mai vrei să mergi la cină?

— Nu în seara asta. Îmi pare rău. Putem s-o lăsăm pe altă dată?

Nu intenționasem asta, dar mi-am dat imediat seama că și Baldwin rostise aceeași frază când anulase cina noastră în seara trecută. *Putem s-o lăsăm pe altă dată?*

După ce a plecat, mi-am amintit că nu-i trimisesem lui Drew mesajul pe care începusem să i-l scriu. Degetul meu a ezitat deasupra cuvintelor deja scrise — *Deja am plecat, dar mersi că ai întrebat* — apoi am șters mesajul.

Dă-o naibii!

Am scris ceva fără să mă gândesc de două ori.

Emeric: Vreau porc mu shu.

Capitolul 21

DREW

— Se pare că mi-am ales greșit ziua în care să fiu plecat de la birou.

Emerie și-a dat jos haina, scoțând la iveală o rochiță neagră strâmtă. A zâmbit. *La naiba!* Noaptea trecută, în taxiul spre casă, tot încercasem să mă conving că sărutul fusese spre binele ei. O ajutasem. Nu o făcusem pentru că era frumoasă și deșteaptă și nu se plânsese deloc că o adusesem într-o sală de biliard, deși nu știa să joace biliard. O făcusem pentru că profesorul Puțoi avusese nevoie de un mic impuls să facă o mișcare. Aproape că reușisem să mă conving.

Dar asta mă consumase toată ziua. Dacă-l încurajasem să acționeze într-un final și apoi amorsasem pompa pentru el? Emerie se topise în brațele mele odată cu acel sărut. I-am simțit trupul cedând, am auzit micul scâncet pe care l-a scos și am știut că se simțea cum mă simțeam și eu. Motorul era aprins și gata să pornească. *Pentru nenorocitul ăla.*

Depoziția mea ar fi trebuit să se încheie astăzi în patru ore. Dar a durat aproape de două ori mai mult din cauza lipsei mele de concentrare. Apoi, astă-seară, am sunat-o pe Yvette și am anulat întâlnirea

pe care o stabiliserăm în urmă cu o lună. *Yvette, stewardesa care nu voia o relație serioasă și care scotea un sunet plăcut când mi-o sugea.* Femeia asta era aur pentru burlaci.

— Trebuia să ies în seara asta, dar mi-am schimbat planurile, a spus Emerie.

Am dat din cap.

— Vino să mănânci. Ți se răcește porcul mu-shu.

S-a așezat pe unul dintre scaunele pentru musafiri, în cealaltă parte a biroului.

— Pare o grămadă de mâncare. Mai vine cineva?

— Ți-a luat ceva să-mi răspunzi la mesaj, așa că am comandat câteva chestii în plus, în caz că mai erai aici. Nu știam sigur dacă-ți plac puiul, vita sau creveții, așa că am luat din fiecare. Tipul de la telefon abia vorbea engleză. Când am sunat să zic de porc, m-am gândit că era mai ușor să-l adaug la comandă decât să o schimb.

I-am strecurat o caserolă în față.

— N-am farfurii, și nici furculițe. Sper că poți să mănânci cu bețișoarele.

— De fapt, sunt cam praf la capitolul bețișoare chinezești.

I-am arătat spre tavan.

— Poți să te duci la mine să iei o furculiță, dacă vrei. Dar eu n-am mâncat de la șase dimineața, așa că te descurci singură.

A zâmbit și a rupt ambalajul bețișoarelor.

— O să-ncerc. Dar să nu râzi de mine.

Nu era ușor. Femeia avea două bețișoare stângi. Scăpa pe jos mai multă mâncare decât își băga în gură. Dar am făcut amândoi un acord tacit. De fiecare dată când îi scăpa câte o bucată de carne, eu rânjeam, iar ea mijea ochii la mine. Era la fel de amuzant ca a o insulta, dar pe jumătate mai ușor.

— Deci ce s-a întâmplat cu profesorul Puțoi noaptea trecută?

A oftat și s-a lăsat pe spătarul scaunului.

— Nimic. M-a invitat la cină în seara asta ca să se revanșeze pentru seara trecută.

Am incremenit în timp ce duceam bețigașele la gură.

— Te-a lăsat baltă iar?

— Nu și de data asta. De fapt, eu l-am lăsat baltă pe el.

Mi-am îndesat un crevete în gură.

— *Frumos*. Să te răzbuni. Cum te-ai simțit?

Un zâmbet a apărut pe fața ei frumoasă.

— Al naibii de bine, de fapt.

— Deci de-asta ești pusă la patru ace?

A confirmat dând din cap.

— Trebuia să ieșim la un restaurant de fițe, cu întârziere pentru ziua mea. A venit la mine să mă ia și l-am auzit vorbind cu Rachel, spunându-i că se duce la ea după cină.

— Și ai fost geloasă și ai anulat?

— Nu. M-am supărat pe mine însămi. Mi-am petrecut mai bine de trei ani primind tot felul de resturi pe care mi le oferea un bărbat care nu o să mă vadă niciodată ca pe ceva mai mult decât o prietenă sau o vecină. Merit mai mult de-atât.

Eram complet de acord.

— Normal că meriți.

A oftat.

— Trebuie să trec peste.

Am luat un crevete cu bețigașele și l-am dus spre ea.

— Crevete?

— OK. Dar să mi-l pui în gură, sau altfel o să ai urme de sos pe tot biroul până-l apuc eu.

Am ridicat din sprânceană.

— O să ți-l bag bucuros în gură. Deschide gura mare.

A râs.

— Poți să transformi ceva atât de nevinovat în ceva pervers.

— E un dar.

Am dus mâncarea mai aproape de ea, iar gura ei frumoasă s-a deschis ca să o pot hrăni. Când a închis gura cu bețigașele în ea, am simțit asta până jos. Mi-am imaginat propriul penis strecurându-se

înăuntru, înghițit de buzele ei perfect conturate. Când a simțit gustul crevetelui pe limbă, a închis ochii ca să-l savureze. În acel moment, a trebuit să-mi aranjez pantalonii. Din nou.

Am înghițit în sec, uitându-mă la ea cum înghite.

— Când ai făcut sex ultima oară?

A tușit, aproape înecându-se cu o bucată de crevetel de data asta.

— Poftim?

— M-ai auzit. Sex. Când ai făcut ultima oară?

— Îmi știi deja trecutul. Știi că n-am mai avut o relație de aproape un an.

— Adică o relație sexuală? Când ai spus asta, am presupus că nu te-ai văzut constant cu cineva în perioada asta lungă.

— Nu am făcut-o.

— Dar știi că nu toate relațiile trebuie să fie mai mult decât sexuale?

— Sigur că știu asta. Dar am nevoie de mai mult decât de o aventură de-o noapte.

— Ca de exemplu?

— Nu știu. Ce-mi vine acum în minte: am nevoie să mă simt în siguranță cu persoana respectivă. Am nevoie să fiu atrasă fizic de ea. Am nevoie să ne putem înțelege după și am nevoie să știu că nu profită de mine — că relația noastră, sau ce e ea, nu e unilaterală. Dacă e doar sex, e OK, dar trebuie să fim amândoi conștienți de asta.

Am dat din cap.

— Tot ce-ai spus e corect.

În acel moment, deja îmi pierdusem mințile. Ceea ce ar explica de ce următorul meu gând mi-a țâșnit din minte direct pe gură:

— Cum candidez pentru postul ăsta?

— Ce post?

Chiar părea confuză. Credeam că mă exprimasem destul de clar.

— De partener sexual. Cred că ar trebui să facem sex.

Capitolul 22

EMERIE

— Ești nebun.

— Pentru că cred că ar trebui să facem sex? De ce sunt nebun?

— Suntem la poluri opuse. Tu crezi că o relație este o perioadă de timp pe care doi oameni o petrec împreună înainte ca unul dintre ei să-și bată joc de celălalt.

— Și?

— Eu cred în iubire, în căsătorie și în a face lucrurile să meargă.

— Nu vorbesc despre lucrurile alea. Vorbesc despre sex. Știu că a trecut ceva timp, dar e atunci când un bărbat și o femeie...

I-am tăiat-o.

— Știu ce e sexul.

— Bun. Și eu. Atunci fă sex cu mine.

— E o nebunie.

— Te simți în siguranță cu mine?

— În siguranță? Da. Presupun că da. Știu că nu ai lăsa să mi se întâmple ceva.

— Ești atrasă fizic de mine?

— Bineînțeles că știi că arăți bine.

— Și dacă amândoi știm ce se întâmplă, nu ai simți că se profită de tine.

Drew și-a lăsat scaunul pe spate.

— Întrunesc toate criteriile tale.

Mi-a făcut cu ochiul.

— În plus, am o cadă imensă. Țsta e un bonus. Dacă stai să te gândești, poate eu ar trebui să te verific mai bine pe tine. Eu sunt o partidă bună.

Nu am putut să nu râd de prostia asta.

— Vezi? Un alt bonus. Te fac să râzi.

Nu se înșela. Sincer, în ultimele două săptămâni, Drew Jagger stărnise în mine lucruri pe care nu le mai simțisem de multă vreme. Mi-am mușcat buza. Îmi simțeam stomacul ca un uscător de rufe, plin pe jumătate și rostogolindu-se aiurea în timp ce se încălzea. Nu-mi venea să cred că mă gândeam la propunerea lui.

— Când ai fost ultima oară cu o femeie?

— Cu o zi înainte să te cunosc.

— Deci acum câteva săptămâni. Te vedeai cu ea?

— Nu. Am cunoscut-o când eram în vacanță în Hawaii.

— Ați apucat să vă cunoașteți înainte să faceți sex?

Nici eu nu știam de ce-i puneam întrebarea asta.

Drew și-a pus caserola pe masă.

— Mi-a făcut sex oral în baie la mai puțin de jumătate de oră după ce ne-am întâlnit la barul restaurantului.

Am strâmbat din nas.

— Voiai să te mint?

— Presupun că nu. Cred că totuși preferam să nu fie ăsta răspunsul.

A dat din cap.

— Voiai să crezi că a fost ceva romantic, într-un cadru exotic — că a fost mai mult decât a fost de fapt. A fost doar sex consimțit între doi adulți. Nu trebuie să fie mereu mai mult de-atât.

Mi-am terminat mâncarea și m-am lăsat pe spate, punându-mi mâinile pe burta plină.

— Deși e tentant..., am spus zâmbind, mai ales pentru cada aia, nu cred că e o idee bună. Ne petrecem prea mult timp împreună ca să fie doar sex.

Drew și-a dus degetul mare la gură și l-a plimbat pe buza de sus.

— Aș putea să te dau afară.

— Atunci clar aș face sex cu tine. Pentru că nimic nu-mi provoacă mai mult chef să fac sex decât să fiu aruncată în stradă, l-am tachinat eu.

Drew a venit spre mine, a luat ambele cutii și le-a dus la gunoi. L-am simțit apoi venind prin spattele meu. S-a aplecat, și-a pus capul pe umărul meu, iar respirația lui m-a gădilat pe gât când a vorbit.

— Dacă te răzgândești, știi unde să mă găsești.

Chiar dacă nu voiam să fiu singură, la puțin timp după ce am terminat de mâncat i-am spus lui Drew că trebuia să merg acasă să lucrez la ceva. În mesajul lui de mai devreme îmi scrisese că avea de lucru, așa că nu voiam să-l distrag de la munca lui. În plus, aveam nevoie să las discuția pe care o avusesem să-și găsească un ecou. Deși propunerea lui era bizară, nu puteam să nu recunosc că gândul unei relații sexuale cu Drew mă atrăgea.

***

În zilele următoare, în timp ce între mine și Drew lucrurile au revenit la normal — și, prin normal, mă refer la faptul că făcea mișto de sfaturile pe care le dădeam clienților mei, iar eu îi sugeram să verifice dacă nu și-a băgat în fund etica după ce auzeam sfaturile pe care le dădea el clienților lui —, relația dintre mine și Baldwin a rămas rece. Într-o dimineață, l-am auzit deschizând ușa și închizând-o, iar apoi am auzit un ciocănit în ușă, așa că m-am purtat foarte matur și m-am prefăcut că nu eram acasă.

Nu știam de ce îl evit, când de fapt nu făcuse nimic greșit. Așa că în ziua următoare, când a bătut din nou la ușă, am respirat adânc și m-am purtat ca un adult.

— Mi-am făcut griji pentru tine, a spus.

— Da? N-am vrut să te îngrijorez. Doar că am fost ocupată cu munca.

— Asta-i bine, cred. Mă bucur că totul merge așa cum ai plănuit când te-ai mutat aici.

Nu totul. Dar în fine.

— Da. Sunt mulțumită de cum evoluează cabinetul meu.

— Ești liberă la micul dejun? Speram să vorbim puțin. Să mai discutăm despre ce se mai întâmplă în rest.

Eram, dar am mințit. M-am uitat la ceas și am văzut că era șapte și jumătate.

— De fapt, am o ședință la opt și jumătate și nu sunt gata încă.

— Cina?

— Am toată ziua destul de aglomerată, am zâmbit forțat. O să lucrez până târziu să-mi transcriu notițele în calculator.

Baldwin s-a încruntat.

— Prânzul. Putem mânca la tine în birou, dacă vrei.

Nu accepta un refuz.

— Ăăă... sigur.

După ce a plecat, am reflectat mai bine asupra venirii lui Baldwin la birou și i-am scris să ne întâlnim la un restaurant din apropiere. Nu că-mi făceam griji că se va supăra Drew sau ceva de genul ăsta, dar nu aveam de unde să știu ce-ar fi putut să-i iasă pe gură.

***

Nu e important ce spui, ci cum o spui.

Astăzi aș vrea să-ți spun _____ și să-ți arăt că vorbesc serios.

După ce am scris citatul zilei pe tabla albă, l-am adăugat și pe site și am început să-mi revizuiesc cazurile. Aveam ședințe consecutive în după-amiaza asta și voiam să fiu pregătită în caz că mă întorceam târziu de la prânz. Baldwin îmi dăduse mesaj că făcuse rezervare la Seventh Street Café, un restaurant cu fețe de masă și șervete, unde

prepararea unui fel sofisticat de mâncare putea să dureze ceva timp. Nu făceau burgeri. Făceau burgeri cu vită Kobe, cu semințe de chimen în grăsimi de rață de curte — ceva care să sune exotic și să justifice prețul de 25 de dolari.

Cu o jumătate de oră înainte de prânz, am fost surprinsă când Baldwin a apărut la birou, în loc să mă aștepte la restaurant, cum stabiliserăm.

— Am crezut că ne întâlnim la restaurant.

— Eram în zonă, așa că m-am gândit să te iau de-aici.

I-am spus să intre la mine în birou, ca să-mi iau haina și să închid laptopul. Drew fusese toată dimineața într-o conferință telefonică și normal că terminase fix în momentul ăla. A intrat în birou fără să știe că era cineva la mine.

— De ce ți-e poftă? Mă gândeam la hotdogi fierți în apă murdară. Am chef să merg la...

S-a oprit când l-a văzut pe Baldwin.

— Nu mi-am dat seama că ai companie.

I-am observat spasmul ușor al maxilarului. Clar nu-l plăcea pe Baldwin.

Desigur, nici Baldwin nu-l ajuta. I-a răspuns meschin:

— Da. Luăm prânzul la un local unde nu se servește mâncare murdară.

Drew s-a uitat la mine, iar ochii lui au transmis ce nu i-a zis cu voce tare lui Baldwin.

Apoi s-a întors spre biroul lui, aruncând peste umăr doar un „Bucurați-vă de *mâncarea voastră curată*“, în timp ce se îndepărta.

Când am ieșit din birou, Baldwin a observat pe ușa mea citatul zilei.

S-a întors spre mine.

— Clientilor tăi le plac lucrurile de genul ăsta?

Am adoptat un ton defensiv.

— Da. Pun zilnic același citat și pe site, unde oamenii intră pentru ședințele video. Faptul că oamenii rămân cu un citat inspirațional și

cu o sugestie prin care să facă mai mult pentru relația lor e o consolidare pozitivă a ședințelor mele cu ei.

— Presupun că depinde de ce anume sugerezi.

Mă deruta, nu pricepeam ce anume nu-i plăcea, pentru că luașem ideea cu citatele zilnice chiar dintr-un curs pe care-l predase el ca asistent în facultate. Nu-mi puteam închipui de ce părea atât de deranjat să îmbrățișez ideea lui.

Când am ieșit pe ușă, m-am oprit să recitesc textul.

Drew.

Aveam să-l omor.

Îl schimbasesc.

Din nou.

Eu scrisesem:

Nu e important ce spui, ci cum o spui.

Astăzi, aș vrea să-ți spun _____ și să-ți arăt că vorbesc serios.

Probabil că modificase citatul când era ușa închisă. Iar acum scria:

Nu e important ce faci, ci cu cine o faci.

Astăzi, aș vrea să o fac cu tine. Și vorbesc serios.

Capitolul 23

EMERIE

— Am un cadou de ziua ta, cu întârziere, a spus Baldwin, cât timp așteptam la intrarea în restaurant ca personalul să-i conducă la mese pe oamenii din fața noastră.

— Da?

A zâmbit și a dat din cap.

— Ai un interviu pentru o poziție de adjunct în două săptămâni. Doar un singur curs, dar e un prim pas.

— O, Doamne, Baldwin!

Fără să mă gândesc, mi-am pus mâinile în jurul gâtului său, într-o mare îmbrățișare.

— Îți mulțumesc atât de mult. Este...

Voiam să spun *cel mai frumos* cadou pe care-l puteam primi anul ăsta, dar mi-am amintit ce-mi oferise Drew și m-am corectat.

— E minunat. Mulțumesc tare mult.

Chelnerița a venit și ne-a condus la masa noastră, unde ne-am petrecut următoarea oră vorbind despre muncă și despre profesorul care urma să mă intervieveze. Era plăcut să mai vorbesc cu

Baldwin — chiar îmi plăcea compania lui. Mi-am dat seama că, de-a lungul ultimei luni, frustrarea mea cauzată de sentimentele pe care le aveam pentru el începuse să intervină în prietenia noastră. Era momentul să trec peste asta și să mă bucur de ceea ce aveam, atât cât aveam.

După ce am terminat de mâncat, ospătarul ne-a luat farfuriile, iar Baldwin a cerut un espresso. Apoi și-a împreunat mâinile pe masă și a schimbat subiectul.

— Deci, te vezi cu avocatul cu care împarți biroul?

— Nu. Sărutul pe care l-ai văzut a fost rezultatul prea multor margaritas.

Baldwin s-a încruntat, dar a dat din cap.

— Asta-i bine. Nu sunt sigur că e genul de persoană cu care ar trebui să te încurci.

— Ce vrea să însemne asta?

Da, eram nervoasă pe Drew în momentul ăla și plănuiam să-i dau una când mă întorceam la birou, dar Baldwin nu avea de ce să-l desființeze, pentru că nu-l cunoștea.

— Pare... Nu știu. Necioplit.

— Este direct. Da, și uneori chiar puțin grosolan. Dar, de fapt, este destul de binevoitor odată ce-l cunoști.

Baldwin mi-a analizat fața.

— Ei, mă bucur că nu e nimic între voi. Am grijă de tine. Știi asta.

Era amuzant că, în puținul timp de când îl cunoșteam pe Drew, simțisem că *el* era cel care avea grijă de mine.

***

Când m-am întors la birou, ușa lui Drew era închisă. Am ascultat, să mă asigur că nu vorbea la telefon, apoi am deschis-o brusc.

— Ești așa un cretin!

— Mi s-a mai spus. Cum a fost prânzul cu profesorul Pompos?

— Delicios, am mințit eu.

Hamburgerul de fițe nu fusese chiar așa de bun.

— Baldwin a citit ce ai scris pe tăbliță. Trebuie să încetezi să te mai joci cu mine.

A zâmbit.

— Dar e atât de amuzant să mă joc cu tine! Și nu mă lași să mă joc în tine. Așa că trebuie să mă eliberez cumva.

— Sunt sigură că acum crede că nu mă comport profesionist cu clienții mei.

Drew a dat din umeri.

— De ce nu i-ai spus că eu am scris?

— Și-așa nu te place prea mult. Nu voiam să înrăutățesc lucrurile.

— Nu dau doi bani pe ce crede el despre mine. Ție de ce îți pasă de ce crede despre mine?

Era o întrebare foarte bună. Una la care nu aveam răspuns.

— Pur și simplu, îmi pasă.

S-a holbat la mine. Și apoi a început să-mi plimbe degetul pe nenorocita aia de buză.

— Vrei să știi ce cred eu?

— Am de ales?

Drew a ieșit din spatele biroului și s-a aplecat spre mine.

— Cred că mă plăci. De-aia îți pasă ce crede cretinul ăla.

— În momentul ăsta, chiar nu te plac foarte tare.

Privirea i-a căzut pe pieptul meu.

— O parte din tine mă place.

Mi-am coborât privirea și am observat că aveam sfârcurile tari și ridicate. Ale naibii chestii efectiv înțepau mătasea bluzei.

Trădătoare.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— E frig aici.

Drew s-a îndepărtat de birou și a făcut câțiva pași spre mine.

— Nu e frig deloc. De fapt, cred că e cald.

Și-a apucat nodul de la cravată și l-a slăbit puțin.

La naiba, de ce mi se pare sexy gestul ăsta?

Inima îmi bubuia în piept.

A mai făcut un pas în față. Cred că ne mai despărțeau doar câțiva centimetri.

— Am impresia că trupul tău mă place, dar creierul tău se împotrivește. Ar trebui să se lupte ambii ca niște adulți — dezbrăcați în dormitor, cu mine.

— Cred că ești nebun. Și sunt psiholog, așa că diagnosticul meu e probabil cel corect.

A mai făcut un pas în față.

— Deci dacă-ți trag fusta și te ating între picioare, nu te uzi?

Pielea îmi ardea și nu eram sigură dacă era pentru că-l auzisem pe Drew că vrea să mă atingă între picioare sau pentru că simțeam nevoia să o facă. Nu-mi puteam ridica privirea spre el, dar nici nu puteam să plec. Mă holbam la el — era mult mai înalt, îi vedeam pieptul cum inspira și expira. Fiecare respirație devenea și mai greoaie, iar a mea avea același ritm.

— Uită-te la mine, Emerie!

Vocea lui era gravă și încrezătoare.

Drew a așteptat până când ni s-au intersectat privirile, apoi a mai făcut un pas mic, iar între noi nu a mai fost spațiu deloc.

— Ai trei secunde ca să ieși din biroul meu. Altfel, îmi dai permisiunea să-ți fac ce vreau.

Am înghițit. I-am spus în timp ce mă privea:

— Am venit aici să urlu la tine.

— Îmi place când ești nervoasă.

A făcut o pauză.

— Unu.

— Ți place când sunt nervoasă?

— Am descoperit că mă excită. Doi.

— N-o să faci nimic la trei dacă-ți spun să te oprești.

S-a apropiat și mai mult.

— Sigur că nu. Chiar ai încredere în mine. Dar n-o să-mi spui să mă opresc.

A făcut o pauză.

— Ultima șansă.

Am rămas încremenită, în timp ce a rostit ultima cifră.

— Trei.

Înainte să pot protesta, gura lui Drew s-a năpustit peste a mea. Buza lui de jos era atât de moale și de plină! Mă holbasem la ea săptămâni întregi și, brusc, toate acele priviri intense au pus stăpânire pe mintea mea. L-am apucat de cravată și l-am tras și mai mult spre mine, în timp ce-i devoram buza. A răspuns cu un geamăt și s-a întins, apucându-mă de ambele fese, strângându-mi-le tare, în timp ce m-a luat în brațe.

Mi s-a ridicat fusta când mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui. A făcut câțiva pași, până când m-a rezemat cu spatele de un perete și m-a imobilizat cu șoldurile, ca să-și poată elibera mâinile.

Doamne, știe toate trucurile!

A început să mă sărute pe gât și am auzit zgomotul curelei desfăcându-se.

Zgomotul ăla.

Se auzise atât de puternic și de disperat! Dacă nu aș fi fost deja udă, m-aș fi udat doar auzind acel sunet.

— Ai întâlniri azi?

— Nu. Doar ședințe video. Tu?

— Ce bine!

Mi-a apucat fusta de ambele părți și a sfâșiat-o. Nasturii cu perle s-au împrăștiat pe podea. Mi-a împins sutienul în jos și s-a aplecat să-mi sugă un sfârc. *Tare.*

— O, Doamne!

Mi-am arcuit spatele. Mă durea, dar voiam mai mult. M-am întins spre pantalonii lui, dar nu puteam ajunge din poziția în care mă imobilizase. Și totuși, trebuia să trag de ceva. Așa că mi-am trecut mâinile prin părul lui și am tras, în timp ce el sugea și mai tare. Niciodată în viața mea nu simțisem atâta dorință. Era ceva atât de puternic, voiam să-i provoc durere. Ceea ce era complet nefiresc pentru mine. Îmi plăcea sexul liniștit și tandru. Asta era o nevoie pură, sinceră și carnală.

Corpul meu ajunsese la limită, tremurând spre orgasmul febril, încât aproape am cedat când i-am simțit mâna între picioare. Trăgându-mi chiloții într-o parte, a gemut când m-a atins.

— Știam că o să fiu udă.

Apoi și-a strecurat două degete în mine și am gemut tare.

Durase prea mult.

Mult prea mult.

— Drew, am găfăit ca un avertisment.

Dacă nu încetineam, aveam să-mi dau drumul.

— Ia-o mai ușor!

— Nici gând, a mârâit el. O s-o iau mai ușor după ce văd cum îți dai drumul pe degetele mele. O s-o iau ușor când o să ling fiecare picătură care curge din păsărica asta strâmtă. Dar acum, nu o iau mai ușor.

Și-a împins degetele înăuntru și în afară și apoi a mișcat unul fix în direcția potrivită, copleşindu-mă total. Am gemut, fără ca măcar să fiu rușinată că îi luase mai puțin de cinci minute să mă facă să-mi dau drumul.

— Doamne, Emerie. Țsta e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut în viața mea.

Tocmai voiam să-i spun că ar trebui să-l facă să se întâmple din nou, când o voce a răsunat din clădire.

— UPS. Drew, ești acolo?

***

Drew avea câteva cămăși de rezervă atârinate în spatele ușii, așa că am luat una, în timp ce el s-a dus după tipul cu livrări de la UPS. Stătuserăm nemișcați, sperând că va pleca, dar probabil că auzise ceva, pentru că venea în direcția birourilor noastre, ceea ce l-a obligat pe Drew să iasă, nervos, să dea ochii cu el.

Acum eram turbată, încheind nasturii de la cămașa cu zece mărimi mai mare a unui bărbat, ca să mă acopăr — de parcă Drew l-ar fi invitat pe tipul de la UPS să vină să mă salute sau ceva de genul

ăsta. Cu două minute în urmă, eram în culmea euforiei, lucru care făcuse ca prăbușirea rapidă să mă amețească din plin.

Ce fac?

Sigur, Drew era sexy și eram atrasă fizic de el. Nu avea rost să neg asta. Totuși făceam o greșeală. Voiam lucruri diferite de la viață. Faptul că-mi plăcea compania lui și că-mi petreceam fiecare zi cu el ar fi făcut greu de separat sexul de sentimente. Era ca un drog — știam că nu trebuie s-o fac, dar dependența apăruse rapid.

Eram la nasturele de jos când Drew s-a întors înapoi.

— Tipul de la UPS crede că mă masturbam.

— Ce? De ce?

— Avea un pachet pentru tine și m-a întrebat dacă ești aici. N-am vrut să te cheme să semnezi de primire, așa că i-am zis că sunt doar eu azi.

— Și? Ce legătură are asta cu faptul că crede că te masturbei?

— Când mi-a dat fișa electronică de semnături, am văzut că i-au căzut ochii pe asta.

Drew a arătat în jos.

Avea o ditamai umflătura și chiar i se putea vedea conturul penisului ridicându-se prin pantaloni. Avea și fermoarul desfăcut și o parte din cămașă îi ieșea prin el.

Mi-am pus mâna la gură și am chicotit.

— O, Doamne!

Apoi m-am mai uitat o dată la pantalonii lui.

O, Doamne!

Penisul lui Drew era atât de gros și de lung, încât părea că are acolo o bătă de baseball.

Nu-mi dădusem seama cât timp mă holbasem la el, până când nu l-am auzit pe Drew chicotind.

— Încetează să te mai uiți așa, altfel n-o să fiu politicoș și n-o să te las să-l iei puțin câte puțin când o să-l sugi.

Doamne, e atât de grosolan!

Doamne, vreau să i-l sug!

Am scuturat din cap și m-am străduit să mă uit din nou la Drew. Ochii lui erau plini de amuzament.

— Trebuie să faci ceva înainte să mergem sus?

— Sus?

— La mine. Vreau să mă asigur că nu suntem întrerupți prima oară când intru în tine.

— Dar... Mă gândesc că...

Drew mi-a închis gura lipindu-și buzele de ale mele, înainte să-mi pot termina fraza. Când am respirat, eram amețită. M-a privit în ochi.

— Nu te gândi. Nu azi. Gândește-te mâine. Dacă vrei ca asta să se întâmple o singură dată, o să accept. Dar se întâmplă astăzi.

Creierul meu urla *nu*, dar am dat din cap.

A zâmbit.

— OK?

— OK.

A băgat mâna în buzunar și a scos cheile.

— Ia-ți laptopul și telefonul. Urcă și anulează-ți planurile pe care le ai pentru restul zilei. O să fac și eu la fel și vin într-un sfert de oră.

— De ce nu putem s-o facem aici?

— Pentru că am o erecție uriașă și să te văd în cămașa mea nu ajută. E destul de rău că felul în care îți dai drumul când îți dai drumul deja mi-a rămas întipărit în creier. Trebuie să preiau controlul, ca să nu mă fac de râs.

— Ah!

A zâmbit.

— Da, ah!

Apoi m-a sărutat ușor pe buze și m-a trimis sus, dându-mi o palmă la fund.

— Du-te!

Capitolul 24

EMERIE

Nu aveam nimic sexy de purtat, așa că m-am descurcat cum am putut. Amânând telefoanele pe care trebuia să le dau clienților, mai întâi mi-am aranjat părul ciufulit și machiajul. Din fericire, purtam un sutien drăguț din dantelă neagră și chiloți tanga asortați, așa că mi-am dat fusta jos și l-am așteptat pe Drew îmbrăcată doar în cămașa lui, pe care am descheiat-o puțin, cât să se vadă dantela sutienului. Încântată de cum arătam, am mers în sufragerie să-mi deschid agenda de pe laptop și am început să anulez ședințele pe care le aveam după-amiază.

Mă uitam pe fereastră, în mijlocul ultimei mele convorbiri, când am auzit ușa din față. Calmul căruia îi dădusem voie să mă cuprindă în timp ce îmi reprogramam clienții a fost alungat brusc de un roi de fluturi în stomac.

Tess McArdle era în toiul unei povești despre vizita ei recentă la doctor — complet irelevantă pentru ședința noastră — și m-am gândit că cel mai bine era să nu mă uit la Drew. Și-așa de-abia reușeam să continui conversația, acum, că ușa se deschisese de tot.

Nu-mi puteam lua ochii de la reflexia lui Drew din fereastră. Și-a pus cheile pe bufet, și-a golit buzunarele, a scos din portofel ceva ce am bănuț că era un prezervativ și a venit în spatele meu. În tot timpul ăsta, nu-și luase ochii de la geam.

Am făcut tot ce-am putut ca să închei conversația cu doamna McArdle, dar ea nu pricepea aluziile. Drew era suficient de aproape cât să-i simt căldura corpului în spatele meu, dar nu m-a atins. În schimb, a început să se dezbrace.

Mai întâi, cămașa. Pieptul lui era frumos sculptat. Puteam să-i văd toate liniile mici imprimare pe abdomen. Dacă arăta atât de bine în reflexia geamului, nici nu-mi puteam imagina cât de superb era când aveam să fim față-n față.

Au urmat pantofii și ciorapii și apoi... pantalonii. Ochii mei îi urmăreau degetele în timp ce și-a deschis nasturele și fermoarul, iar pantalonii i-au căzut pe podea. A făcut un pas înapoi și i-a aruncat într-o parte. Mi-am ținut răsuflarea când și-a dus degetele spre elasticul boxerilor și am gemut când i-a tras brusc în jos.

— Emerie? Mai ești la telefon? Ești bine?

Căcat! Căcat!

În ultimul minut, nu auzisem nimic din ce-mi spusese doamna McArdle, iar acum ea mă auzise gemând.

— Da. Îmi pare rău, doamnă McArdle, am spus, agitată. Un... un... păianjen uriaș s-a urcat pe birou și m-am speriat.

Am văzut în reflexie cum Drew rânjea la mine. Se simțea bine. Poate puțin prea mult. Luându-și penisul în mână, a început să se mângâie în timp ce se holba la mine.

— Doamnă McArdle, îmi pare rău, chiar trebuie să plec. Aștept pe cineva dintr-un moment în altul.

Drew s-a aplecat și m-a sărutat pe gât, șoptindu-mi la cealaltă ureche:

— O, cineva urmează să-și dea drumul în orice moment.

Și-a strecurat mâna pe sub cămașă și mi-a atins fundul.

— O să te fut lângă fereastra asta.

Mi-am strâns coapsele, dar asta n-a oprit deloc revărsarea dintre picioarele mele. Când mâna de pe fundul meu a coborât între coapsele mele și m-a frecat de jos până sus, au început să-mi tremure picioarele. Avea de gând să-și bage chestia aia enormă *acolo*? Nu mai făcusem asta niciodată și nu eram sigură că trebuia să încep cu chestia aia uriașă.

A continuat să mă maseze, împrăștiindu-mi umezeala peste tot. Până când am reușit în sfârșit să îi închid doamnei McArdle, eram mai lubrifiată decât atunci când aveam eu grijă de mine și *foloseam* într-adevăr lubrifianț.

Am lăsat telefonul să cadă pe podea, fără să-mi pese dacă se spargea, și m-am aplecat spre Drew în timp ce-și strecura două degete în mine.

— Atât de udă și de pregătită!

Vocea lui era atât de gravă și de răgușită... mă excitam doar când vorbea. Când îi auzeam cuvintele. Tonul. Felul în care nu mă întreba, ci îmi spunea ce va face.

— Îmi place corpul tău.

Era minunat felul în care mă făcea să mă simt.

— Nu... Nu ne văd oamenii?

Abia eram coerentă, dar când am deschis ochii, am văzut oamenii de pe stradă. E drept, erau departe. Totuși.

Degetele lui au continuat să alunece în mine, înainte și înapoi.

— Contează? Dacă ar fi vreo șansă să ne vadă cineva, mi-ai spune să mă opresc acum?

I-am răspuns sincer:

— Nu.

Nu i-aș fi spus nici dacă am fi avut un public întreg, cu pancarte care să ne evalueze performanța. Ajunsesem deja mult prea departe ca să-mi pese de asta.

— Bun.

Degetele lui ieșiseră din mine și, înainte să înțeleg ce se petrece, Drew îmi sfâșia deja cămașa. De fapt, nasturii care se izbeau de sticlă.

— Ai o problemă cu nasturii?

— Am o problemă să te văd îmbrăcată.

Cumva, a reușit să-și scoată cămașa, apoi să mă dezbrace pe mine de sutien și chiloți într-un timp record, iar apoi mi-a lipit corpul înfierbântat de sticla rece a ferestrei.

— Pot să te vadă de acolo de jos.

Și-a strecurat o mână între sâni mei și geam și m-a ciupit de sfârc.

— Poate că e un bărbat într-una dintre clădirile alea.

Și-a îndreptat bărbia spre clădirile dinspre noi, aliniate de cealaltă parte a parcului.

— Se uită la noi prin binoclu și își freacă scula, imaginându-și că e în fața ta în timp ce eu sunt în spate.

— O, Doamne!

Fereastra era atât de rece, iar corpul meu ardea.

Drew mi-a supt umărul, apoi gâtul și urechea:

— Desfă-ți picioarele pentru mine, Em.

În acel moment, aș fi sărit pe fereastră dacă mi-ar fi cerut. M-am întins, mi-am depărtat picioarele, iar Drew și-a pus un braț în jurul taliei mele, mi-a tras fundul spre el, forțându-mi spatele să se arcuiască în timp ce sâni mi-au rămas lipiți de sticlă. Apoi și-a pus prezervativul și s-a aplecat, intrând ușor în mine.

A împins înainte și înapoi de câteva ori, de fiecare dată tot mai adânc, până când a intrat cu totul. Nu fusesem niciodată cu un bărbat care o avea atât de groasă, și fiecare mișcare îmi forța corpul să se lipească de el ca o mănușă.

— *Futu-i!* Te simt atât de bine! Păsărica ta strâmtă mă strânge atât de tare... Vrei să te umplu, nu? Trupul tău vrea să sugă zeama mea.

Doamne, îi *iubeam* gura spurcată. Am gemut și m-am împins spre el și mai adânc.

— Da. Drew. *Te rog.*

Apartamentul era liniștit, cu excepția zgomotului produs de corpurile noastre ude care se izbeau unul de altul. Părea să se audă ecoul peste tot în jur. Sunetul ăsta superb probabil că-l turbase la fel de mult ca pe mine, pentru că Drew a început să împingă mai tare și mai

adânc. Fiecare geamăt pe care-l scotea în timp ce intra în mine îmi trimitea corpul tot mai aproape de limită. Îmi ținusem ochii închiși în timp ce mă pierdusem în plăcere, dar, când i-am deschis, s-au intersectat cu ai lui Drew în reflexia noastră din fereastră și asta m-a împins la limită. Mi-am dat drumul mult și în forță, fără să-mi iau ochii de la el și gemând tot timpul.

— Futu-i! Ești frumoasă, a bolborosit Drew când mi-a dat un ultim atac adânc, iar apoi am simțit o pulsație în mine, în timp ce mă umplea de spermă caldă și îmi spunea încontinuu cât de frumoasă eram.

A trecut la un ritm mai lent după asta, ieșind din mine în cele din urmă, ca să se poată ocupa de prezervativ. Când s-a întors, eram încă nemișcată la fereastră și m-a luat prin surprindere, ridicându-mă în brațe.

— Ce faci?

— Te duc în pat.

Mi-am sprijinit capul de umărul lui.

— Sunt epuizată.

Drew a rânjit.

— Nu mă refeream la somn. Mă refeream să ți-o trag cum trebuie următoarea dată.

— Cum trebuie? am strigat.

— Da. Am nevoie cam de zece minute. Dar abia aștept să mă uit la tine când o să-ți dai drumul la mine în pat.

— Zece minute? am întrebat, pentru că eu aveam nevoie de câteva ore, probabil.

Drew a chicotit și m-a pupat pe frunte.

— O să facem o baie după tura a doua. Cum îți sună asta?

Divin.

— O să renunți la baia aia dacă sunt prea epuizată pentru tura a doua?

— Nu-ți face griji. Eu o să fac toată treaba. Tu poți să stai întinsă, să te bucuri de limba mea și să visezi la baia aia.

- Și când te gândești că ieri am refuzat toate astea.
- A fost ultima oară când m-ai refuzat.
- Da?
- Poți să pariezi pe fundul ăla al tău. Acum că știu cât de potriviți suntem împreună, poți să spui nu, dar n-o să-l iau ca pe un refuz.

***

— Am lăsat o urmă.

Drew a luat în mâini apă caldă și a lăsat-o să se scurgă în picături mari pe sfârcul meu umflat. Mă cuibărisem între picioarele lui și ne scufundaserăm amândoi în cadă.

— Unde?

— Aici.

A arătat spre o urmă roșie pe care nu o observasem pe sân.

— E OK. Probabil că n-o s-o vadă nimeni.

A pufnit:

— Probabil?

— Adică o să fie acoperită de sutien, așa că chiar dacă mă dezbrac, de exemplu într-o cabină de probă sau la doctor, nu o să se vadă.

— Deci nu plănuiești să te culci cu altcineva înainte să dispară?

Mi-am ridicat capul să mă uit la el.

— Asta e genul de chestie care se întâmplă o singură dată?

Drew m-a privit în ochi.

— Da.

— OK, atunci. Nimeni altcineva n-o să-mi vadă urmele de pe corp, așa că nu trebuie să ne facem griji pentru asta.

Maxilarul i s-a relaxat.

— Bun. Pentru că nu e singura urmă pe care am lăsat-o.

— Ce? Unde?

— Aici.

M-a atins într-un loc pe claviculă.

— Aici.

Mi-a arătat spre o pată de sub ureche.

— Și sunt sigur că o să mai găsești câteva pe interiorul coapselor.
Am răs.

— Alea chiar nu mă deranjează. Dar nu poți să-mi lași urme pe gât, unde pot să mi le vadă clienții. Cei mai mulți dintre ei trec prin momente proaste în relațiile lor și nu ar trebui să se holbeze la dovada că eu am niște momente bune noaptea.

— Am înțeles. O să-mi limitez urmele la țâțele tale, la coapse, păsărică și fund.

— Ai o gură spurcată, știi? *

M-a ciupit de sfârc.

— Nu părea să te deranjeze când eram în tine.

— Da, păi...

N-aveam nimic de zis, pentru că avea dreptate. Îmi simțeam obra-
jii arzând.

Drew a chicotit.

— Mi-ai călărit fața, dar roșești când zic *țâțe și păsărică*.

— Taci din gură, i-am zis, aruncându-i cu apă în față.

Drew a dat drumul la jeturi și m-am relaxat în brațele lui, savu-
rând masajul. Sunetul jeturilor era zgomot de fundal și avea un efect
liniștitor asupra mea. Deși îmi stătuse ceva pe creier în ultima oră și
nu puteam să-mi alung gândul din minte.

După o vreme, când s-au oprit jeturile, mi-am făcut curaj.

— Pot să te întreb ceva?

— Stai cu fundul pe ouăle mele. Bănuiesc că nu e o întrebare la
care vreau să răspund dacă ai așteptat până acum să mi-o pui.

Ce deștept!

Am întrebat oricum.

— Ce s-a întâmplat în căsnicia ta de ai ajuns să divorțezi?

A oftat.

— Deja ți se încrețește pielea. Sigur vrei să auzi? O să arăți ca de
90 de ani până termin de povestit toate rahaturile care s-au întâm-
plat cu Alexa.

Alexa.

Deja o uram, doar pentru nume.

— Spune-mi varianta scurtă.

— Am cunoscut-o în ultimul an de facultate. A rămas gravidă după trei luni în care ne-am culcat împreună.

Are un copil?

— Uau! Așa că v-ați căsătorit?

— Mda. Privind retrospectiv, n-a fost cea mai bună decizie. Dar părea simpatică și urma să-mi poarte copilul. În plus, avusese un stil de viață foarte diferit de cel pe care îl avusesem eu, având mereu bani, așa că am vrut să le ofer o viață ei și copilului meu.

— Asta e foarte nobil din partea ta.

— Cred că confunzi nobil cu naiv.

— Deloc. Cred că e incredibil că ai vrut să te asiguri că vor avea o viață bună.

— Mda, păi... pe scurt, s-a dovedit că nu a fost persoana simpatică de la început. Dar am încercat multă vreme.

— Ce te-a făcut până la urmă să pui capăt relației?

Drew a făcut o pauză lungă. Când a vorbit iar, a vorbit cu voce stinsă:

— S-a terminat în noaptea în care a avut un accident de mașină, și era și fiul meu cu ea.

Capitolul 25

DREW

Ajunul Anului Nou, cu trei ani în urmă

Mă uitam la crucea de pe peretele de lângă fiul meu. Mă inspirase să mă rog, cu exact un an în urmă. Pătuțul deasupra căruia atârna dispăruse, fiind înlocuit de un pat pentru copii, în forma unei mașini de curse. Dar atârnasem crucea la loc după ce Dumnezeu îmi dăduse din timp un indiciu că norocul mă părăsise. Tata murise cu trei zile în urmă.

După slujba de dimineață, câțiva oameni se întorseseră la noi, pentru prânz. Eram recunoscător că plecaseră acum cu toții — aveam nevoie de liniște. Mai voiam și să beau câteva pahare în tăcere. Am învârtit lichidul chihlimbării în pahar.

Ușa s-a deschis, dar nu m-am sinchisit să mă întorc. Am simțit niște brațe înconjurându-mi talia de la spate, cu mâinile împreunate, acoperindu-mi în față catarama curelei.

— Ce faci aici? Beck este la Play Place cu bona. Vine abia peste o oră sau două.

— Nimic.

— Hai în sufragerie. Să-ți masez umerii.

Ultimul an fusese greu pentru noi doi. Nu e vorba că ne certam mult, ci, mai degrabă, dispăruse de mult noutatea din relația noastră. Erau trei lucruri care ne plăceau amândurora: sexul; banii — eu îi câștigam, ea îi cheltuia; și fiul nostru. Dar când lucrezi zece ore pe zi, iar nopțile și weekendurile ai grijă de tatăl tău, care efectiv se stinge sub ochii tăi, chiar și sexul trece pe planul doi.

Înainte ca starea tatălui meu să se înrăutățească cu pași rapizi, încercasem să fiu interesat de noile hobby-uri ale soției mele, să găsesc încă ceva ce am fi putut avea în comun. Dar în afară de participarea la vreunul dintre spectacolele puse în scenă la cursurile ei, nu era ușor. Repetam replicile cu ea, dar îmi spunea că nu puneam destul suflet în jocul meu. Asta probabil pentru că *nu eram un nenorocit de actor*. Am fost să văd spectacolele ei, dar mi-a spus că prezența mea o făcea să se gândească prea mult la interpretarea ei. În cele din urmă, renunșasem să mai încerc. Însă în ultimele zile, fusese absolut incredibilă.

M-am întors și mi-am ținut în brațe soția, sărutând-o pe creștet.

— Da. Hai! Am umerii încordați. Mi-ar plăcea un masaj.

După vreo 15 minute, începusem să mă relaxez — până când Alexa a vorbit și am simțit din nou tensiune în ceafă.

— Ar trebui să mergem la petrecerea lui Sage în seara asta.

— Mi-am îngropat tatăl acum două ore. Singurul părinte pe care l-am avut, ținând cont că mama a fugit cu iubitul ei când eram puțin mai mare decât fiul nostru. Chiar nu am chef de o petrecere.

— Dar e aniversarea noastră. Și e ajunul Anului Nou.

— Alexa, nu merg în seara asta la un rahat de petrecere. OK?

S-a oprit din masaj.

— Nu trebuie să fii așa nesimțit.

M-am ridicat.

— Nesimțit? Te aștepti să merg la o petrecere în ziua înmormântării tatălui meu? Nu cred că eu sunt nesimțitul.

Soția mea a oftat. Cei cinci ani dintre noi se simțeau uneori ca douăzeci.

— Am nevoie de o petrecere. Ultimele luni au fost deprimante.

Nu mă ajutase cu tata sau ceva de genul ăsta. În fiecare weekend în care aveam grijă de el, ea ieșea cu prietenele ei, făcând cumpărături sau luând prânzul cine știe pe unde. Egoismul ei mă adusese la limită într-un final.

— Ce anume din ultimele luni a fost deprimant? Să locuiești în Park Avenue și să cheltui mii de dolari în fiecare săptămână la cumpărături? Sau a fost deprimantă bona care a avut grijă de fiul nostru cât timp tu ți-ai luat lecțiile de actorie și ai ieșit în oraș la prânz? Sau călătoriile de trei săptămâni în Atlanta, să-ți vizitezi prietenii imaturi — când ai zburat la clasa întâi și ai stat în centru, la St. Regis, în loc să stai în cele două camere de la periferie ale fratelui tău? Asta sigur a fost deprimant.

— Prietenii mei nu sunt imaturi.

Am pufăit și am vrut să răspund, dar am decis că mai bine îmi turnam încă o băutură decât să continui conversația. Din tot ce spuseseam, sentimentele îi fuseseră cel mai mult rănite de faptul că spuseseam despre *prietenii ei că erau imaturi*? N-avea deloc simțul priorităților. M-am dus la bucătărie, care era deschisă spre sufrageria unde stătea ea, și mi-am mai turnat ceva de băut.

— Du-te și petrece de una singură, Alexa.

***

Soarele apunea deja când am deschis ochii. Alexa îl luase pe Beck la mall, să-și cumpere încă o rochie nouă, iar eu adormisem pe canapea după ce-mi terminasem băutura și încheiasem cearta cu ea. Ridicându-mă, mi-am trecut degetele prin păr. N-ar fi trebuit să fiu surprins că Alexa plănuise să meargă la o petrecere. Ferească Dumnezeu să rateze vreuna, mai ales de Anul Nou. Se pare că o supraevaluasem la capitolul altruism.

Stomacul îmi chiorăia. Nu-mi aminteam când mâncasem ultima oară. Cu o zi înainte poate? Cina în localul ăla italian, între drumurile de dimineață și de după-amiază la firma de pompe funebre,

cred. Cotrobăind prin frigider, am scos platoul cu mâncare pe care o comandasem în acca dimineață și am luat aperitivele cu degetele. În timp ce mâncam, a început să-mi sune telefonul și, inițial, l-am ignorat. Dar apoi a început să sune iar, și m-am întors să văd cine suna. Era un număr local — unul foarte familiar. Când a sunat și a treia oară, am scotocit prin minte și mi-am dat seama de unde îl știam.

Sunasem la numărul ăla din când în când în ultimele luni, de fiecare dată când starea tatălui meu se înrăutățea. Mă sunau de la spitalul Lenox Hill.

***

Șoferul de taxi a urlat la mine când m-am năpustit spre intrarea de la urgențe. Se pare că ieșisem atât de grăbit, încât uitasem să închid portiera.

— Soția și fiul meu au avut un accident de mașină. Au fost aduși cu ambulanța, am țipat în fața unui geam din plexiglas în spatele căreia stătea o femeie.

— Numele de familie?

— Jagger.

S-a uitat în sus și a ridicat din sprânceană.

— Cu buzele alea, trebuie să întreb. Vreo legătură cu Mick?

— Nu.

A făcut o grimasă și mi-a arătat spre o ușă din stânga mea.

— Sala 1A. Vă anunț când puteți intra.

***

Traumatism abdominal. Asta ne spusese doctorul cu două ore înainte. Alexa a avut nevoie de câteva copci la cap, dar Beck n-a fost la fel de norocos. Scaunul lui fusese zdruncinat din plin, când unei camionete a unei florării i-au cedat frânele și a trecut pe roșu în traficul din oraș. Virase ca să evite impactul, dar a sfârșit prin a se izbi de partea din spate a mașinii, dinspre șofer. Exact unde stătea Beck.

Doctorii ne asiguraseră că rănilor lui nu păreau să-i pună viața în pericol, dar o ecografie a arătat că avea leziuni la rinichiul stâng — cel puțin o creștătură mică, ce trebuia reparată imediat. Așteptam asistentele să-mi aducă formularele de consimțământ pentru operație. Beck dormea liniștit lângă mine. Alexei i se făcea încă un consult neurologic în camera de lângă noi.

După ce a venit doctorul și mi-a spus care erau riscurile procedurii, asistenta mi-a adus un teanc de formulare. Consimțământul medical, acordul de confidențialitate, autorizația pentru asigurare, iar ultimul formular se referea la transfuziile de sânge.

Asistenta mi-a explicat că nu era timp să ni se recolteze sânge înainte de operația lui Beck, așa că, în eventualitatea minimă în care avea nevoie de sânge, i-ar fi fost transfuzat de la banca de sânge. În orice caz, puteam și noi să donăm sânge, care avea să fie păstrat pentru el, dacă ar fi fost vreodată necesar. Am completat formularul ca să fie verificat în timp ce așteptam și i-am cerut asistentei să se ducă la Alexa să semneze și ea. Nu voiam să-l las singur pe Beck în caz că s-ar fi trezit.

Următoarele ore cât fiul meu a fost în operație au fost iadul pe pământ. I-a luat două ore chirurgului asistent să iasă și să vorbească cu noi. Și-a tras în jos masca de unică folosință.

— Lucrurile nu sunt chiar atât de simple cum am crezut inițial. Leziunile de la nivelul rinichiului fiului dumneavoastră sunt mai extinse decât s-a văzut la tomografie. Acum încercăm să reparăm lacerarea, dar rana înconjoară pediculul vascular, care conține artere și vene care-l conectează la aortă. Vreau să înțelegeți că există riscul să nu putem repara rana suficient de bine încât să păstrăm în siguranță rinichiul fiului dumneavoastră. În acest caz, va trebui să fie supus unei nefrectomii parțiale sau totale.

A încercat să ne convingă de faptul că era în regulă să trăiești cu un singur rinichi. Știam o mulțime de oameni care aveau doar unul, dar, dacă ne naștem cu doi, voiam ca fiul meu să beneficieze de amândoi, dacă era posibil.

Abia am vorbit cu Alexa, în afară de faptul că voiam să mă asigur că ea e bine. Eram concentrat la Beck, iar o parte din mine o învinovăța pe ea pentru accident. Nu era vina ei, dar dacă nu ar fi fost atât de preocupată să-și cumpere o rochie nenorocită, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— Am văzut un aparat lângă lifuri. Vrei o cafea?

Alexa a încuviințat.

Când m-am întors cu două cafele, asistenta deja vorbea cu Alexa.

— O, domnule Jagger. Aveți aici cardul de donator. E scrisă și grupa, dacă aveți nevoie. Le dăm tuturor celor care fac donații de sânge.

— Mulțumesc. Sunt compatibil cu Beck?

— Stați să-i văd fișa.

A mers spre marginea patului, unde atârna o tabelă metalică. În timp ce răsfoia paginile, a spus:

— Aveți grupa O negativ, asta înseamnă că puteți dona sânge oricui cu același RH.

S-a oprit la o pagină roz.

— Sunteți norocos. Nu se întâmplă meru ca un tată vitreg să fie donator universal.

— Sunt tatăl lui, nu tatăl vitreg.

Asistenta a atârnat tabela deasupra patului și s-a întors la mapa pe care o adusese cu ea. Toată fața i-a fost cuprinsă de consternare.

— Aveți O negativ. Beckett e AB, s-a încruntat. Spuneți că Beckett este fiul dumneavoastră biologic?

— Da.

S-a uitat la Alexa, apoi la mine, dând din cap.

— Nu este posibil. Genetic, cineva cu grupa o nu poate avea un copil cu grupa AB.

Eram epuizat după ziua groaznică, între înmormântarea tatălui meu și accidentul în care fuseseră implicați soția și copilul meu. Trebuia să fie o neînțelegere la mijloc.

— Atunci e o greșeală de laborator?

Asistenta a clătinat din cap.

— De obicei, analizele sunt corecte...

S-a uitat din nou când la mine, când la soția mea.

— ... dar o să le mai facem o dată, o să vin să vă iau din nou sânge.

După asta, efectiv a fugit din salon.

M-am întors spre soția mea, care-și ținea capul plecat.

— E o greșeală de laborator, nu-i așa, Alexa?

Aproape că mi-a venit să vomit când și-a ridicat privirea. Nu trebuia să-mi mai spună niciun rahat de cuvânt ca să știu.

Nu era nicio greșeală.

Nicio greșeală nenorocită!

Beck nu era fiul meu.

Capitolul 26

EMERIE

— Ai un fiu? mi-am întins gâtul să mă uit la Drew.

Eram încă în cadă și nu era ușor să mă mișc între picioarele lui.

Drew a dat din cap, cu ochii închiși, înainte să-i deschidă și să mă privească. Era atâta durere în ei... am simțit un gol în stomac, anticipând răspunsul lui.

— E o poveste lungă. Vrei să ieșim, să-ți fac ceva de mâncare în timp ce-ți explic?

— OK.

Drew a ieșit primul, ca să aducă prosoape. După ce s-a șters și și-a frecat părul trei secunde cu prosopul, l-a înfășurat în jurul taliei și mi-a întins mâna.

Fața lui era contemplativă încă și voiam să înveslesc atmosfera pentru el. Era clar că ce urma să-mi spună despre fiul lui nu era deloc o poveste ușoară.

I-am luat mâna și am ieșit din cadă.

— Tu arăți ca și cum ai filma un spot publicitar pentru o cremă de ras, iar eu probabil arăt ca un șobolan ud.

Aveam părul lipit de față și mă bucuram că oglinda era aburită și nu puteam să-mi văd bine reflexia.

Drew a întins în jurul meu un prosop moale și a început să mă șteargă.

— Oferi niște servicii plăcute de răsfaț, l-am tachinat, în timp ce se apleca să-mi șteargă un picior și apoi pe celălalt.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Vin la pachet cu serviciul meu de stimulare.

— Și asta a fost al naibii de spectaculos.

— Sunt genul de tip cu servicii complete.

Când a terminat să-mi șteargă tot corpul (eram mai mult decât uscată pe sâni și între picioare, de care se ocupase mai insistent), Drew mi-a înfășurat prosopul în jurul pieptului și l-a prins în colț. Mi-a arătat latura lui dulce și când și-a întrepătruns degetele cu ale mele, ca să ieșim împreună din baie.

În bucătărie, a luat un scaun de sub insula de granit și l-a lovit ușor.

— Stai jos.

M-am foit un pic pe scaun, în timp ce Drew scotea diverse lucruri din dulapuri și din frigider. Amintindu-mi ce făcuserăm lipiți de geam cu câteva ore înainte, m-am oprit din foială și m-am uitat pe fereastră. Era întuneric acum și puteam să văd luminile orașului strălucind puternic.

— Chiar pot... chiar pot să vadă oamenii aici?

Un amestec de panică și rușine mi-a aprins obrajii, amintindu-mi cum îmi fuseseră lipiți sâni de acel geam. La momentul respectiv, mi se păruse excitant că putea să ne vadă cineva... acest fapt adăuga un strop de erotism. Dar clar nu voiam să ajung pe YouTube din cauza unui dubios care ne-ar fi filmat prin telescop.

Drew a chicotit.

— Nu. E transparent doar pe o parte. Nu te-aș supune unui asemenea risc.

S-a întins peste capul meu să ia o tigaie și m-a sărutat pe frunte.

— În plus, nu împart cu nimeni lucruri care-mi aparțin.

Prima parte a răspunsului lui făcuse ca partea rațională din mine să respire ușurată, dar a doua parte mă făcuse să vibrez pe dinăuntru.

Drew încă purta doar prosopul înfășurat în jurul taliei lui înguste și mă bucuram de priveliștea mușchilor lui de la spate, care se flexau în timp ce tăia ceapa, când am observat o cicatrice. Pornea în diagonală dintr-o parte a toracelui, ducându-se până în spate. Urma era mai deschisă la culoare decât restul pielii lui — clar nu recentă, dar arăta a ceva serios.

— Te-ai operat? am întrebat.

— Hm?

Drew a pus unt în tigaie și s-a întors spre mine ridicând din sprâncene.

— Cicatricea ta, am spus arătând spre ea.

Un tremur i-a cuprins fața. De tristețe, m-am gândit. S-a întors, răspunzându-mi în același timp:

— Da. Am făcut o operație acum câțiva ani.

Poate că gândeam prea mult analizând tot ce făcea el, dar nu mă puteam abține. Minte mea încerca să pună la un loc piesele unui puzzle, fără să știe cum arăta imaginea finală.

Drew a mai tăiat câteva chestii, fără să mă lase să-l ajut. Apoi a pus pe farfurie două omlete minunate, care arătau ca și cum ar fi fost făcute la unul dintre restaurantele fițoase ale lui Baldwin.

Baldwin.

Nu trebuia să-mi mai petrec încă trei ani tânjind după un bărbat care nu avea să-mi răspundă la sentimente. Trebuia să-mi amintesc că Drew nu era interesat decât de sex. Pentru el, nu era o opțiune să se atașeze și să se îndrăgostească.

Și totuși... nu puteam să nu simt un fel de legătură cu el. Ca și cum exista un motiv pentru care fusesem jefuită și ajunsesem în biroul lui în ajun de An Nou. Un gând prostesc, știu. Habar n-aveam care era legătura dintre noi, dar eram hotărâtă să aflu.

Am discutat fleacuri în timpul mesei, apoi am strâns masa. Nu erau suficiente farfuri pentru mașina de spălat vase, așa că le-am

spălat la chiuvetă, iar Drew le-a șters. Făceam o echipă bună și m-am gândit că la birou părerile și abordările noastre erau diametral opuse, dar fizic eram atât de sincronizați!

— Vrei ceva de băut? Un pahar de vin sau altceva? m-a întrebat el când bucătăria era din nou impecabilă.

— Nu, mersi. Sunt plină.

A dat din cap.

— Hai să stăm în sufragerie.

Drew a mutat pernele de pe canapea, punând una în capăt, pentru mine, și apoi arătând spre ea.

— Întinde-te!

A așteptat până când m-am făcut comodă. Apoi mi-a ridicat picioarele și mi le-a pus la el în poală.

— Te gâdili?

— O să faci din asta o provocare dacă-ți zic că nu?

Mi-a aruncat un zâmbet pieziș.

— Nu. Voiam să-ți masez picioarele.

Am zâmbit și am ridicat un picior în aer, spre el.

— Nu mă gâdil. Dar când recunoști asta față de unii oameni, simt nevoia să-și bage degetele în coastele tale până te învinețești, doar ca să-ți demonstreze că te înșeli.

Drew mi-a luat piciorul și a început să mă maseze. Avea degetele puternice și, când mi-a masat cu degetul mare un punct din talpă — acel punct unde tocurile susțineau o mare parte din greutatea corpului — am scos un mic scâncet.

— E bine?

— Mai mult decât bine, am zis oftând.

După câteva minute de masaj, mi s-a relaxat tot corpul, iar Drew a început să vorbească cu voce gravă.

— Beck avea cinci ani când a fost implicat într-un accident de mașină cu fosta mea soție.

O, Doamne!

— Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău!

Sprâncenele lui Drew s-au arcuit, apoi și-a dat seama la ce mă gândisem eu.

— Ah, căcat. Nu. N-am vrut să te fac să crezi că... e bine. Beck e bine.

Mi-am dus mâna la piept.

— Doamne! M-ai speriat de moarte. Am crezut...

— Da. M-am prins acum. Scuze. E bine. A fost înfricoșător după accident, dar acum nici nu ți-ai da seama că a trecut prin trei operații.

— Trei operații? Ce i s-a întâmplat?

— O camionetă s-a ciocnit de mașina Alexei atât de tare, de s-a îndoit în V în jurul ei.

— Groaznic!

— O parte din portiera mașinii a intrat chiar în scaunul lui și i-a afectat rinichiul. Chirurgii au încercat să i-l salveze, dar din cauza locului și a dimensiunii leziunii, au trebuit să-i extirpe o parte din el. După accident, a trecut printr-o nefrectomie parțială la rinichiul stâng.

— Uau! Îmi pare rău.

— Mulțumesc.

A făcut o pauză, apoi a continuat.

— Cât timp a fost în operație, asistentele ne-au cerut să donăm sânge. Mă simțeam neajutorat și voiam să fac tot ce puteam.

— Evident.

— În fine, au făcut o analiză și o verificare a testelor noastre de sânge să vadă dacă puteam dona sânge pentru Beck. S-a dovedit că niciunul dintre noi nu putea.

— Nu credeam că doi părinți pot avea un copil căruia să nu poată să-i doneze sânge.

Drew m-a privit fix.

— Nu pot.

Mi-a luat câteva clipe să înțeleg ce spunea.

— Ai descoperit că Beck nu era fiul tău.

A dat din cap.

— Am fost acolo la naștere, așa că știam clar că era copilul biologic al Alexei.

— Nu știu ce să zic. E îngrozitor. Știa că tu nu ești tatăl copilului?

— Știa. N-a vrut să recunoască. Dar a știut de la început. Beck s-a născut cu câteva săptămâni înainte de termen. Nu m-am gândit la asta atunci.

A dat din cap.

— Dacă nu era operația, probabil că n-aș fi aflat niciodată.

— Doamne, Drew. Ai aflat când era în operație. Să mai zici ceva de stres...

— Da. N-a fost deloc o zi bună. S-a dovedit că a fost prima din zilele nu tocmai bune care aveau să vină. În săptămânile următoare a fost și mai rău.

— Ce s-a întâmplat?

— Până am plecat din spital în noaptea aia, eu și Alexa o terminaserăm deja. Adevărul e că o terminaserăm cu mult timp înainte de accident. Dar eu și Beck...

Drew și-a întors capul câteva secunde și l-am privit înghițind în gol. Știam că încerca să-și stăpânească lacrimile. Încă aveam picioarele în palmele lui, dar nu s-a mai mișcat. Habar n-aveam ce să spun sau ce să fac, dar voiam să-i ofer o alinare. Așa că m-am ridicat și m-am cuibărit la el în poală. M-am încolăcit în jurul lui și i-am dat cea mai mare îmbrățișare posibilă.

După câteva minute, m-am tras înapoi și i-am șoptit:

— Nu e nevoie să-mi mai povestești. Altă dată, poate?

Drew a zâmbit ușor.

— În acea zi s-a schimbat tot ce simțeam pentru Alexa, dar nu s-a schimbat nimic din ce simțeam pentru Beck. E încă fiul meu.

— Clar.

— În fine, la câteva zile de la operație, a făcut febră. Rana lui se vindeca, dar părea să-i fie rău din nou. L-au pus perfuzii cu antibiotice ca să trateze o posibilă infecție legată de operație, dar nu au fost de ajutor. Doctorii au ajuns să-l opereze din nou și să scoată ce mai

rămăsese din rinichi. Și, între timp, celălalt rinichi începuse să dea semne că nu funcționa cum trebuie. Nu e ceva neobișnuit ca, după ce un rinichi este extirpat sau parțial extirpat, celălalt să funcționeze mai greu o vreme.

— Bietul copil! Probabil că a avut dureri mari. Un accident de mașină, operație, începutul vindecării, apoi iar operație.

Drew a tras adânc aer în piept.

— Zilele în care era supărat erau de fapt mai liniștitoare decât zilele în care era prea slăbit ca să aibă vreo reacție. Să te uiți cum îți zace copilul și să nu poți să-l ajuți e cel mai urât sentiment din lume.

— Nici nu-mi pot imagina.

— După încă o săptămână, lucrurile erau cam la fel. Infecția dispăruse, dar celălalt rinichi tot nu funcționa corespunzător. Au început să-i facă dializă, ceea ce l-a făcut să se simtă tot mai bine, dar au început și discuțiile despre punerea lui pe lista pentru transplant, în caz că funcțiile renale scădeau. Oamenii așteaptă ani întregi pe acele liste. Și să iei un copil de cinci ani, care altfel se simte bine, și să-l duci la ore de dializă zilnică, ar fi fost greu pentru el. Așa că le-am cerut să verifice dacă eram eu compatibil. Și, surprinzător, deși nu eram tatăl lui biologic, rinichiul meu era tocmai bun. Când a fost pregătit fizic pentru o nouă operație, i-am donat un rinichi, cu care a fost înlocuit cel stâng, care fusese extirpat. În felul ăsta, avea doi rinichi întregi și chiar dacă celălalt n-ar fi funcționat vreodată la capacitate maximă, măcar avea să-și dubleze șansele ca unul dintre ei să funcționeze.

Mi-am amintit de spatele lui Drew.

— De-acolo e cicatricea, nu?

A dat aprobator din cap.

— Pentru a scurta povestea și-așa lungă, transplantul a fost un succes, iar celălalt rinichi a început să funcționeze din nou câteva săptămâni mai târziu. E sănătos tun acum. Dar atunci a fost totul al dracului de înfricoșător.

Povestea era copleșitoare. Aveam atâtea gânduri... dar pe unul dintre ele am simțit nevoia să-l exprim:

— Ești un om frumos, Drew Jagger. Și nu mă refer la exterior.

M-am aplecat și l-am sărutat dintr-un capăt al cicatricii în celălalt.

— Crezi asta doar pentru că am sărit peste partea în care i-am strâns lucrurile Alexei și le-am mutat pe toate când nu era acasă, m-a tachinat el, și-mi dădeam seama că nu glumea.

— A meritat-o. I-aș fi găurit toți pantalonii, nenorocita naibii!

Drew și-a dat capul pe spate, amuzat.

— Țsta e sfatul pe care mi l-ai fi dat dacă aș fi apărut la biroul tău pentru o ședință de terapie?

M-am gândit o clipă.

Ce aș fi făcut?

— Lucrez doar cu cupluri care vor sincer ca relația lor să funcționeze. Dacă aș fi auzit povestea ta și m-aș fi uitat în ochii tăi, te-aș fi refuzat. Pentru că asta ar fi însemnat să dau speranțe false partenerului care voia ca relația să meargă. Ca să nu mai spun că ar fi fost greșit să primesc bani pentru un lucru pe care nu aveam cum să-l fac să meargă.

— Ți s-a mai întâmplat asta? Ai avut cupluri în care unul să vrea să încerce și celălalt nu?

— Da. Nu este ceva rar, de fapt. Am ședințe individuale la început, ca oamenii să poată spune liber ce vor, fără să se teamă că ar putea răni sentimentele celuilalt. Am descoperit mai multă sinceritate în ședințele astea decât în orice altceva. Când am început prima oară, am avut un cuplu căsătorit de 27 de ani — un cuplu înstărit, important, cu două fiice adulte. Bărbatul era gay și trăia o viață pe care simțea că trebuie să o trăiască după ce crescuse într-o familie religioasă ultra-conservatoare. A ținut-o așa până la 52 de ani, când i-a spus adevărul soției și i-a spus că ar trebui să divorțeze. Se simțea oribil și stătuse cu ea pentru că o iubea, dar nu în felul în care ar trebui să-și iubească un soț soția. Am sfârșit prin a-i sfătui să se despartă și am ajutat-o pe ea să treacă prin asta.

— La naiba! Aș vrea să fi împărțit biroul pe vremea aia. I-aș fi obținut o înțelegere frumoasă, a glumit Drew.

L-am lovit ușor în piept.

— Credeam că reprezinți doar bărbați.

— Cât de bogați erau? Poate că aș fi făcut o excepție.

Am râs.

— De ce reprezinți doar bărbați? Din cauza a ceea ce ți-a făcut soția ta?

Drew a clătinat din cap:

— Nu. Doar că mă descurc mai bine cu bărbații.

Răspunsul lui era vag și simțeam că ezită.

Am mijit ochii.

— Spune-mi motivul real, Jagger.

M-a privit atent.

— Nu cred că vrei să-l auzi.

— Ei, acum chiar că sunt curioasă, așa că trebuie să mi-l spui fie că vreau sau nu să-l aud.

Drew și-a încordat maxilarul.

— Sex la nervi.

— Ce?

— Când reprezentam o femeie care era supărată și nervoasă, ele voiau să se răzbune.

— Deci... erau înverșunate. Asta e normal într-un divorț.

Drew a părut stânjenit.

— Voiau să se răzbune pe soții lor *cu* mine.

— Te-ai culcat cu clientele tale?

— Nu sunt mândru de asta acum, dar da. Eram divorțat de curând și eram nervos. Sexul la nervi te poate ajuta să eliberezi temporar furia.

— Să faci sex cu clienții nu e împotriva regulilor avocaților sau ceva de genul ăsta?

— Cum spuneam, n-au fost momentele mele cele mai bune.

Puteam să-mi dau seama că rușinea lui Drew nu stătea doar în vorbele lui. Chiar își regreta comportamentul și era sincer cu mine, când de fapt ar fi putut să mă mintă. Nu eram în măsură să-l judec pentru trecutul lui. Mai degrabă l-aș fi judecat pentru sinceritatea pe care mi-o arăta.

— Sex la nervi, hm?

Am încercat să-mi ascund zâmbetul.

A dat ușor din cap și m-a privit precaut.

— Ei, atunci cred că ești un nemernic egomaniac, îngâmfat și afemeiat.

Drew și-a dat capul pe spate.

— Ce dracu' ai? Tu ai vrut să fii sincer.

— *Sincer*, n-am crezut că ești așa nemernic.

Tocmai voia să-mi dea o replică, când m-am aplecat spre el și i-am zâmbit viclean.

— Te-am enervat?

— *Încerci* să mă enervezi?

— Am auzit că *sexul la nervi* te poate ajuta să eliberezi temporar furia.

Înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, Drew mă ridicase deja în aer și mă întinsese pe spate pe canapea.

S-a aplecat deasupra mea.

— Frumos. Atunci mă bucur că te enervez zilnic. O s-avem *mult* de lucru la problemele noastre cu furia.

Capitolul 27

DREW

Ajunul Anului Nou, cu doi ani în urmă

Judecătorilor nu le plăcea deloc să audieze cazuri în ajunul Anului Nou. Dar știam ce avea de gând fosta mea soție. Se gândise că, dacă mă târa la tribunal de aniversarea noastră, pe motivul unei acțiuni de urgență vagi, m-ar fi supărat. Chiar în halul ăsta era de naivă? Credea că stăteam acasă și tânjeam după ea la trei luni după ce se finalizase divorțul? Obțineam ce voiam de la ea odată cu divorțul: libertatea mea și custodia comună a fiului nostru. Faptul că era sau nu era copilul meu biologic nu schimba cu nimic ceea ce simțeam pentru el. Era fiul meu. Niciun test de paternitate n-avea să-mi spună altceva.

Cel mai inteligent lucru pe care-l făcuse Alexa vreodată fusese să nu se lupte cu mine pentru custodie. După ce mă oferisem să plătesc o pensie alimentară semnificativă — chiar dacă, tehnic, aș fi putut să nu plătesc nimic —, fusese brusc de acord să împărțim custodia. Banii erau tot ce o interesase vreodată pe fosta mea soție. Chiar și când eram căsătoriți, cred că în adâncul sufletului meu știam adevărul.

O sunasem de zeci de ori să văd ce naiba pune la cale, dar sigur că nu-mi răspunsese. Latura ei manipulativă își arătase urâtenia după ce îi împachetasem lucrurile și le mutasem într-un apartament închiriat la câteva străzi distanță — o chirie pentru care încă suportam cheltuielile. Dacă n-ar fi fost Beck, i-aș fi aruncat toate rahaturile pe fereastră în momentul în care am schimbat încuietorile. Dar voiam ca fiul meu să fie aproape de mine, iar el nu merita să trăiască într-o dărăpănătură pe care Alexa abia și-ar fi permis-o.

— Ajunul Anului Nou. Ce amărât mai distrugi și-l faci nefericit la început de an? a glumit George, polițistul de la tribunal, în timp ce-mi verifica buletinul.

Făcea muncă suplimentară pentru Roman, stând la supravegheri noaptea, și ne împrieteniserăm în ultimul an.

— Amărâțul ăsta. Fosta soție e tot o ticăloasă.

A dat din cap, știind despre situația mea tulburătoare fiindcă-i povestise Roman într-o seară la bere. Dându-mi buletinul înapoi, m-a întrebat:

— Mergi la petrecerea lui Roman diseară?

— Abia aștept.

— Ne vedem acolo. Succes astăzi.

Alexa și mizerabilul ei avocat, Wade Garrison, erau deja în sală când am intrat. Era greu să nu râd când am văzut fusta ei până la genunchi și bluza încheiată până la gât. Mai ales pentru că aveam mii de poze cu ea petrecând în weekenduri, îmbrăcată în fuste strâmte care abia îi acopereau fundul și afișând un decolteu suficient de adânc cât să fie confundată cu o prostituată. Erau poze pe care mi le făcuse Roman cadou după ce ne despărțiserăm — în caz că aș fi avut nevoie de ele cândva.

Fosta mea soție privea fix în gol, refuzând să se uite la mine. Dacă știam un lucru despre Alexa, ăla era că se ferea de privirea mea atunci când era de-a dreptul nenorocită.

Polițistul tribunalului a strigat numărul cazului nostru și m-am asigurat că o iau înaintea lor, ca să deschid ușa și să forțez contactul vizual cu Alexa.

— Porți chestia aia la petrecerea studențească la care te duci diseară? i-am șoptit. Poate vrei să-ți pui un sutien mai bun. Ai țâțele lăsate. Probabil de la alăptat.

S-a uitat urât la mine, iar eu i-am zâmbit larg.

— Ce avem aici, oameni buni? Am citit cererea și habar n-am de ce stați acum în fața mea, făcându-mă să-mi pierd timpul, a spus judecătorul Hixton.

— Și eu aș vrea să știu de ce suntem aici, am adăugat eu.

Judecătorul Hixton și-a îndreptat privirea în cealaltă parte a sălii.

— De ce nu ne lămuriiți pe amândoi, domnule avocat?

Grăsanul de Garrison și-a dres glasul. Cum naiba putea să vorbească, cu gulerul atât de strâns? Părea că ar trebui să treacă de la măsura 58 la 60.

— Onorată Instanță, avem un amendament pe care am vrea să-l adăugăm, împreună cu o depoziție de la New York Laboratory.

Judecătorul i-a făcut semn polițistului să ia documentele.

— Ați discutat documentele cu avocatul părții adverse?

— Nu, Onorată Instanță. Am primit declarația abia aseară târziu. Avem un set și pentru domnul Jagger.

Polițistul ne-a dat documentele, mie și judecătorului Hixton, și ne-am apucat amândoi să citim. Am trecut peste amendament și peste rezultatele testului de paternitate de la laborator și m-am oprit la depozitia celei de-a treia părți. N-a trebuit să citesc decât prima jumătate de pagină:

Noi, Alexa Thompson Jagger și Levi Archer Bodine, am citit și am înțeles consecințele, alternativele, drepturile și responsabilitățile cu privire la această depoziție și, declarând corespunzător sub jurământ, afirmăm că:

Eu, Alexa Thompson Jagger, sunt mama biologică a lui Becker Archer Jagger, așa cum se stabilește în certificatul de naștere cu numărul NYC2839992.

Eu, Levi Archer Bodine, sunt tatăl biologic al lui Becker Archer Jagger, copilul la care se face referire în dosarul cu numărul 80499F de la New York Laboratory.

În consecință, paternitatea a fost recunoscută de Levi Archer Bodine cu o certitudine științifică de cel puțin 99,99%.

Prin urmare, ne dorim amândoi o rectificare a certificatului de naștere, care să-l recunoască pe Levi Bodine drept tată. De asemenea, ne cerem integral drepturile părintești, inclusiv custodie comună și vizite.

Când a vorbit, judecătorul Hixton a zis cu empatie:

— Domnule Jagger, vreți câteva zile de gândire ca să răspundeți la această propunere?

Inima îmi era încărcată de furie și de întristare. Simțeam că-mi fugise pământul de sub picioare. Mi-am dres glasul, înghițindu-mi lacrimile.

— Vă rog, Onorată Instanță.

Tot ce a urmat a fost o ceață. Garrison a cerut vizite temporare pentru Bodine, pe care judecătorul le-a refuzat pe motiv că trebuia să verifice legalitatea testului. Fusese convocată o nouă întâlnire, peste două săptămâni, iar apoi s-a auzit ciocănașul.

Încă stăteam pe loc după ce Alexa și avocatul ei au părăsit sala.

Levi Archer Bodine. Omul avea același nume mijlociu ca fiul nostru. Alexa alesese nenorocitul de nume. Eu sugerasem să-i punem numele unuia dintre tații noștri, dar ea insistase să spună că-i plăcea mult numele ăsta. *Visase mereu ca al doilea nume al băiețelului ei să fie Archer.*

Mincinoasa dracului!

Dar de ce mi se părea numele ăsta atât de familiar?

Levi Archer Bodine.

Levi Archer Bodine.

Levi Bodine.

Îl știam de undeva.

Până la urmă, polițistul a venit la mine și mi-a spus să ies, pentru că trebuia să cheme următorul caz.

Uluit, am ieșit din sală. Am trecut pe lângă o mână de oameni pe care-i cunoșteam, dar i-am ignorat. Le auzeam vocile, dar nu înțelegeam ce spuneau. M-am dezmeticit abia când am ieșit în aerul proaspăt, înțepător. Exact la momentul potrivit ca să o văd pe Alexa urcându-se într-un Dodge Charger galben cu numărul nouă pictat în lateral.

Capitolul 28

DREW

— Clienta ta ar trebui să fie mai preocupată că o să-și piardă dreptul de liberă practică în medicină decât să-i stea gândul la o vacanță în Insulele Virgine. Alan, pacientul ei, a filmat-o aplecată pe masa de consultații, cât timp el îi făcea o consultație rectală cu scula lui. Când ne împărțim bunurile, consideră filmarea aia un bun de-al meu. Clientul meu a cheltuit douăzeci de mii ca să o cumpere, dar aş spune că, în încăperea asta, valoarea ei e de o sută de ori mai mare.

Stăteam în sala de ședințe, negociind o înțelegere cu avocatul părții adverse, Alan Avery. Lucraserăm la destule cazuri împreună cât să știe că nu jucam la cacealma. Roman aflase de filmare înainte să știe chiar doctorița Appleton de ea. Iar acum domnul Appleton voia pensie alimentară și toate bunurile comune.

Dar Alan nu era atent la posibilele urmări ale filmării. Minteia lui părea să fie cu totul în altă parte. Iar când m-am întors să văd la ce se uita, m-am enervat mai mult decât pentru faptul că mă făcea să-mi pierd timpul.

— Este noua ta secretară? a întrebat.

Emerie stătea în capătul holului, semnând de primire pentru un pachet de la UPS. Fundul ei arăta fenomenal într-o fustă cafenie, mulată.

— Nu. Este subchiriașă aici pentru o vreme, i-am răspuns tăios.

— Măritată?

— Putem să revenim la înțelegere? am răspuns trântind dosarul pe masă. Clientul meu nu-i dă nici măcar un cent doctoriței Sculă-n-dos.

— Asta e o tâmpenie. Soțul a trăit pe spinarea ei ani întregi. Ea a plătit pentru toate bunurile pe care le au, din veniturile obținute de pe urma cabinetului ei medical.

— Da, bine, atunci transmite-i mulțumiri din partea noastră pentru cadourile de despărțire. Poate să câștige alți bani. Sunt sigur că tipa e un proctolog foarte popular.

— E ORL-ist.

— Serios? Din filmare părea că e specializată în consultații rectale.

— Vorbind de funduri, cine te-a mușcat de al tău azi? Ești prost dispus.

— Hai să terminăm cu prostia asta. Am o după-amiază aglomerată, am mârâit eu.

Câteva minute mai târziu, Emerie a bătut la ușa deschisă.

— Îmi cer scuze că vă întrerup, dar ai primit un telefon, Drew. Tipa spune că e urgent.

— Cine e?

Emerie a ezitat.

— Nu știu. N-a vrut să-mi spună numele ei.

— Spune-i că o sun eu înapoi. Evident, nu e atât de important dacă nu ți-a spus cum o cheamă.

Emerie m-a fixat cu privirea.

— Avea un accent sudist. M-am gândit că poate e din Georgia.

Mimnat! Nenorocita de Alexa.

M-am ridicat și i-am zis lui Alan:

— Scuză-mă un minut.

— Nu te grăbi. Eu și chiriașa ta ne putem cunoaște mai bine cât ești plecat.

Perfect.

Am trântit ușa după mine, m-am închis în birou și am ridicat telefonul.

— Drew Jagger.

— Femeia care a răspuns la telefon este enervantă.

Am oftat, nervos.

— Ce vrei, Alexa? Sunt în toiu! unei ședințe.

— Mai stai încă două săptămâni în Atlanta.

— Pe naiba! Orele mele de vizită încep vineri și deja ai stat cu o săptămână mai mult peste cele două pe care le-am stabilit. Nu mi-am văzut fiul de mai bine de trei săptămâni.

— Poți să vii aici să-l vizitezi.

— Nu pot să las totul și să zbor în Atlanta o dată la două săptămâni, doar pentru că vrei tu să te joci cu prietenii tăi. Beck are nevoie să fie acasă, la școală, la programul lui.

— Are nevoie și să-și cunoască tatăl.

Știam exact ce voia să spună.

— Du-te dracu', Alexa. Își cunoaște tatăl!

— Tatăl lui *biologic*. Levi vrea să-l cunoască. E important.

Am simțit cum îmi crește tensiunea arterială.

— Pe bune? Dacă e atât de important, de ce nu i-ai spus acum șapte ani că erai însărcinată? Și de ce n-a încercat să-și cunoască fiul când a aflat adevărul, acum mai bine de doi ani? Și, apropo, a început să plătească pensie alimentară?

Mi-am pierdut următoarele zece minute din viață într-o altă ceartă inutilă cu Alexa. De dragul lui Beck, am răbdat cât de mult am putut și nu i-am închis. Nu aveam încredere că soția mea nu avea să folosească ultima carte pe care o avea în arsenalul ei foarte uzat: să mă târască iar la tribunal și să-mi reducă orele de vizită. Chiar și după ce fusese dovedită paternitatea și numele lui Levi l-a înlocuit pe al meu în certificatul de naștere, fostul ei iubit bătăran nu încercase

să-l cunoască pe Beck. Stabiliserăm acordul de custodie și fusesem de acord să plătesc o pensie alimentară suplimentară, deși aș fi putut să fac o cerere să termin cu plățile odată ce paternitatea fusese infirmată. Dar, undeva în mintea mea, așteptam mereu să se mai întâmple ceva — mai ales acum că, aparent, vorbea din nou cu Levi. Fiul meu încă habar n-avea cine era omul ăla.

Știind cât de răzbunătoare putea fi Alexa, m-am abținut de la o grămadă de lucruri care ar fi putut să-i facă viața mizerabilă, ca de exemplu să-i închid telefonul în nas.

După un minut de tăcere, Alexa a trecut în sfârșit la motivul pentru care sunase. Mi-am dat palme pentru că mușcasem momeala cu cearta.

— Dacă vrei atât de mult ca Beck să se întoarcă în New York, presupun că putem aranja ceva.

— Ce vrei, Alexa?

— Păi, Levi are o cursă importantă săptămâna viitoare și vreau să fiu și eu aici.

Dintr-un motiv oarecare, nu eram atât de furios pe Levi cum eram pe Alexa. De fapt, o parte din mine îl compătimea pe idiot. Alexa îl lăsase baltă pe nemernic, îl poreclea *amărâtu-ăla de mecanic*, dacă-mi aminteam bine, și îl părăsise ca să pună mâna pe un soț cu un cont mai mare în bancă. Dar acum, că amărâtu de mecanic era un șofer sponsorizat în circuitul NASCAR, devenise brusc din nou agreabil.

— Unde vrei să ajungi cu povestea asta?

— Cursele ajung să fie zgomotoase, oricum. Așa că, dacă vrei să zbori încoace și să-l iei pe Beck să stea cu tine o săptămână, aș putea rămâne singură aici, apoi să mă întorc la New York. Nu prea am bani acum și aș avea nevoie de ceva în plus ca să pot să călătoresc să văd cursa.

Am vrut să-i spun să se ducă dracului, în schimb i-am zis:

— O să cumpăr bilete pentru mine și Beck. O să-ți spun când aterizează avionul meu și o să-l aduci la aeroport. Îți dau o mie de dolari, să nu mă suni pentru mai mulți.

— Bine.

După ce am închis, m-am așezat la birou încă un minut, încercând să mă adun. Femeia asta mă făcea să am nevoie să beau ceva tare înainte de prânz. Am stat un minut sau două și mi-am mai revenit, deși toată furia pe care reușisem să o domolesc a izbucnit iar la suprafață când m-am întors în sala de ședințe și l-am găsit pe Alan încă vorbind cu Emerie. Ea râdea la ceva ce-i spusese el.

— Ai terminat așa repede? Nu mai ai alte telefoane de dat? Eu și Emerie abia începeam să ne cunoaștem.

— Poate ar fi trebuit să-ți petreci ultimul sfert de oră gândindu-te cum te va plăti clienta ta, atunci când n-o s-o las decât cu dreptul de liberă practică în medicină.

— Mă bucur să văd că telefonul ăla te-a binedispus, Jagger.

Am mormăit ceva, odată cu *du-te dracu'*, și m-am așezat.

Emerie mi-a zis:

— Drew? Înainte să te întorci la treabă, pot să-ți vorbesc un minut?

Am dat din cap și am urmat-o în birou. A închis ușa după noi.

— Alan pare drăguț.

— E un afemeiat.

Habar n-aveam dacă era — pur și simplu așa mi-a venit să spun.

Emerie a zâmbit.

— Pot să văd și de ce. E frumușel.

M-am uitat urât la ea.

— Vrei să ți-o tragi cu Alan?

— Te-ar enerva asta?

— Glumești? Pentru că tocmai am terminat de vorbit cu fosta mea soție și deja eram într-o stare jalnică și fără să-mi spui că ești interesată de primul tip care a intrat în birou, chiar după ce te-ai dat jos de la mine din pat azi-dimineață.

Emerie a mers la biroul ei și s-a aplecat peste el.

— Să păstrezi senzația aia. O să ne folosim cum trebuie de ea mai târziu.

Am fost pe ea în două secunde. Mi-am apăsat degetele pe șoldurile ei, în timp ce o strângeam între corpul meu și birou.

— Simpatică. Vrei sex la nervi? Sunt mai mult decât disponibil să mă ocup de asta chiar acum.

— Te așteaptă Alan.

— *Alan* poate să te asculte cum mă strigi pe nume în timp ce-mi îngrop penisul în tine.

Dorința m-a izbit ca un zid și, dintr-odată, gura mea s-a năpustit peste a ei. I-am înghițit geamătul în timp ce-i cuprindeam sânii, prin cămașă. Când și-a întins mâinile și m-a apucat de fund, am luat-o cu cealaltă mână de gât ca să-i înclin capul în unghiul potrivit și să o fac să mă cuprindă și mai mult. Mirosea incredibil, i se făcea pielea de găină când o atingeam, iar gura ei fierbinte avea un gust al naibii de bun.

Gâfâiam amândoi când ne-am oprit. Emerie părea uluită, iar eu mă simțeam de parcă eram drogat.

— Ce program ai în după-amiaza asta?

S-a gândit un moment.

— Ultima ședință e una video, de la trei la patru. Tu?

— Să fii la mine în birou la 4:01.

I se întinsese rujul de la sărut. I l-am șters de pe față cu degetul mare și apoi mi-am plimbat degetul pe buza ei de jos.

— Să te rujezi din nou înainte să vii. Vreau să fut gura asta de un roșu-aprins.

Emerie încă părea puțin tulburată în timp ce îi aranjam hainele, și apoi pe ale mele. Uitându-mă în jos, nu puteam să fac cine știe ce ca să-mi ascund umflătura din pantaloni. Speram că avocatul advers nu se va uita în jos, să-mi observe penisul. Totuși, pe de altă parte, speram că se va uita.

Odată ce ne-am aranjat amândoi, i-am dat lui Emerie un sărut rapid.

— 4:01, i-am reamintit.

A înghițit în gol și a dat din cap. Chiar când am întins mâna spre clanța ușii, Emerie a vorbit în cele din urmă.

— Drew?

M-am întors spre ea.
Mi-a arătat spre gura ei.
— Ai puțin... ruj. Chiar aici.
Am rânjit.
— Bun.

* * *

Drew: Zborul American Airlines cu numărul 302 aterizează vineri seara la 5:05. Zborul de întoarcere e la 6:15 P.M. Să verifici la ce poartă și ne vedem acolo.

Alexa: Nu există ceva puțin mai devreme? Traficul de la aeroport spre casă o să fie groaznic.

Parcă dădeam doi bani dacă stătea ea în trafic.

Drew: Nu.

Mă gândeam că va urma un mesaj răutăcios, în schimb i-a apărut numele pe ecran... mă suna.

Am răspuns furios:

— Nu schimb zborurile.

Ușa de la birou era pe jumătate deschisă și atenția mi s-a îndreptat asupra lui Emerie care se furișase înăuntru și o închisese în urma ei. Pierdusem noțiunea timpului, iar ochii mi-au căzut pe colțul din dreapta al computerului: 4:01.

Alexa tot sporovăia despre cum începuse să caute orarul pentru săptămâna următoare, pentru zborul ei de întoarcere, iar prețurile erau prea mari. Dar nu mă puteam concentra. În schimb, am urmărit-o pe Emerie încuind ușa biroului și venind spre mine. Avea o licărire diabolică în ochi și a început să-și descheie cămașa în mers.

Ajungând la scaunul meu, și-a pus mâinile pe spătarul înalt și l-a rotit spre ea. Aproape că am scăpat telefonul când și-a lins buzele și, încet, s-a lăsat pe genunchi în fața mea.

Doamne!

Emerie a început să-mi descheie pantalonii și abia când am auzit vocea Alexei țipând în telefon mi-am amintit că vorbeam cu ea.

— Ești acolo? a strigat ea pe un ton nesuferit.

— De cât ai nevoie?

— De încă o mie.

Dacă ar fi știut... i-aș fi dat o sută de mii doar ca să închidă și să-mi pot băga liniștit penisul în gura lui Emerie.

— Bine. O să ți-i aduc. Nu mă mai suna.

Am închis telefonul, l-am aruncat pe birou și m-am uitat la priveliștea frumoasă din fața ochilor mei. Emerie se uita în sus, pe sub genele lungi, și am văzut că avea buzele rujate cu roșu-aprins.

Da, la naiba!

Mi-a deschis fermoarul pantalonilor și m-a împins să mă ridic, ca să mi-i poată scoate. M-am supus imediat și am ajutat-o să-mi scoată și boxerii în același timp. Scula mea țepăună s-a ridicat în aer. Mi-a apucat-o cu mâna ei mică și delicată și mi-a frecat-o încet de câteva ori, până când o picătură de lichid a strălucit în vârf.

Mi-am ațintit ochii asupra ei în timp ce s-a aplecat și l-a lins. A închis ochii când și-a băgat limba înapoi în gura ei mică, înfierbântată, și și-a lins buzele.

— Futu-i, am mârâit.

Mi-a aruncat un zâmbet viclean.

— Ești încă nervos?

— Dispare rapid.

Nu știu dacă chiar nu se grăbea, sau dacă mintea mea se juca cu mine, dar și-a deschis larg gura și totul părea să se desfășoare cu încredințitorul. S-a apropiat de mine, și-a scos limba, iar apoi buzele ei, cu roșul ăla aprins care cereau să i-o tragi, m-au cuprins și s-au închis. M-a înghițit cu totul, adânc, lung, tare.

— *Doamne.* Futu-i, Em.

Era cel mai dubios lucru, dar în loc să mă simt ușurat că eram în gura ei, știind că nu mai era mult până să-mi dau drumul, m-am simțit brusc tensionat și încordat. Eram nervos să descopăr că se pricepea s-o sugă și mă enerva faptul că probabil învățase asta cu un alt tip.

S-a tras înapoi încet, sugând tare, în timp ce buzele ei alunecau înainte și înapoi, în timp ce mă presa cu limba pe vena ce pulsa. Apoi, după ce se dăduse înapoi aproape complet, m-a înghițit imediat la loc. Cu fiecare mișcare, simțeam o emoție diferită, oscilând între furia că era bună la asta și recunoștința că era.

Când mă înghițea adânc, când mă freca jos, în timp ce mă gâdila cu limba alunecoasă în jurul vârfului. Dacă aș fi fost în ea, ar fi fost stânjenitor timpul în care aș fi terminat. Dar chiar și-așa, aveam mai puțin de cinci minute până să-mi dau drumul și s-o avertizez că urma să explodez.

— Em. O să...

Cuvintele mele erau pe jumătate mormăite, pe jumătate rostite, dar probabil că înțelesese.

— Em...

I-am dat un ultim avertisment.

Dar în loc să-și dea capul într-o parte și să mă elibereze din gura ei, m-a privit fix în timp ce m-a cuprins până în gât.

Era al dracului de superbă.

Cu ochii ei albaștri uitându-se la mine, în timp ce obrații netezi și albi erau plini cu penisul meu, iar buzele roșii rămăseseră închise până la ultimul milimetru. Mi-am trecut degetele prin părul ei și i-am strigat numele încă o dată când mi-am dat drumul în ea. A scos un geamăt, în timp ce și-a închis ochii și a înghițit fiecare picătură.

Incapabil să vorbesc, m-am întins și am ridicat-o, așezând-o la mine în poală și îngropându-mi fața în umărul ei. După ce m-am oprit din gâfâit, am sărutat-o pe gât.

— A fost... incredibil. E ciudat să spun mulțumesc după asta. Dar, la naiba, mulțumesc.

A chicotit. Sunetul ăla m-a făcut să zâmbesc ca un idiot.

— Cu plăcere.

Am ținut-o multă vreme în poală. Când într-un final mi-am revenit, mi-am amintit că vorbisem cu Alexa.

— Rămâi iar la mine diseară. Trebuie să zbor la Atlanta mâine după-amiază, așa că o să plec de la birou devreme.

— Da? Cât timp vei fi plecat?

— Doar mâine-seară. E o poveste lungă. Dar zbor să-mi iau copilul și mă întorc cu el o oră mai târziu. Alexa mai rămâne acolo o săptămână și nu vreau să călătorească singur cu avionul.

— Drăguț. Deci o să stea la tine toată săptămâna?

Fără să mă gândesc, am zis:

— Da. O să-i placă de tine. E un adevărat cuceritor.

A zâmbit.

— Mi-ar plăcea să rămân diseară și abia aștept să-ți cunosc fiul.

Până atunci, nu-i făcusem cunoștință lui Beck cu nicio femeie. Dar dintr-un motiv anume, voiam să o cunoscă pe Emerie. Poate că cel mai bun sex oral pe care-l avusesem în viața mea mă făcuse să nu gândesc limpede, dar simțeam că băiețelul meu *trebuia* să o cunoscă.

Capitolul 29

EMERIE

M-am trezit prima. Deși eu eram în general somnoroasa, Drew încă dormea la aproape șapte și jumătate dimineața. Stătea pe burtă, cu cearșaful înfășurat în jurul taliei, lăsându-i fundul ferm la vedere. Ambele brațe erau deasupra capului, băgate sub pernă, în timp ce dormea liniștit, cu fața spre mine. Îi crescuse puțin barba și avea părul rebel — adormisem abia cu patru ore în urmă — însă, dacă asta era posibil, părea mai sexy decât cu o zi înainte.

Putea să fie mai sexy? Posibil, dar poate că mai degrabă ajunsese să-l apreciez mai mult, să-l *plac* mai mult. Probabil, era bine că fiul lui Drew avea să stea cu el o săptămână. Nu mi-era greu să mă atașez repede, iar ultimul lucru de care aveam nevoie era să trec de la un bărbat care nu era interesat de mine la un bărbat care nu era interesat de o relație.

Telefonul mi-a vibrat pe noptieră și m-am întins după el, înainte să-l trezească pe Drew. După ce am tastat parola, am citit mesajul pe care-l primisem.

Baldwin: *Casablanca* diseară? Aduc chifteluțe marocane de la Marrak din Fifty-Third.

Am oftat. Asta era chestia noastră. Ne plăcea amândurora să închiriem filme și să le transformăm în tematici de cină. În facultate, făceam cu rândul la alegerea filmelor și celălalt aducea un fel de mâncare corespunzător. Eu alegeam *Sweet Home Alabama*, el aducea pui prăjit. El alegea *Shawshank Redemption*, eu aduceam sendvișuri cu salam de Bologna.

Cu două săptămâni înainte, aș fi acceptat pe loc o seară de film cu Baldwin, dar acum eram confuză dintr-un motiv anume. Nu că eu și Drew eram împreună, sau, chiar dacă eram, oricum Baldwin nu era interesat de altceva decât de o prietenie cu mine. Atunci de ce mi se părea greșit să zic da? Poate pentru că stăteam goală în pat cu un bărbat, gândindu-mă la planuri cu altul. Aici poate că era problema. Mi-am închis telefonul și am decis că o să mai reflectez la invitația lui Baldwin înainte să răspund.

Pentru că îmi exploda vezica, am decis să mă duc la baie și să fac apoi cafea, înainte să plec. Trebuia să mă duc la mine la apartament să-mi iau niște haine curate și să-mi fac un duș, înainte de întâlnirea mea de la ora nouă.

Când am terminat, am lăsat un bilet sub o ceașcă goală de cafea, pe blatul de bucătărie, și m-am îndreptat spre metrou.

La al doilea semafor, mi-am dat seama că-mi lăsasem telefonul pe noptieră acasă la Drew. Cel puțin, nu trebuia să merg mult ca să-l recuperez, când aveam să mă întorc la birou în scurt timp.

***

Când am ajuns la birou, cu puțin timp înainte de întâlnirea mea, telefonul fix suna. M-am aplecat pe biroul de la recepție și am răspuns.

- Biroul lui Drew Jagger. Cu ce vă pot ajuta?
- Trebuie să vorbesc cu Drew.

Mai auzisem doar o singură dată vocea Alexei, dar știam era. Nu prea multe dintre clientele lui aveau un accent sudist și erau temperamentale.

Tonul meu a devenit exagerat de politicos.

— Pot să întreb cine sună?

— Nu, nu poți.

Nesuferită.

M-am uitat la telefon și am văzut că linia telefonică de la biroul lui Drew era roșie. Vorbea la telefon.

Am zâmbit și am revenit la telefon.

— Domnul Jagger nu este disponibil momentan. Doriți să-i lăsați un mesaj?

A pufnit.

— Spune-i să o sune pe Alexa.

Apoi mi-a trântit telefonul în nas.

L-am auzit pe Drew vorbind când am trecut pe lângă biroul lui, așa că am scris un mesaj în carnetelul meu și am rupt foaia ca să o las la el pe birou înainte de întâlnirea mea. Dar când m-am întors iar la biroul lui, tocmai închidea telefonul.

— Bună dimineața, i-am spus zâmbind în timp ce mă îndreptam spre el. Am primit un mesaj pentru tine în timp ce erai pe cealaltă linie.

Drew s-a lăsat pe spătarul scaunului cu o privire indiferentă.

— Și eu am primit un mesaj pentru tine.

— Da?

A împins telefonul meu spre marginea biroului.

— Credeam că tu sunai, să verifici dacă ți-ai uitat telefonul la mine, așa că am răspuns.

Erau doar doi oameni care m-ar fi sunat dimineața devreme. Pentru că Drew se purta ciudat, m-am gândit că nu fusese mama.

— Cine era?

Maxilarul lui Drew s-a încordat.

— Baldwin. Voia să știe dacă ar trebui să comande chifteluțe marocane în seara asta.

Căcat. E și mai ciudat decât era de dimineață.

Am simțit nevoia să-i explic.

— Mi-a dat un mesaj de dimineață și m-a întrebat dacă vreau să luăm cina și să ne uităm la un film. Îmi place să potrivesc felul de mâncare cu tematica filmului. Nu i-am răspuns încă.

Fața lui Drew era indescifrabilă.

— Păi, așteaptă să-i răspunzi.

Ne-am holbat unul la altul, eu gândindu-mă la tot felul de lucruri, încercând să-mi dau seama ce se aștepta Drew să spun sau să fac. Din fericire, s-a auzit ușa de la intrare. M-am uitat la ceas, ușurată că cei cu care aveam întâlnire sosiseră mai devreme.

Drew s-a ridicat.

— Pe tine te caută?

— Cred că da. Am o ședință la nouă. O să-i invit înăuntru.

— Mă ocup eu. Am o convorbire telefonică, așa că ușa mea o să fie închisă, dar nu vreau ca oamenii să creadă că ești singură aici.

Mi-a dat telefonul când a trecut pe lângă mine.

— Nu vrei să-l faci pe profesorul Cap Sec să aștepte, nu?

***

În mod ironic, problema cuplului care tocmai plecase din biroul meu era că nu-și spuneau unul altuia ce gândeau. Nu erau deschiși unul cu celălalt. Lauren voia mai mult sex oral, dar îi era rușine să ceară. Logodnicul ei, Tim, voia ca ea să vină cu inițiativa sexului mai des. Deși Drew și cu mine nu aveam încă nicio problemă în dormitor, habar n-aveam ce ar fi vrut de la mine. Și totuși, eram aici, spunându-le oamenilor că, în orice relație de succes, comunicarea este cheia, dar eu mă ascundeam de Drew în birou, evitând să închei conversația despre care știam că nu se terminase.

Am stat la birou încă o jumătate de oră, frustrată și nervoasă pe mine însămi. În plus, Drew era genul de om care spunea exact ce-i

trecea prin cap, așa că de ce nu-mi spunea ce simțea în legătură cu faptul că cinam cu Baldwin? Și de ce îmi păsa atât de mult ce credea Drew, dacă noi doar *ne-o trăgeam*?

Cu cât stăteam mai mult la birou, cu atât fierbeam mai tare. Aveam nevoie să clarific ce se petrecea între noi. Dacă nu reușeam să-mi dau seama până pleca în după-amiaza asta, toată treaba m-ar fi chinuit. Așa că am decis să urmez sfatul pe care îl ofeream constant. Și era mai bine să o fac cât timp eram nervoasă.

M-am ridicat și am tras aer în piept, îndreptându-mă spre biroul lui Drew. Vorbea la telefon când am intrat.

Uitându-se la mine, a spus:

— Lasă-mă să mă mai gândesc, Frank. Te sun săptămâna viitoare, OK?

După ce a închis telefonul, s-a rezemat de spătarul scaunului în același fel în care o făcuse de dimineață, și a dat din cap:

— Emerie.

— Drew.

Ne-am holbat unul la altul.

Când am văzut că el nu spune nimic, mi-am dat ochii peste cap.

— Ce facem?

— În momentul ăsta? Stai la mine în birou, arătând puțin nervoasă.

Am mijit ochii.

— Știi la ce mă refer.

— Nu sunt sigur.

Mi-am fluturat mâna înainte și înapoi.

— Noi... doar ne culcăm împreună?

— Ne petrecem împreună majoritatea zilelor, ne împărțim aproape toate mesele, iar când vine vorba de culcare... nu prea facem asta când suntem împreună în pat.

Drew a părut amuzat. Eu nu eram.

— Facem... împreună toate lucrurile astea în exclusivitate?

S-a ridicat și a venit în fața biroului. Joaca din tonul lui a dispărut brusc.

— Mă întrebi dacă e OK să ți-o tragi cu altcineva?

— Nu!

Da? Nu? Poate?

Nu voiam să fiu cu nimeni altcineva. Surprinzător, nici nu mă mai atrăgea gândul să mă culc cu Baldwin. Dar voiam să știu dacă era ciudat să-mi petrec timp cu un alt bărbat.

— Deci ce mă întrebi?

— Nu... nu știu.

S-a lăsat tăcerea între noi. Puteam să văd cum i se învârt roțițele în timp ce se holba la mine, plimbându-și degetul pe buza de jos. După un minut, s-a îndepărtat de birou, iar degetul și-a găsit drumul spre bărbia mea, ridicându-mi-o.

Mi-a vorbit privindu-mă fix în ochi.

— Nu plănuiesc să mă culc cu nimeni altcineva. Și mă aștept ca nici tu să n-o faci. Credeam că am stabilit asta ieri în cadă.

I-am răspuns cu voce stinsă:

— OK.

— Să înțeleg că asta are legătură cu mesajul despre care am vorbit mai devreme?

Am dat aprobator din cap.

— Vrei să știi ce cred despre faptul că stai singură la tine în apartament luând cina și uitându-te la un film cu Puțoiul?

Am dat iarăși din cap.

— E-n regulă.

S-a uitat într-o parte, ca și cum s-ar fi gândit la răspunsul lui o clipă, iar apoi a spus:

— Te plac. Îmi place cum ascuți toate porcăriile oamenilor în fiecare zi și tot crezi că există un motiv pentru care merită să încerce să-și rezolve problemele. Îmi place că ești deschisă la orice — să stai în casă și să te uiți la filme vechi sau să ieși la o sală de biliard. Îmi place cum ți se luminează ochii când vorbești despre părinții tăi. Îmi place mult cum mă simt când sunt în tine și cum îmi rostești numele suspinând, când ești gata să-ți dai drumul. Îmi place că mi-ai făcut

cafea azi-dimineață înainte să pleci și-mi place și faptul că te preocupă ce părere am despre cina cu profesorul Fătălău.

A făcut o pauză.

— Cred că toate astea ar trebui să-ți spună că, pentru mine, e mai mult decât sex. Astea fiind spuse, o să-ți zic direct că urăsc gândul să te cuibărești pe canapea să vezi un film cu un cretin de care ai fost îndrăgostită trei ani. Dar n-o să-ți cer să nu te-ntâlnești cu el. Asta e o decizie pe care trebuie să o iei singură, iar eu o să mă descurc indiferent ce vei alege să faci, pentru că știu că problemele mele de încredere nu au nicio legătură cu tine.

Am înghițit în sec. Era mult de digerat dintr-odată. Și era mai mult decât mă așteptasem să-și asume.

— OK.

— Suntem bine? Pentru că mai am la dispoziție doar patru ore, în care trebuie să fac o muncă pe care aș face-o în opt ore, după care trebuie să mă urc în avion, pentru ca fosta mea soție, o leneșă fără pereche, să se poată plânde de trafic în timp ce-mi duce fiul la aeroport, iar eu zbor 1 400 de kilometri să-l iau și încă 1 400 să-l aduc acasă. Și am nevoie de cel puțin o jumătate de oră liberă din astea patru ore, ca să-ți-o trag aplecată deasupra biroului. Pentru că poate că mi-ai făcut tu cafeaua în dimineața asta, dar nu ai rămas suficient timp cât să-mi dau drumul în tine, așa că plănuiesc să remediez asta înainte de a pleca la aeroport.

Mi se învârtea capul, dar știam sigur un lucru. Nu-mi doream nimic mai mult decât ca Drew să-și termine treaba și-apoi să-și ducă planurile la bun sfârșit.

M-am ridicat pe vârfuri și l-am sărutat.

— Du-te! Ce mai stai? Ai o grămadă de treburi.

Capitolul 30

DREW

— Uită-te ce picioare lungi are!

Dă-o dracului de biologic; băiatul ăsta clar era fiul meu. Beck se holba la stewardesa cu cei mai lungi craci pe care îi văzusem vreodată. S-a întins să îndese niște bagaje în compartimentul de sus și l-am prins pe Beckett aplecându-se pe culoar și holbându-se.

— Cum te cheamă? l-a întrebat ea zâmbind.

— Beckett Archer Jagger.

A spus-o cu atâta mândrie, că nu m-a lăsat inima să-i spun că nu era firesc să-ți spui mai întâi prenumele, apoi numele mijlociu și numele de familie, în fața străinilor. Stewardesa a închis compartimentul și s-a lăsat în jos spre el.

— Bună, Beckett Archer Jagger. Eu sunt Danielle Marie Warren și tu ești adorabil. Câți ani ai, scumpete?

— Șase ani și nouă luni.

— Șase ani și nouă luni, hm? Ei bine, eu am 31 de ani și jumătate.

Mi-a făcut cu ochiul și a continuat să-i vorbească lui Beck.

— Doar că de obicei rotunjesc de la 31 și jumătate la 27. Ți pot aduce ceva de băut, Beckett Archer Jagger de șase ani și nouă luni? Poate niște suc?

El a confirmat dând din cap. Apoi i-a spus:

— Ai niște picioare de girafă.

— Beck, l-am certat eu.

Stewardesa a râs.

— E OK. Mi s-a mai spus. Când eram de vârsta ta, copiii își băteau joc de mine pentru că aveam picioarele lungi.

A arătat spre legitimația ei, pe care scria *Danny*.

— Numele meu este Danielle, dar toată lumea îmi spune Danny. Iar în școala primară, băieții îmi spuneau Daddy Picioare Lungi. Știi...

A fluturat din degete.

— ...ca păianjenii cu picioare lungi?

Beckett a chicotit.

— Și mama are o poreclă pentru tata.

— Da? Pariez că e una mai bună decât Daddy Picioare Lungi.

Am întrerupt discuția.

— Nu sunt sigur că vrem să repetăm vreuna dintre poreclele adresate de mami lui tati zilele astea.

M-am uitat la stewardesă și i-am explicat:

— Am divorțat.

A zâmbit și ne-a făcut cu ochiul.

— Uite, ce zici dacă-ți aduc niște suc înainte să decolăm? Și ceva special pentru tati?

După câteva minute, a adus un pahar de plastic cu suc de mere și un pahar în care erau două degete de lichid transparent, cu gheață.

Le-a întins spre noi și ne-a spus:

— O să decolăm cu întârziere din cauză că e vreme rea. Sper că nu aveți planuri în seara asta.

S-a uitat la Beck și l-a tachinat:

— N-ai vreo întâlnire diseară, nu?

El s-a strâmbat, ca și cum tocmai i se spusese să-și mănânce toată porția de broccoli și de sfeclă.

Să rămâi așa multă vreme, fiule. Nici eu n-am reușit să înțeleg până acum femeile. Sunt departe de a fi pregătit să-ți dau sfaturi.

Dacă nici eu, nici Beckett nu aveam planuri pentru acea seară, comentariul lui Danny Picioare Lungi m-a făcut să mă întreb ce planuri își făcuse Emerie. După conversația noastră matinală, nu-mi mai spusese nimic. Asta și pentru că singurele cuvintele pe care avuseserăm timp să ni le adresăm în acea după-amiază fuseseră cu douăzeci de minute înainte să plec, când îi șoptisem la ureche în timp ce era aplecată deasupra biroului ei, cu fusta ridicată: *Dă-ți drumul pe mine*, iar aceste cuvinte erau mai bune decât orice discuție despre profesorul Puțoi.

Dar acum mă consuma treaba asta. Oare stătea acasă, lângă cretinul după care tânjise mai bine de trei ani? Poate că într-adevăr tâmpitul ăla se purta mai reținut decât mine, dar, până la urmă, eram amândoi bărbați, iar Emerie era o femeie frumoasă. Văzusem cum se purtase când suspectase că era ceva între noi — devenise posesiv, nu gelos. Ceea ce îmi spunea o groază de lucruri despre cum gândea. Oamenii sunt geloși când vor ceva ce aparține altcuiva. Sunt posesivi când protejează ceva ce le aparține deja lor. Nemernicul știa că o avusese pe Emerie tot timpul.

Instinctul îmi spunea că evitase să se încurce cu ea pentru că-și dorise să se distreze — să treacă prin facultate și să le cunoască pe studentele lui, evitând orice relație reală. Cum știam asta despre tip din moment ce îl întâlnisem doar de câteva ori? Pentru că fața acestui gen de bărbat îmi era cunoscută. O vedeam în oglindă în fiecare dimineață în ultimii doi ani care trecuseră de la divorțul meu nenorocit.

Beck își scosese blocul de desen și desena o girafă. Am răs, gândindu-mă de câte ori mâzgăleam în timp ce vorbeam la telefon. De cele mai multe ori, iubirea învingea biologia. Mă puteam imagina pe mine însumi desenând o girafă, dacă aș fi avut creionul în mână. Deși girafa mea ar fi avut probabil și țâțe, pentru că, până

la vârsta de zece ani, toate măzgălelele mele conțineau, într-un fel sau altul, și țâțe.

Dacă, în copilărie, totul îmi aducea aminte de țâțe, în ultima săptămână, totul îmi aducea aminte de Emerie. O reclamă din aeroport la un ruj roșu. *Buzele roșii ale lui Emerie cuprinzându-mi penisul.* Faptul că stewardesa ne spusese că planurile noastre ar putea fi date peste cap din cauza vremii. *Planurile lui Emerie — oare era cuibărită pe canapea cu Puțoiul?* Fiul meu desenând o girafă. *Dacă aș fi desenat eu o girafă, ar fi avut țâțe. Țâțele lui Emerie erau uluitoare.* În ultima vreme, toate drumurile din mintea mea duceau spre o singură destinație.

Am dat pe gât jumătate din pahar dintr-o înghițitură și mi-am scos telefonul din buzunar.

Drew: Până la urmă ce faci astă-seară?

Apoi am așteptat să-mi bâzâie telefonul cu răspunsul lui Emerie. Și am tot așteptat.

***

Mă transformam într-un fătălău. Era a treia oară când îmi verificam telefonul în acea dimineață. *Nimic.* Trecuseră douăsprezece ore.

După ce am făcut clătite cu fulgi de ciocolată, care erau mai mult fulgi de ciocolată decât clătite, l-am întrebat pe Beck ce vrea să facă. Răspunsul lui era mereu același: să meargă la patinoar. Băiatul era obsedat de hochei. Așa că l-am îmbrăcat pe micuțul monstru cu trei straturi de haine, ne-am legat patinele una de cealaltă și ni le-am atârnat pe umeri, după care am plecat.

Când am ajuns la parter, i-am spus lui Beck că trebuie să mă opresc puțin la birou. Pentru că nu primisem încă niciun semn de la Emerie, începeam să mă întreb dacă n-ar fi trebuit să fiu mai degrabă îngrijorat decât nervos pentru ce-ar fi putut să facă.

Din birou se auzea muzică în surdină. Era ceva instrumental. Inima mi-a luat-o la goană știind că Emerie era în capătul holului. Nu eram sigur dacă era entuziasm sau furie, dar mi-am auzit sângele vâjâindu-mi în urechi când am ajuns la biroul ei.

Ușa era pe jumătate deschisă, dar ea nu părea să mă fi auzit, așa că am ciocănit, nevrând să o sperii. A sărit iar sus pe scaun, așa că pot spune că nu mi-a reușit.

Am întins mâinile spre ea, din instinct. Din nou.

— Eu sunt.

— M-ai speriat ca dracu'.

Și tocmai atunci, Beck, care stătuse în spatele meu, și-a făcut apariția.

Emerie și-a acoperit gura.

— O, Doamne. Îmi pare rău pentru limbaj.

Beck a răspuns în locul meu.

— Tata vorbește mult mai urât.

Am zâmbit și i-am ciufulit părul în creștet, dar trebuia să am o conversație cu el despre dezvăluirea secretelor mele.

Emerie s-a dat jos de pe scaun, a venit spre noi, s-a aplecat și a întins mâna.

— Tu trebuie să fi Beck.

— Beckett Archer Jagger.

Emerie și-a arcurit buzele și s-a uitat la mine. Eu am ridicat din umeri.

— Atunci, mă bucur să te cunosc, Beckett Archer Jagger. Eu sunt Emerie Rose.

— Rose e al doilea nume al tău sau numele de familie?

Emerie a zâmbit, apoi a râs. Era aceeași întrebare pe care i-o pusem și eu prima oară când ne întâlniserăm.

— E numele de familie. Nu am un al doilea nume.

Beckett a părut să mediteze la asta, iar eu am intervenit.

— N-am vrut să te sperii. Eu și Beck mergem la patinoar. Eram îngrijorat că nu mi-ai răspuns la mesaj aseară, i-am spus lui Emerie, privind-o fix.

S-a întors spre birou și și-a ridicat telefonul spart, fluturându-l între degete.

— L-am scăpat noaptea trecută. Tocmai mi-am luat altul și încă incerc să-mi resetez contactele din cloud. Nu mai știu numărul nimănui.

Am răsuflet ușurat. Nu mă respingea. Chiar mă consumase asta. Probabil, mai mult decât ar fi trebuit.

În mod normal, dacă eram interesat de o femeie și ea nu-mi răspundea... *următoarea la rând*. Are balta pește. Doar că, în cazul lui Emerie, nu doar că mă agitase faptul că nu-mi răspunsese, dar gândul să scotocesc în agendă după un alt număr nu mă atrăgea deloc.

— Vrei să te ajut cu asta? Sparg câte un telefon în fiecare lună.

S-a uitat spre patinele de pe umăr.

— Nu vreau să vă rețin tocmai acum când vă duceați să vă distrați.

— Beck nu se supără. Nu-i așa, amice?

Fiul meu era atât de binevoitor! A dat din umeri.

— Nu. Pot să merg să desenez la biroul tău, tată?

— Sigur. Sertarul din dreapta jos.

Beck a plecat alergând. Îi plăcea să stea la biroul meu mare și să deseneze. Putea să facă asta ore întregi.

M-am îndreptat spre Emerie.

— E adorabil, a spus ea.

— Mulțumesc. E un copil bun.

I-am tras scaunul.

— Stai jos. O să-ți arăt cum să-ți setezi noul telefon.

Evident, aș fi putut să mă așez și să fac eu asta în două secunde, dar am preferat să mă aplec deasupra umărului ei și să o prind între birou și corpul meu. Am vorbit intenționat încet și mi-am lăsat răsufletarea să îi gâdile gâtul.

— Apeși pe folderul ăsta.

Mi-am pus mâna peste a ei, pe mouse, și am apăsat.

— Și apoi pe ăsta. Iar după, folosești meniul de aici și dai *restore*.

Când am văzut cum i se face pielea de găină, mi-am aplecat capul mai aproape de urechea ei și am întrebat-o:

— Ți-e frig?

— Nu. Sunt OK.

Am zâmbit în timp ce am mai trecut prin câteva ecrane. Apoi, telefonul ei, care era conectat deja la laptop, s-a aprins și a început să descarce contactele din cloud.

— Uau! Încerc de o oră să fac asta.

— Cum l-ai spart, de fapt?

— Dacă-ți spun, trebuie să-mi promiți că nu o să râzi.

— Dar pot să fac mișto de tine?

— Nu. Nici asta.

M-am ridicat.

— Atunci unde e partea distractivă în toată povestea?

Emerie a râs.

— Cum a fost călătoria în Atlanta, măgărușule?

— Avionul a avut întârziere câteva ore din cauza vremii. Dar a fost bine. Cel puțin Alexa nu mi-a dat bătăi de cap.

Emerie tocmai îmi oferise ocazia perfectă s-o întreb. Uram că trebuia să știu, dar, la naiba, trebuia să o fac. Am încercat cel puțin să par relaxat.

— Cum a fost cina de-aseară?

Emerie s-a încruntat; de-abia apoi și-a dat seama despre ce vorbeam.

— Ah! Am comandat mâncare chinezească de una singură.

— Nicio cină cu Puțoiul?

Și-a mușcat buza de jos și a clătinat din cap. M-am apropiat și mai mult de ea.

— De ce nu?

— Pur și simplu... nu mi se părea că e corect.

Stabiliserăm că, sexual, eram exclusivi, iar eu îi cam spuseseam, de fapt, că simțeam că aveam mai mult decât o chimie grozavă, dar nu îi puteam spune că nu avea voie să ia cina cu un prieten. Nu vreau să fiu greșit înțeles, asta era exact ce voisem să-i spun — însă gândul mă speria chiar și pe mine, așa că am decis să tac din gură.

În loc să scot la iveală fătălaul din mine, m-am îndreptat spre ușă. Nu mi-am luat ochii de la ea în timp ce am strigat la fiul meu:

— Totul e bine, Beck?

— Da! a strigat el înapoi.

— OK. Vin în câteva minute, dragule.

Apoi am închis ușa încet.

— Vii aici?

— Ce vrei să faci?

— Vino aici.

Emerie a făcut ce i-am spus și a venit spre mine.

— Ce este?

— M-am gândit la tine tot drumul spre casă.

A înghițit.

— Da?

— Și la duș azi-dimineață. A trebuit să dau drumul la apă rece ca să-mi țin scula sub control pentru că, de fiecare dată când închideam ochii, îți vedeam fundul aplecat peste biroul meu.

A făcut ochii mari.

— Fiul tău e în biroul de alături.

— Știu. De asta nu ești aplecată chiar acum deasupra biroului și o să mă mulțumesc doar cu o gustare.

Și-a lins buzele și, gândindu-mă că Beck putea să apară în orice clipă, am decis să nu mai pierd vremea. Am luat-o de ceafă și am tras-o spre mine, într-un sărut brutal. Cu celălalt braț am strâns-o de talie și a scâncit când i-am lipit de mine trupul înfierbântat. Mirosea atât de bine! Parfumul dulce, amestecat cu mirosul ei natural, sexy și feminin, era amețitor. A fost nevoie de fiecare fărâmbă de control pe care o aveam să nu o întorc cu spatele și să o împing în ușă. Când am apucat-o de fund și a gemut cu gura într-a mea, aproape că mi-am pierdut controlul. Până când i-am dat drumul la gură, penisul deja îmi pulsa. Tocmai mă pregăteam să o iau de la capăt, pentru mai mult, când mi-am auzit fiul strigând.

— Futu-i, am mormăit, lipindu-mi fruntea de a lui Emerie. O să trebuiască să-mi ascund erecția asta, ca să nu pună întrebări la care nu sunt pregătit să răspund.

Din fericire, purtam pantaloni închiși la culoare, așa că am putut să mă aranjez înainte să mă duc la Beck.

— Ce e, amice?

— Putem să ne luăm ciocolată caldă înainte să mergem să patinăm?

— Tocmai ai mâncat clătite cu fulgi de ciocolată la micul dejun. Nu crezi că e destulă ciocolată în dimineața asta?

Fiul meu era deștept.

— Dar o să fie frig afară, așa că o să-mi țină de cald.

Emerie a venit lângă mine. A zâmbit.

— Are dreptate.

— Vii și tu să patinezi cu noi? a întrebat Beck.

— Nu cred că e o idee bună. Nu știu să patinez.

— Te poate învăța tata. Se pricepe la toate.

Frumos, copilule!

Emerie s-a uitat la mine neajutorată.

Am ridicat din umeri.

— Copilul are dreptate. Mă pricep la toate.

Și-a dat ochii peste cap, apoi i-a spus lui Beck:

— N-aveți nevoie de asta, ați sta pe loc din cauza mea.

— Nu mergem niciodată să patinăm cu altcineva. Îți pot arăta mișcările mele.

Emerie s-a întors spre mine ridicând din sprânceană.

— Se mișcă bine, hm? La fel ca tatăl lui.

Mi-am coborât vocea.

— Hai! Lasă-l să-ți arate mișcările lui, o să ți le arăt și eu pe ale mele mai târziu.

Capitolul 31

EMERIE

— Nu cred că e fracturată.

Doctorul de la urgențe îmi ținea glezna umflată în mână. Deja se învinețea.

— Dar o să facem o radiografie, ca să fim siguri.

— Mulțumesc.

— Asistenta o să vină în câteva minute să vă ceară câteva informații, apoi o să-l cheme pe radiolog.

— OK.

M-am întors spre Drew.

— E doar vina ta.

— Vina mea?

— Da. M-ai grăbit.

— Te-am grăbit? Ne-a depășit o bunicuță care împingea o găleată pe gheață. N-ar fi trebuit să-mi dai drumul la mână.

— M-am speriat.

Patinaserăm mai mult de două ore și tot nu reușisem să mă obișnuiesc. Pentru că eram așa instabilă pe picioare, gleznele mele se

mișcau înainte și înapoi, ceea ce mi-a slăbit aderența. La ultima căzătură, nu mai aveam nicio susținere a gleznei și mi-am luxat-o. Durea, dar nu credeam că era fracturată.

Totuși, Drew se uitase la umflătură și hotărâse că trebuia să venim la urgențe. Nu putusem să-l facă să se răzgândească. Prietenul lui, Roman, ne-a așteptat în fața spitalului și l-a luat la el acasă pe Beck, pentru ca Drew să poată sta cu mine.

Asistenta a venit cu o mapă.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări. Poate rămâne și soțul dumneavoastră, dacă vreți, dar va trebui să iasă când o să vină radiologul.

Mi-am fluturat mâna între mine și Drew.

— Nu este... Nu suntem căsătoriți.

Asistenta a zâmbit. Nu la mine, ci la Drew. Și-a fluturat și genele. *Serios?*

— Ah, în acest caz, vă rog să ieșiți afară, i-a spus. O să vă chem după ce o să-i pun câteva întrebări...

A așteptat ca Drew să completeze:

— ... iubitei mele.

— Ah! Da. O să vă chem când o să termin cu iubita dumneavoastră.

Îmi imaginam eu sau încercase să vadă dacă eram împreună? Drew m-a pupat pe frunte și a spus că revine. Imediat ce a plecat, asistenta a început cu întrebările medicale. Abia atunci mi-am dat seama că Drew mă numise iubita lui.

***

— Pot să merg.

Drew mă ridicase în brațe pentru a zecea oară. Mă cărase de la patinoar la taxi, de la taxi la spital, de la spital la taxi și de la taxi până la apartamentul lui, unde m-a așezat pe canapea cu piciorul ridicat. *Exact cum a spus doctorul.*

Acum că sosise comanda de mâncare, mă căra la masă.

— Doctorul a spus să nu îți lași greutatea pe ea.

— E-n regulă. E doar o entorsă. Oricum, ghipsul o să mă împiedice să-mi las greutatea pe ea.

Beck trăsesse scaunul în timp ce tatăl lui se apropia cu mine în brațe. Roman, care dusese caserolele la gunoi, ne privea amuzat. Era prima oară când îl întâlneam și probabil credea că sunt o melodramatică.

— Sunt așa stânjenită! Jur că în general nu sunt atât de împiedicată.

Roman a continuat să studieze scena din fața ochilor lui, privind-l pe Drew cum mă așeza și cum îmi punea mâncarea în farfurie. Aveam senzația că Roman nu era un om căruia să-i scape prea multe.

— Ești OK. Florence Nightingale aici de față n-ar fi trebuit să te lase să cazii.

Drew a bombănit.

— N-am lăsat-o să cadă. Mi-a dat drumul la mână.

I-am făcut cu ochiul lui Roman, ca să știe că eram pe aceeași lungime de undă, apoi i-am spus pe un ton serios:

— El m-a lăsat să cad.

— Prostiil!

Drew s-a oprit cu o tavă de paste ziti în mână. Deja îmi pusese prea mult în farfurie. S-a uitat la mine, apoi la Roman.

— N-am lăsat-o să cadă, dar o să te las pe tine dacă începi cu căcaturile astea.

— Ai grijă cum vorbești, am spus eu.

Roman a chicotit.

Cina a fost departe de a fi liniștită. Mai întâi, eu și Drew ne-am contrazis pe teme politice, apoi Roman, Drew și Beck au avut o discuție aprinsă despre cine va ajunge în playoff-uri la hochei. A fost gălăgie, și uneori vorbeam unii peste alții, dar nu-mi aminteam când fusese ultima oară când îmi plăcuse atât de mult o masă.

După ce am terminat, Drew a insistat că nu puteam să ajut la strângerea mesei și m-a transportat înapoi în sufragerie. Roman, căruia Drew îi ceruse să-l ajute la curățenie, și-a desfăcut o bere și mi s-a alăturat în sufragerie.

— Vrei o bere?

— Nu, mulțumesc.

M-am cuibărit pe canapea și mi-am încrucișat mâinile la piept.

— Sunt prea plină de la cele nouă kilograme de paste și pui cu parmezan pe care mi le-a pus Drew în farfurie.

Roman a luat o înghițitură de bere, uitându-se la mine pe deasupra sticlei.

— Vă certați des voi doi?

Am zâmbit și am spus:

— Sincer, da.

— Asta îl dă de gol.

Probabil că am părut confuză, pentru că Roman și-a pus sticla pe genunchi și a început să dezvolte.

— Ne-am cunoscut în clasa a șasea. I-am furat prietena...

L-am întrerupt.

— În povestea lui Drew, el ți-a furat prietena, înainte să vă împrietească pojarul.

— Ți-a povestit despre asta?

Am confirmat dând din cap:

— Da. E o poveste surprinzător de simpatică. A spus-o cu admirație.

— În orice caz, ne certăm din clasa a șasea. Dar, în același timp, e prietenul meu cel mai bun. El și tatăl lui erau mai apropiați decât orice tată și fiu pe care i-am cunoscut vreodată. Se certau zilnic. Nu este o coincidență nici faptul că-și câștigă existența din certuri.

Roman a sorbit din bere și a părut să se gândească la ce să spună mai departe.

— Știi cum mi-am dat seama că n-avea cum să meargă treaba cu Alexa?

— Cum?

— Nu se certau niciodată. Nu până la final, când ea a început să-și dea arama pe față și să arate ce nenorocită egoistă fusese dintotdeauna. Iar la Drew asta a fost o altfel de ceartă decât atunci când iubește.

— Nu suntem...

Roman s-a lăsat pe spate pe canapea, zâmbind ușor.

— Știu. M-am prins că nu v-ați dat niciunul seama prea bine. Mai vorbim într-o lună, două.

***

— Se construiește noaptea pe 49th, ar trebui să încerci pe 51st.

— Doamne, ești o pacoste, a mormăit Drew și a virat repede la stânga.

Ne certaserăm o jumătate de oră în legătură cu întoarcerea mea acasă. El voia să rămân la el, ca să mă ajute. Dar cu fiul lui acolo, nu părea cel mai firesc lucru. În cele din urmă, a cedat, dar am așteptat să adoarmă Beck. Apoi Roman a rămas cu cel mic, pentru ca Drew să mă poată duce acasă.

Când am ajuns la blocul meu, am avut o tentativă să mă împotrivesc când a vrut să mă care în brațe, apoi am renunțat. Mi-am pus mâinile în jurul gâtului său și mi-am plecat capul pe pieptul lui, să mă bucur de moment.

— Poate vrei să mai renunți la burgerii ăia, m-a tachinat Drew.

— Ai grijă. Prea multe glume cu grași și o să renunț la *toată* carnea.

— Ești plină de aiureli. Îți place carnea mea prea mult.

— Ești așa plin de tine!

— Poate. Dar și tu o să fii plină de mine cam în cinci minute.

S-a deschis ușa liftului.

— N-avem timp de asta. Trebuie să te întorci, ca Roman să se poată duce acasă.

— Dă-I încolo pe Roman!

Și-a lăsat o mână pe fundul meu și m-a strâns tare.

— Ți-am ținut fundul toată ziua în brațe. Ne dezbrăcăm.

— Și dacă nu te invit înăuntru?

— Bună remarcă. Atunci poate că ar trebui să ți-o trag aici, în lift.

A arătat cu bărbia spre camera mică de luat vederi din colț.

— Poate se uită cineva. Să vadă un spectacol bun.

Îmi ținusem capul pe pieptul lui Drew, așa că l-am ridicat să mă uit la el. Avea ochii plini de dorință. Dacă nu ajungeam în intimitatea

apartamentului meu, chiar că era o șansă să vadă cineva un spectacol.
Dar de ce nu ne mișcam încă?

— Ai apăsat pe etajul meu?

— Futu-i, a chicotit Drew și s-a aplecat să apese pe buton.
Chiar înainte să se închidă ușile, a apărut un braț între ele.
Desigur, trebuia să fie Baldwin.

M-a văzut în brațele lui Drew, apoi a văzut ghipsul.

— Emerie? Ce s-a întâmplat?

Am simțit că îmbrățișarea lui Drew devine mai puternică.

— Am căzut când patinam. E doar o luxație.

Baldwin l-a privit fix pe Drew.

Ce naiba? Are nevoie de o confirmare?

— A fost la doctor. Nu e fracturată, a spus Drew tăios.

Maxilarul lui era atât de încleștat, că-i puteam vedea mușchiul flexându-se.

Ușile liftului s-au închis și înăuntru a devenit mai mult decât apăsător. Era... sufocant. Cei doi bărbați stăteau unul lângă altul. Brusc, îmi doream să mă fi împotrivit mai mult să fiu cărată. Până am ajuns la etajul al treilea, eram sigură că nu mai rămăsese mult oxigen în lift. Baldwin și-a întins brațul să ne lase să ieșim noi mai întâi.

Am încercat să-mi găsesc cheile în geantă, dar era dificil din poziția în care stăteam.

Când Drew s-a oprit în fața ușii, am spus:

— Poți să mă lași jos să-mi caut cheile?

M-a lăsat ușor jos, ținându-și brațul în jurul meu, ca să reducă greutatea de pe picior.

Baldwin s-a oprit în fața ușii mele.

— Pot să te ajut cu ceva?

Am deschis gura să răspund, dar Drew mi-a luat-o înainte:

— Am eu grijă de tot ce are nevoie.

Baldwin l-a ignorat.

— Pot să te las la birou dimineață și să te iau de-acolo.

— Am și eu mașină, a mormăit Drew, în timp ce mi-a luat cheile din mână și a descuiat ușa.

— Nu e nevoie să ocolești. Noi plecăm din același loc și pot să fac eu o oprire să te las, pe drumul spre universitate.

Am ignorat ochii care mă priveau înflăcărați și m-am întors spre Baldwin.

— Ar fi grozav. Mulțumesc. Sau pot să iau un taxi. Nu aș vrea ca Drew să vină până aici dimineața și mai ales să-l târască pe fiul lui după el.

— Atunci așa rămâne. Dă-mi un mesaj mâine-dimineață dacă ai nevoie de ajutor să te pregătești.

— Mulțumesc.

Baldwin l-a salutat pe Drew cu un gest din cap și s-a dus în sfârșit spre apartamentul lui. Toată întâlnirea durase probabil trei minute, dar parcă trecuseră ore întregi.

Înăuntru, am aprins luminile și mi-am făcut de lucru dându-mi jos haina. Drew era tăcut, dar simțeam că urma un comentariu. După un minut, am început să mă relaxez și să mă gândesc că poate totul era doar în mintea mea, că interpretasem greșit toată situația și că doar eu simțisem stânjeneala situației.

Mă înșelam.

— Tipul ăla e un cretin.

— Ce a făcut?

Drew a părut să interpreteze întrebarea mea ca și cum i-aș fi luat apărarea lui Baldwin. Toată atitudinea lui se schimbase.

— Vrei să ți-o tragi cu el?

— Ce? Nu! De unde naiba ți-a venit ideea asta?

Și-a trecut mâna prin păr.

— Trebuie să plec. Nu vreau ca Beck să se trezească și să nu mă găsească acolo.

Deși înțelegeam asta, cu cinci minute în urmă nu plănuiise să se grăbească. În mai puțin de cinci minute, trecuse de la disperarea să fie cu mine la disperarea să se îndepărteze de mine.

— Ce s-a întâmplat?

— Vrei să-ți dau proteza aia jos sau să te ajut cu ceva înainte să plec?

Frustrată, i-am răspuns scurt:

— Nu. Poți să pleci.

Mi-am lipit fruntea de ușă după ce am închis-o în urma lui. Mi se învârtea capul... o singură întrebare se repeta la nesfârșit în mintea mea:

Vreau să mă culc cu Baldwin?

Capitolul 32

DREW

În dimineața următoare, m-am gândit de o mulțime de ori dacă să merg la Emerie, iar până la urmă am decis că asta ar fi înrăutățit lucrurile. Nu voiam să creadă că scuza mea era doar de fațadă, pentru că nu voiam ca tâmpitul ăla să o ducă la serviciu. Desigur, nu voiam să o ducă. Dar pe la două noaptea, după ce dădusem cu pumnul în pernă, reușisem în sfârșit să mă calmez.

Comportamentul meu lipsit de bun-simț nu avea nimic de-a face cu Emerie. Între o fostă soție infidelă și doza mea zilnică de clienți care-și înșelaseră partenerii sau care fuseseră înșelați de aceștia, nu ajunseseam să fiu cea mai încrezătoare persoană. Tot nu credeam că mă înșel cu privire la Baldwin — tipul era un idiot, iar instinctul îmi spunea că ceva avea să se întâmple odată ce și-ar fi dat seama că Emerie nu mai stătea pe margine să-l aștepte. Dar nici asta nu era vina ei.

Era aproape zece când ea a apărut în sfârșit la birou. Beck avea o zi scurtă la școală, așa că speram ca Emerie să nu aibă imediat vreo întâlnire. Așteptasem ca pe ace să vină și am ajuns la recepție înainte să intre ea.

Iar idiotul era cu ea! Își ținea brațul în jurul taliei ei, ajutând-o să meargă. Puteam să văd pe fața ei că toată situația o făcea să se simtă incomod.

— Neața.

— Bună dimineața.

Tristă, Emerie s-a străduit să zâmbescă.

— I-am spus lui Baldwin că nu era nevoie să mă conducă înăuntru. Dar a insistat.

Am reușit să răspund pe un ton care părea sincer:

— Ai nevoie de ajutor. Doctorul a spus să nu-ți lași greutatea pe gleznă.

Testându-mi singur hotărârea, m-am retras și l-am lăsat să o ducă până în biroul ei, iar eu m-am întors într-al meu. Aș minți dacă aș spune că n-am tras cu urechea. A întrebat-o la ce oră să vină să o ia, iar Emerie a spus că are planuri după muncă și că o să ia un taxi.

Odată ce Puțoiul a plecat, am tras aer în piept și m-am dus în biroul ei.

Tocmai își conecta laptopul la unitatea centrală.

— Ai un client acum?

— Nu, a răspuns fără să-și ridice privirea.

— Deci putem vorbi?

S-a uitat la mine.

— O, acum ai chef de vorbit?

Meritam asta.

— Poate ar trebui să încep cerându-mi scuze.

Chipul ei s-a mai relaxat, dar și-a încrucișat brațele la piept, încercând să pară dură.

— Ar fi bine.

— Îmi pare rău că m-am purtat așa aseară.

— Te referi la faptul că m-ai acuzat că vreau să mă culc cu alt bărbat după ce stabiliserăm deja că ne suntem loiali?

— Da. La asta.

Emerie a oftat.

— Nu sunt genul ăsta de persoană, Drew. Chiar dacă aş vrea să mă culc cu vreun tip, nu aş face-o din moment ce mi-am luat un angajament față de cineva.

Tocmai îmi atinsese involuntar coarda sensibilă. Îmi petrecusem jumătate din noapte și din dimineață asumându-mi faptul că aveam probleme de încredere — care erau ușor de pus pe seama altor oameni. *Era vina Alexei. Munca mea îmi ucisese încrederea în rasa umană.* Dar, în momentul de față, îmi plăcea femeia asta — poate mai mult decât ar fi fost cazul într-un timp atât de scurt — și eram speriat la culme. Își petrecuse ultimii ani așteptând să fie observată de un tip și nu știam sigur ce s-ar fi întâmplat dacă el ar fi făcut asta, în sfârșit.

Sigur, eram gelos. Dar eram și al dracului de speriat. Și clar nu-mi plăcea să mă simt așa.

M-am îndreptat spre ea, nu atât pentru că trebuia să fiu aproape de ea ca să-i spun ce aveam de spus, cât pentru că uram să fiu în cealaltă parte a camerei când puteam fi lângă ea.

Era răcoare afară în acea zi, iar ea avea obraji roz, la fel și vârful nasului. I-am luat obraji în palme, m-am aplecat și am sărutat-o ușor pe buze.

Apoi m-am tras înapoi și am privit-o fix.

— Îmi pare rău pentru că am fost un nemernic gelos. Plănuisem să-ți spun că nu e vina mea că sunt gelos — că trecutul și munca mea m-au făcut așa —, dar poate că asta e adevărat doar parțial. Nu în întregime. Să fiu sincer, abia acum câteva minute mi-am dat seama care e adevărul.

— Și care e?

— Trebuie să știu ce ai de gând cu tipul ăsta. Acum câteva luni, l-ai urmat în cealaltă parte a țării. Știu că ai avut sentimente puternice pentru el. Și te cred când zici că mi-ai spune dacă ai vrea să ieși din relația noastră exclusivă. Dar ce trebuie să știu este asta: dacă el ți-ar spune astăzi că are sentimente pentru tine, mi-ai spune că vrei să ne despărțim?

Emerie a rămas nemișcată, ochii scânteindu-i parcă într-un anume fel, după care privirile ni s-au întâlnit.

— Nu vrei să stai jos?

Capitolul 33

EMERIE

Practică ceea ce predici.

Era greu când Drew Jagger se holba la tine, așteptând un răspuns. Voia să știe ce s-ar întâmpla dacă bărbatul după care fusesem înnebunită în ultimii ani, bărbatul pentru care riscasem să mă mut la New York ar fi vrut dintr-odată să fie cu mine. Era o întrebare pe care mi-o pusesem și eu, încă de când ambii bărbați mă lăsaseră singură cu gândurile mele în seara trecută.

Îi datoram sinceritate lui Drew. La naiba, îmi datoram sinceritate mie însămi.

— Am avut sentimente pentru Baldwin atâta timp, încât nu-mi amintesc cum este să nu le am.

Drew s-a aplecat pe marginea biroului meu, cu picioarele depărtate, într-o poziție masculină și dominantă atât de firească... ceva atât de simplu, dar care mi-a amintit că ce urma să spun era adevărat.

— Dar orice aș fi simțit pentru Baldwin este foarte diferit de ceea ce se întâmplă între noi.

Ochii lui Drew s-au aprins și a trebuit să-mi strâng coapsele ca să nu mă excit la gândul că era nervos. Nu era nicio îndoială că a ne călca pe nervi unul pe altul era un fel de preludiu ciudat pentru noi, dar acum nu era momentul pentru așa ceva.

— Baldwin e deștept și curtenitor. Împărtășim pasiunea pentru psihologie și sociologie. El nu folosește un limbaj murdar, mă duce la restaurante fițoase și nu a ridicat nici măcar o dată vocea la mine.

Drew căzuse pe gânduri.

— Ar fi bine să urmeze curând și un nenorocit de *dar*.

Mi-au tresărit buzele. Trebuia să trec de partea mai grea înainte să-i spun și partea cu *dar*.

— Urmează. Dar trebuie să fiu complet sinceră.

Privirea lui mi-a spus să trec la subiect. Drew m-a îndemnat din cap să continui.

— Aș minți să spun că nu am sentimente pentru Baldwin. *Dar* mai ești și tu. Mă derutezi al dracului de tare și nu am nici cea mai vagă idee încotro se îndreaptă chestia asta dintre noi, dar de un lucru sunt sigură.

— Care anume?

— Când mă uit la tine, îmi dau seama de ce n-ar fi mers nicio dată o relație cu el.

Ochii i s-au împlânzit.

— Sunt jalnic la capitolul încredere.

— Știu.

— Tot o să țip, și tot o să spun *futu-ii!*

Am zâmbit pieziș.

— Am învățat că sunt momente când limbajul tău *chiar* funcționează pentru mine.

Drew s-a întins spre mine și și-a plimbat două degete pe bărbia mea, apoi pe gât și pe claviculă, iar în cele din urmă pe decolteu.

— A, da?

Atât a fost de-ajuns. Tonul lui răgușit din acel *a, da?* și o simplă atingere. Nu puteam să-mi explic de ce aveam sentimente față

de Drew, nu mai mult decât puteam să explic gustul apei. Și totuși, devenise o necesitate pentru mine și în niciun caz nu eram pregătită să mă lipsesc de ea.

Am șoptit:

— Unde e Beck?

Ochii lui Drew urmăreau propriile degete în timp ce se strecurau la mine în pulover.

— La școală. Îl iau peste o oră.

Mi s-a făcut pielea de găină gândindu-mă cum puteam petrece acea oră.

— Clienți înainte de asta?

A început să-mi descheie micii nasturi cu perle ai puloverului.

— Nu. Tu?

Am clătinat din cap.

Indiferent câtă răbdare exersase Drew, acum se evaporase. În următorul minut, m-a ridicat de pe scaun, mi-a sfâșiat chiloții și m-a așezat pe birou, cu fața spre scaun, cu fusta ridicată în jurul taliei. În tot timpul asta fiind atent la piciorul meu în ghips, ridicat în aer.

Apoi s-a așezat pe scaun, cu fața spre păsărica mea și și-a slăbit nodul de la cravată.

— Ce faci?

— Îți arăt că-mi pare rău. Desfă picioarele mai larg!

O, Doamne!

Mi-am desfăcut picioarele și am tremurat când l-am văzut cum se uită. Când și-a lins buzele, și-a tras mai aproape scaunul și m-a tras spre el până când am ajuns cu fundul pe marginea biroului, eram deja la jumătatea orgasmului, și nici nu mă atinsese măcar.

— Poate că nu-mi place să mănânc la restaurante fițoase, dar tu o să fii mereu sătulă, iar eu o să te mănânc până când o să fii tu cea care strigă obscenități.

Asta a funcționat perfect pentru mine.

***

Lucrurile au fost diferite după discuția noastră de dimineață. Era o intimitate, un fel de legătură care nu existase înainte. Drew l-a luat pe Beck de la școală și l-a adus la birou să mâncăm toți trei, după care au plecat amândoi la bibliotecă și apoi la patinoar. Îmi plăcea că Drew își împărțea după-amiezile în ore de muncă și de joacă pentru amândoi. Beck citea stând pe covor, în timp ce Drew lucra la un caz în camera alăturată. Când terminau, Beck îi citea lui Drew, iar apoi recompensa era patinoarul.

Avusesem o după-amiază plină de clienți și, pe la șase și jumătate seara, am simțit renăscând speranța că exista o soluție pentru problemele fiecărui cuplu. Optimismul meu se răspândise în ședințele mele, în sens bun.

Îmi strângeam laptopul, când am auzit ușa deschizându-se și apoi am văzut niște piciorușe zburdând spre biroul meu.

— Am luat tot ce trebuie pentru seara de filme! a țipat Beck.

Avea obrajii grăsuți roșii de frig și era înfofolit ca un mic om de zăpadă.

— A, serios? Ce plănuiți să vedeți?

Beck a ridicat două degete:

— Avem două filme. Unul este pentru cină și celălalt pentru desert.

Nu prea înțelegeam ce voia să spună, dar bucuria lui era molipsitoare.

— Asta sună minunat. Ce film o să vedeți prima oară?

Drew a apărut din spatele fiului său.

— M-a făcut să-l dau jos din mașină la colț, în loc să mergem în parcare subterană, ca să alerge aici și să-ți spună ție prima.

Beck a zâmbit atât de larg, că aproape îi puteam număra dințișorii. A ridicat o carcasă de CD, zicând:

— La cină avem *Stă să plouă cu chiftele*.

Apoi a arătat spre tatăl lui, care ținea o pungă de la un restaurant.

— Mamma Theresa are cele mai bune chiftele din oraș.

Beck a dat din cap repede, apoi a ridicat o a doua carcasă.

— Și la desert avem *Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici*.

A arătat din nou spre tatăl lui. Parcă era o scenetă.

Drew a ridicat altă pungă.

— Plăcintă cu agrișe de la The French Pastry.

Am zâmbit.

— Ce e plăcinta cu agrișe?

Drew a dat din umeri.

— Să dea naiba dacă știu. Dar a trebuit să o căutăm în trei patiserii și a costat 26 de dolari, așa că musai să fie bună.

Beck a adăugat:

— Eu o să pun peste ea înghețată de vanilie. Dar asta nu face parte din petrecerea ta cu filme.

— Petrecerea *mea*?

— Tata a spus că-ți plac petrecerile tematice cu filme. Poți veni?

Tocmai se desprinsese o altă bucățică din zidul pe care mi-l construise în jurul inimii, de teamă să nu mă îndrăgostesc de acest bărbat.

Drew m-a privit, studiindu-mi reacția. Nu o puteam ascunde nici dacă aș fi vrut.

Mi-am dus mâna la piept.

— Ești cel mai dulce copil! Nu pot să cred că ai organizat o seară tematică pentru mine. Mi-ar plăcea să vin.

Nerăbdător să începem, Beck a pornit țipând pe hol:

— O să chem liftul.

— Nu intra până nu vin și eu, l-a avertizat Drew.

Mi-am terminat de strâns lucrurile și am mers la ușă. Ridi-cându-mă pe vârfuri, l-am sărutat ușor pe buze.

— Mulțumesc.

El mi-a făcut cu ochiul.

— E OK.

Drew m-a luat în brațe — pentru că, se pare, nu aveam voie să-mi solicit glezna până când nu-mi era dat jos ghipsul — și am mers spre lift.

Coborându-și vocea, a zis:

— Cred că o să-mi placă treaba asta cu cina și filmele tematice — o să-mi fie în sfârșit de folos colecția de porno.

Capitolul 34

EMERIE

Restul săptămânii a fost la fel de minunat ca seara de filme. Timpul petrecut acasă, cu Drew și Beck, mi-a arătat mult mai multe despre acest bărbat decât aş fi aflat la zeci de întâlniri. Dacă mă gândesc mai bine, asta ar trebui să fie o parte din ritualul întâlnirilor. La a doua sau la a treia întâlnire, bărbatul ar trebui să aducă un copil, poate o nepoată sau un nepot, dacă nu are el copii, ca să vezi ce relație are cu el. Ar fi mai relevant decât șase luni de întâlniri.

În fiecare zi, fie că luam micul dejun sau cina împreună, Drew reușea mereu să-și facă timp pentru noi trei sau pentru ei doi. Începeam să mă simt ca și cum aş fi avut mica mea familie. Dar undeva în minte știam că lucrurile n-aveau să rămână mereu așa. Alexa urma să se întoarcă în ziua următoare și nu știam deloc unde avea să ducă asta. În mod cert, eram curioasă în legătură cu ea.

În această după-amiază îl supravegheam pe Beck câteva ore, în timp ce Drew avea o depozitie pe care n-o putea reprograma. Plănuise să-l roage pe unul dintre profesorii asistenți de la școala lui Beck, dar eu am insistat că mă descurcam.

Drew avea o grămadă de filme pe care le puteam vedea în apartamentul lui, iar eu adusesem pop-corn de făcut pe aragaz. Dădăcitul era floare la ureche.

Sau cel puțin așa crezusem.

Apoi a trebuit să-l sun pe Drew și să-i întrerup depoziția la zece minute după ce începuse. Ca să-i spun că trebuia să mergem la spital.

***

— Îmi pare atât de rău!

O spusese de un milion de ori. Stăteam într-un salon mic, în aceeași cameră de urgențe unde fusesem cu glezna mea luxată în urmă cu nici o săptămână. Doar că, de data asta, Beck era cel tratat.

— Lucrurile astea se întâmplă. A fost un accident. Acum știe că nu trebuie să atingă aragazul.

— *Eu* ar fi trebuit să știu.

Beck și cu mine făcuserăm pop-corn împreună. Nu văzuse nicio dată cum se face pop-corn pe aragaz. Ochii lui mari ciocolatii se deschisera larg privind folia argintie umflându-se cu fiecare pocnet al boabelor. Când pocnetul a încetat, iar folia părea pe cale să explodeze, am luat tigaia de inox și am pus-o pe un alt ochi, înțepând-o deasupra să iasă aburul. Când Beck s-a dus să cerceteze dulapul cu filme, m-am gândit să mă duc la baie. Am ieșit în mai puțin de trei minute, gândindu-mă cât de frumoasă era după-amiaza asta, în timp ce mă spălam pe mâini, iar atunci au început urletele.

Bietul copil se întorsese la aragaz și, fără să-și dea seama că ochiul încă ardea, pentru că nu mai era portocaliu, a încercat să se ridice ca să vadă cum iese aburul din folia de pop-corn. Inconștient, își pusese palma pe ochiul încă fierbinte.

— Bucătăria mamei lui e pe gaz. Ar fi trebuit să-i explic asta când am cumpărat noul aragaz anul trecut. Nu e vina ta. E vina mea.

Beck a dat din umeri. Băiatul era un soldat.

— Nici măcar nu doare atât de tare.

Doctorul a spus că era o simplă arsură de gradul I și i-a dat cu o cremă, apoi i-a înfășurat mâna într-un pansament de tifon la interior și cu un bandaj elastic la exterior.

Mi-am pus mâna pe genunchiul lui Beck.

— Îmi pare atât de rău, scumpule! Ar fi trebuit să-ți spun că rămâne fierbinte chiar dacă se schimbă culoarea.

Puțin mai târziu, a venit o asistentă și ne-a dat instrucțiuni, un tub de cremă și pansament pe care să-l folosim în zilele următoare, ca să nu mai mergem să cumpărăm. Chiar dacă toată lumea a tratat incidentul ca pe o întâmplare obișnuită, tot mă simțeam ca dracu'.

Prima oară când Drew mă lăsase singură cu fiul lui, îi făcusem rău.

***

— Arăt ca un boxer! a strigat Beck pe drumul spre ieșire. Tată, poți să-mi înfășori și cealaltă mână? Și poate să cumperi chestia asta în culoare roșie? a întrebat, arătând spre bandaj.

— Sigur, amice.

Ei doi își reveniseră la normal, dar eu încă mă simțeam groaznic. Drew s-a întins și și-a pus mâna pe genunchiul meu în timp ce conducea.

— O să înceapă să se uite oamenii ciudat la mine, cu voi doi.

Am ridicat din sprânceană.

— Tu ai ghips, el are mâna bandajată.

Mi-am acoperit gura.

— O, Doamne! Imaginează-ți — să se uite la tine ciudat, când ambele răni sunt numai din vina mea.

Drew și-a coborât vocea.

— Serios, te văd că ai tot felul de muștrări de conștiință. A fost un accident. Puteam să fac eu pop-corn și să se întâmple fix același lucru.

— Dar nu s-a întâmplat.

— Încetează să te învinovățești! Acum două luni a avut ochiul vânăt pentru că a intrat într-un dulap, în timp ce-l supraveghea

maică-sa. E doar un băiețel. Băiețiii fac tot felul de rahaturi fără să se gândească și se rănesc.

— O, nu!

— Ce?

— Nici nu m-am gândit la maică-sa. O să mă urască.

— Nu-ți face griji în legătură cu ea! Oricum nu prea exista vreo șansă să te placă.

Minunat! Pur și simplu, minunat!

Capitolul 35

EMERIE

— Cine ești?

Au fost suficiente doar două cuvinte ca să știu că femeia care intrase în birou în dimineața următoare era o *nesuferită*.

Blugi mulați, cizme din piele maro, lungi, cu toc, picioare subțiri și o talie subțire, lăsată la vedere de un maiou, deși era sfârșitul lui ianuarie și în New York era ger. Nu voiam să par superioară. Voiam să merg acasă, să mă schimb în ceva mai puțin profesional și mai sexy. Nu aveam nicio îndoială în legătură cu cine era ea.

Trăgând de timp, i-am studiat corpul și chipul la fel de drăguț ca trupul. *Bineînțeles*.

— Sunt Emerie Rose. Tu?

— Alexa Jagger. *Soția* lui Drew.

Drew a apărut brusc lângă mine la recepție.

— *Fosta soție*.

Ochii lui încruntați se potriveau cu răspunsul tăios.

Alexa și-a dat ochii peste cap.

— În fine. Trebuie să vorbim.

— Fă-ți o programare. Sunt ocupat în dimineața asta.

L-a ignorat complet pe Drew și a trecut pe lângă el, dând năvală în biroul lui.

Noi doi am rămas la recepție încă puțin.

I-am zis încet:

— Ei bine, este simpatică.

Drew a tras adânc aer în piept.

— Poate vrei să-ți pui dopuri în urechi.

***

— *O să mergem!*

— Nu-l iei cu tine pe drumuri prin țară după un grup de șoferi de curse și nu-l pui să facă școala acasă! Du-te, dacă vrei să te duci, dar Beck rămâne aici.

— Ce o să faci aici cu tine? Lucrezi 60 de ore pe săptămână.

— O să fac să fie bine. Cel puțin aici are școala, rutina, casa lui.

— Nu o să faci să fie bine. O să-l arunci la o dădacă. Am auzit mai multe în dimineața asta despre noua dădacă decât tine. Și se pare că nici nu se descurcă să-l supravegheze, din moment ce s-a ars la mână.

Căcat!

Țipetele se mai potoliseră și știam că Drew încerca să se controleze. Mi-am imaginat maxilarul lui încleștându-se și flexându-se în timp ce respira foc și expira gheață.

Când a vorbit în cele din urmă, tonul lui era mai mult decât nervos; era la limita letalului.

— N-ai nicio idee despre ce vorbești. Nu îmi livrez fiul la o dădacă. Tot timpul a fost cu mine și cu iubita mea și am avut grijă de el.

— *Iubita?* a urlat Alexa. Acum îmi ții fiul în preajma pipiței tale de luna asta?

— Fiul *nostru*, a mormăit Drew. Și *nu este* pipița de luna asta. Spre deosebire de tine, nu i-am făcut niciodată cunoștință lui Beck cu cineva cu care mă vedeam ocazional. De fiecare dată când mi-a zis de bărbați oarecare din jurul tău, mi-am ținut gura și am avut încredere

că erai atentă și decentă în prezența lui. Și aștept același lucru din partea ta, în cazul lui Emerie.

— Emerie? Femeia pe care am cunoscut-o la intrare? Te culci cu asistenta?

— Împărțim spațiul ăsta. E psiholog, nu asistentă. Și chiar dacă ar mătura podelele aici, ce dracu' te interesează pe tine? Măcar ea are un loc de muncă. Ar trebui să încerci și tu. Te-ar putea face să apreciezi cizmele de o mie de dolari pe care la porți acum.

— Eu îl cresc pe fiul nostru. ăsta e un job full-time.

— E amuzant că e fiul *nostru* când eu primesc factura pentru jobul ăsta full-time. Dar e fiul *tău* când vrei să-l iei într-un traseu NASCAR prin țară.

— Îl iau, a strigat ea.

— Nu-l iei.

— Nu cred că vrei să ne certăm pe tema asta. Beck ar trebui să-și cunoască tatăl și să petreacă timp cu el.

M-am pregătit pentru urletul care știam că avea să vină.

— *Își petrece timp cu tatăl lui!*

— Mă refeream la tatăl lui biologic.

— Nu a fost alegerea mea. Tu ai făcut asta. Dumnezeu mi-e martor că nu m-aș fi căsătorit în vecii vecilor cu tine dacă aș fi știut că erai o târfă, gravidă cu copilul altui bărbat!

— Du-te naibii!

— Ieși afară, Alexa. Ieși dracului afară!

Deși știam că așa avea să fie, tot am sărit de pe scaun când ea a deschis agresiv ușa biroului lui Drew și a trântit-o de perete. Alexa a plecat, lăsând în urma ei un val de bufnituri și tropăieli.

Am așteptat câteva minute în birou, nesigură dacă să-i dau timp lui Drew să se calmeze sau dacă să încerc să-l liniștesc eu. În cele din urmă, când n-am auzit nimic, am decis să văd ce face.

Scaunul lui Drew era departe de birou, iar el stătea cu coatele pe genunchi și cu capul în palme.

— Ești OK? am întrebat încet.

Nu s-a uitat la mine când mi-a răspuns. Era răgușit.

— Da.

Am înaintat cu ezitare la el în birou.

— Cu ce să te ajut?

Drew a dat din cap de câteva ori, apoi s-a uitat la mine.

— Poți să faci să fiu tatăl *adevărat* al acestui băiețel?

Mi s-a strâns inima în piept când i-am văzut privirea înfrântă. Avea ochii roșii, plini de lacrimi nevărsate și am simțit durerea pe care i-o vedeam pe față.

M-am lăsat în genunchi în fața lui.

— Ești tatăl lui *adevărat*, Drew.

Chiar dacă mă asculta, nu ajungeam nicăieri. Așa că am decis să-i spun o poveste pe care n-o spuseseșem nimănui niciodată.

— Când aveam 19 ani, m-am hotărât că vreau să-mi cunosc mama naturală. Habar n-aveam de ce; nu se întâmplase nimic rău. Cred că eram pur și simplu curioasă. În orice caz, dosarul adopției mele era public, așa că informațiile erau acolo dacă le voiam. Pentru că nu-mi doream să le rănesc sentimentele părinților mei, am hotărât să nu le spun, ci să obțin informațiile de una singură.

Drew era atent, așa că am continuat.

— Într-o sâmbătă, le-am spus părinților mei că merg acasă la o prietenă, în schimb am condus patru ore până la adresa unde locuia mama mea. Am stat în fața casei până a ieșit. Apoi am urmărit-o până unde lucra, la un restaurant. După câteva ore, mi-am făcut în sfârșit curaj să intru. Mă uitasem pe fereastră, așa că știam deja în ce zonă servea ea și am cerut o masă lângă fereastră, ca ea să fie chelnerița care să mă servească.

Chiar dacă Drew era cel care suferea, s-a întins și mi-a strâns umărul, ca încurajare.

— Și ce s-a întâmplat?

— A venit să-mi ia comanda și m-am bâlbâit la fiecare cuvânt pe care l-am scos pe gură. Dar am reușit să comand pâine prăjită și ceai, în timp ce mă holbam la ea.

Am făcut o pauză, amintindu-mi de acea zi.

— Era roșcată.

Drew m-a mângâiat pe obraz.

— În fine, în timp ce lua o comandă la masa de lângă mine, mi-a sunat telefonul, era mama. Am lăsat să intre căsuța vocală pentru că m-am gândit că aflase ce făceam și era nervoasă. Dar când i-am ascultat mesajul, mi-am dat seama că nu voia decât să vadă ce fac și dacă totul era bine. Spunea că părusem puțin tristă cu o zi înainte. E inutil să spun că m-am simțit extrem de vinovată. Câteva minute mai târziu, când a venit chelnerița — mama mea naturală — cu pâinea prăjită, plângeam. S-a uitat fix la mine și nici măcar nu m-a întrebat dacă eram OK. Abia aștepta să arunce pâinea pe masă și să dispară.

Am oftat.

— M-am uitat încă o dată la femeia care-mi dăduse viață și mi-am dat seama că mama mea era femeia care-mi lăsase mesajul vocal. Eram legată biologic de chelneriță, iar ea nu mă vedea decât ca pe o străină. Pentru că asta și eram... o străină. Am aruncat 20 de dolari pe masă și nu m-am uitat înapoi.

L-am privit pe Drew în ochi.

— Să fii părinte e o alegere, nu un drept. Nu am înțeles niciodată de ce părinții mei sărbătoreau ziua adopției până atunci. Ești tatăl lui Beck, la fel cum Martin Rose este tatăl meu. Toți pot să fie părinți, dar, ca să iubești și să crești un copil ca și cum ar fi al tău, e nevoie să fii un tată adevărat.

— Vino aici, mi-a zis Drew ridicându-mă de pe podea, la el în poală.

Mi-a dat o șuviță de păr după ureche. Furia lui și tristețea din ochi se domoliseră.

— De unde ai apărut?

— Am intrat prin efracție aici și ți-am arătat fundul, nu-ți amintești?

A râs și am simțit cum îi dispărea puțin din tensiune când m-a strâns în brațe și m-a sărutat pe creștet.

— Mulțumesc. Aveam nevoie de asta.

Eram emoționată că îl liniștisem. Pentru că Drew fusese cu Beck toată săptămâna, asta era prima după-amiază, de ceva timp, în care eram singuri.

— N-am nicio întâlnire în următoarele două ore, dacă mai ai nevoie de *altceva*.

Drew m-a ridicat în brațe înainte să-mi termin fraza. Am scâncit când s-a mișcat brusc. Crezând că se aștepta să mă întind pe biroul lui, cu picioarele desfăcute, am rămas surprinsă când s-a îndreptat spre ușă.

— Fără sex pe birou? l-am întrebat.

— Biroul este pentru futai. Eu vreau să fac dragoste cu tine.

Capitolul 36

DREW

Aș putea să mă obișnuiesc cu asta.

Tocmai ieșisem de la duș și intrasem în bucătărie. Emerie stătea la aragaz, îmbrăcată într-o cămașă de-ale mele, care-i venea până la genunchi, și gătea ceva care mirosea aproape la fel de bine ca ea. Se auzea muzică și am rămas în pragul ușii, privind-o cum se legăna dintr-o parte în alta, fredonând un cântec pe care nu-l recunoșteam.

Simțind că sunt acolo, s-a întors imediat spre mine și mi-a zâmbit.

— Micul dejun e aproape gata.

Am dat din cap, dar am rămas pe loc încă puțin, pentru că-mi plăcea să o privesc. În urmă cu cinci zile, după ce Alexa dăduse buzna și mă enervase pentru că voia să-l ia pe Beck într-o excursie, mă gândeam că urma să am o săptămână de rahat — ca întotdeauna după o ceartă de-ale noastre. Dar Emerie avea un fel al ei de a mă calma, făcându-mă să mă concentrez la lucrurile pozitive. Poate că mă ajutase și faptul că fusese în patul meu în fiecare noapte, alinându-mi

stresul, și că mă trezisem în dimineața asta cu capul ei sub cearșafuri și cu limba ei care mă lungea ca pe o acadea.

A zâmbit și mi-a făcut cu ochiul, roșind.

— Așază-te. E rândul meu să te hrănesc.

Măa. Există clar posibilitatea să mă obișnuiesc cu asta.

***

— La ce oră ai prima întâlnire? am întrebat-o.

Terminasem micul dejun, apoi i-o trăsesem pe blatul din bucătărie înainte să spal vasele în timp ce ea se pregătea. Acum era aplecată spre oglindă, fardându-și genele.

— La zece. Însă trebuie să trec pe la apartamentul meu mai întâi. Tu?

— N-am întâlniri până după-amiază, dar trebuie să scriu o propunere și să o duc la tribunal până atunci. Ce ai nevoie să-ți iei de la apartament?

— Haine. Sau crezi că pot să asortez o curea și tocuri la asta? a întrebat, arătând spre cămașa mea, pe care o avea deschisă, fără nimic pe dedesubt. Bucurându-mă de accesul ușor, i-am luat un sân în palmă, înainte să mă aplec și să-i sărut sfârscul ridicat.

— De ce nu îți aduci niște haine aici, pentru nopțile în care rămâi, ca să nu trebuiască să te duci acasă fără chiloți, îmbrăcată în hainele din ziua trecută?

Chiar dacă mă gândisem mult la întrebarea asta, nu m-am speriat când i-am pus-o. Surprinzător.

Emerie s-a uitat la mine.

— Îmi oferi un sertar?

Am dat din umeri.

— Ia jumătate de șifonier dacă vrei. Nu-mi place ideea să alerg dimineața prin oraș în fustă și fără chiloți... și totuși nu înțeleg de ce nu poți să-i întorci pe dos și să-i porți din nou.

A strâmbat din nas.

— Asta e o chestie de băieți.

După ce s-a machiat, s-a îmbrăcat și s-a întors la apartamentul ei. Am sunat-o pe Alexa și i-am lăsat un mesaj în care îi spuneam că voi trece pe la ora cinci să-l iau pe Beck pentru weekend.

Recunoscător că a intrat căsuța vocală în loc să-mi răspundă ea, am coborât să lucrez câte ceva, încă bine dispus — dar la ușă mă aștepta o citație. Eram avocat de divorțuri; nu era neobișnuit să primesc citații dimineața la prima oră. Doar că era neobișnuit ca această citație să fie de la tribunalul din Atlanta.

***

Tocmai terminasem de citit același paragraf pentru a cincea oară la rând.

De la ultima negociere de custodie au avut loc schimbări care necesită o reevaluare a orelor de vizită. Schimbările nu se cunoșteau la momentul deciziei finale și justifică o revizuire a custodiei.

De-abia la paragraful următor a trebuit să mă așez pe scaun ca să nu merg direct la apartamentul Alexei, pentru că mă temeam de ce eram în stare să-i fac, după ce am citit.

Anexată la prezenta decizie este stabilirea paternității pentru Levi Archer Bodine, și nu pentru imputatul căruia i s-au acordat vizitele în hotărârea finală de custodie.

Solicitantul cere o modificare a custodiei comune, o dată la două weekenduri, pentru un interval de opt ore. Majorarea orelor de vizită ale solicitantului este necesară pentru ca tatăl biologic și copilul minor să aibă la dispoziție suficient timp să se cunoască.

În plus, custodia comună a imputatului ar trebui redusă pe baza recentelor incidente, când copilul a fost neglijat. Concret, imputatul a avut un comportament care l-a supus pe copil unor riscuri

prin expunerea acestuia la infractori cunoscuți. Ca rezultat direct al acestui comportament, copilul a fost rănit.

Prin urmare, solicitantul are motive să se îngrijoreze pentru siguranța minorului și cere o modificare imediată a hotărârii de custodie.

Documentele anexate în sprijinul petiției includeau o copie a celei mai recente arestări a presupusului infractor și un raport de la camera de urgență. Infractorul era Emerie și, desigur, era o copie parțială a acuzațiilor de expunere indecentă. Nu se menționa că era o adolescentă la acea vreme și nici că acuzațiile fuseseră reduse în urmă cu o lună. Pe lângă porcăria asta, mai era o copie a raportului de la camera de urgență, care stabilea diagnosticul de arsură accidentală, și o depoziție de la o asistentă care confirmase că Beck fusese adus de tatăl lui și de femeia care îl supraveghease la momentul incidentului: *Emerie Rose*.

***

Când a intrat căsuța vocală a treia oară, n-am putut să mă mai abțin și am pornit spre Alexa. Nu era cea mai bună idee, ținând cont de starea mea, dar trebuia să rezolv problema asta cu ea. Exista o singură modalitate prin care puteam să o controlez pe femeia asta și aveam din plin cu ce s-o fac: banii. Nu m-aș fi ferit să o plătesc ca să termin cu rahatul ăsta. *Din nou*. Joculețul ăsta era un contraatac pentru că îi spusese că nu-l putea lua pe Beck două săptămâni în circuitul NASCAR. Trebuia să-mi arate cine deținea controlul. Îmi cunoșteam fosta soție; era vicleană și trebuia să se asigure că ea era în avantaj. Cearța noastră și probabil faptul că o văzuse pe Emerie îi lăsaseră senzația că trebuia să fie pus la locul meu.

Când am bătut prima oară la ușă, nu mi s-a răspuns, iar asta m-a făcut doar să mă enervez și să bat mai tare. După două minute de nerăbdare, mi-am scos cheia. Când o dădusem afară pe Alexa și îi

închiriasem locul ăsta, păstrasem o cheie pentru mine. Nu avusesem ocazia să o folosesc, dar nu mai suportam să mă evite.

Încuietoarea era blocată, dar după un minut de răsucit cheia, am simțit un soi de ușurare când am auzit un zăngănit, după care ușa s-a descuiat. Nevrând să mă trezesc cu o tigaie în cap, am deschis ușa și am strigat.

— Alexa?

Nimic.

A doua oară:

— Alexa?

Era liniște în holul de la intrare și nu se auzea niciun sunet dinspre apartament. Gândindu-mă că eram în siguranță, am împins ușa.

Și inima mi s-a oprit în loc când am văzut ce era înăuntru.

Capitolul 37

EMERIE

Se petrecea ceva.

Ușile biroului se tot trântiseră în ultima jumătate de oră în care avusesem ședințe la telefon. În ultimele zece minute, începuseră și țipetele. O voce foarte nervoasă era a lui Drew, iar cealaltă a lui Roman, care tocmai sosise. Făcea des investigații pentru Drew, dar ce se întâmpla acum părea mai personal decât un simplu caz.

După ce mi-am cerut scuze față de clienții mei — mințindu-i și spunându-le că trebuia să discut cu echipa de muncitori despre limbajul lor —, am închis și m-am îndreptat spre ușa biroului, care era închisă. M-am oprit când mi-am auzit numele.

— Emerie? Ce naiba are ea de-a face cu asta?

— Practic, Alexa a spus la tribunal că mă culc cu o fostă infractoare.

— O fostă infractoare? Ce a făcut? A luat o amendă pentru parcare?

— E o poveste lungă, dar a fost arestată pentru indecență luna trecută.

— Ce?

— S-a întâmplat când era adolescentă. A primit o amendă pentru că a înotat dezbrăcată, iar asta s-a transformat în mandat pentru că nu a plătit amenda. E un delict... la fel de grav ca o amendă pentru parcare. Dar, desigur, Alexa face mare caz cu asta. În petiție o numește pe Emerie o fostă infractoare cu predilecție pentru expunere indecentă. Și a adăugat și că e aceeași infractoare din cauza căreia s-a rănit Beck recent.

— *Futu-i!*

— Da. Futu-i! Și nu e cea mai rea parte. Aș putea să scap de asta într-un tribunal din New York, cu toate porcăriile pe care le aud aici zilnic judecătorii. Dar a cerut ca schimbarea deciziei de custodie să se facă în Atlanta.

— Cum e posibil, dacă amândoi locuiți aici?

— Tocmai m-am întors de la apartamentul ei. A plecat. Portarul mi-a zis că a plecat ieri și i-a dat o adresă nouă. Locul e gol. *S-a mutat, la dracu'!*

***

Drew nu era un băutor înrăit. Bea un pahar ocazional de whisky, o bere sau două, dar nu-l văzusem vreodată să dea băutura pe gât încontinuu.

Până în seara asta.

Chiar dacă mă asigurase că nimic din toate astea nu era din vina mea, încă mă simțeam vinovată pentru că-l făcusem să pară că nu era un părinte bun.

Stăteam în apartamentul lui; amândoi ne eliberaserăm programul de după-amiază. Îi promisesem lui Roman că Drew avea să fie la aeroport pentru zborul lor din dimineața următoare. Cei doi urmau să meargă la Atlanta ca să încerce să discute cu Alexa și chiar mă bucuram că Drew nu se ducea singur. Nici nu puteam pronunța numele fostei soții fără ca el să bombăne.

Închizând ușa în urma lui Roman, am încuiat-o sus, i-am luat băutura lui Drew de pe blatul din bucătărie și am vărsat restul în chiuvetă.

Apoi m-am dus pe canapea, unde stătea ținându-și ochii acoperiți cu brațul. Avea picioarele mai lungi decât canapeaua și îi atârnav în capăt. I-am desfăcut șireturile de la pantofi și am început să-l descalț.

— Încerci să mă dezbraci? a îngânat Drew. Dă-i dracu' de pantofi. Dă-mi jos pantalonii.

Am zâmbit. Chiar și beat, era încă el însuși.

— E aproape 11. Ai avion peste zece ore. Cred că ai nevoie de somn. O să te doară capul mâine-dimineață.

Pantofii lui mari au căzut pe podea când i-am scos, odată cu ciorapii.

— Nu pot să-mi pierd fiul.

Mi s-a rupt sufletul când am auzit durerea din vocea lui stinsă.

— Nu-l vei pierde. Dacă nu o s-o convingi pe ea cu bani, o să convingi un judecător că fiul tău are nevoie de tine, că locul lui e lângă tine.

— Nu e prea multă justiție în sistemul nostru judecătoresc. Oamenii ca mine îl transformă zilnic într-un joc.

Nu știam ce să-i răspund la asta. Voiam să-l fac să se simtă mai bine așa cum puteam. Așa că mi-am dat și eu jos pantofii, m-am urcat pe canapea și l-am luat în brațe, cuibărindu-mă la pieptul lui.

— Îmi pare rău că se întâmplă asta. E clar cât de mult îl iubești pe copilul tău. Trebuie să vadă asta și un judecător.

M-a strâns în brațe drept răspuns și, câteva minute mai târziu, după ce am crezut că ațipise, a vorbit din nou, aproape în șoaptă.

— Tu vrei copii, Oklahoma?

— Da. Mi-ar plăcea să am câțiva și poate și să adopt.

— O să fii o mamă bună într-o bună zi.

***

— N-am putut să dăm de ea. Adresa pe care a lăsat-o este a fratelui ei. Tipul e un ratat. Am ajuns la el la două după-amiaza și încă dormea.

În telefon s-a auzit chicotitul lui Drew.

— Ei bine, cel puțin până când Roman l-a luat pe sus.

— Ați intrat prin efracție?

— N-a fost nevoie. Nici nu era încuiată ușa din față. Crede-mă, nu are nevoie să o încuie. Nici măcar gândacii nu ar vrea să intre în apartamentul lui.

— Ți-a spus unde e Alexa?

— Nu știa.

— Minte pentru ea?

— Nu cred. Ar fi dat-o în gât. Îi era atât de frică de Roman, că a făcut pe el. În plus, îl cunosc. Ar fi încercat să mă cumpere dacă ar fi avut vreo idee. Tipul și-ar vinde și mama pentru 20 de dolari.

— Și ce faci acum?

— M-am dus la tribunal înainte să închidă și am completat de urgență un ordin de restricție cerându-i judecătorului să o forțeze să se întoarcă în New York. Înțelegerea de custodie nu ne permite niciunuia să-l scoatem pe Beck din stat fără permisiunea celuilalt. O să adauge cererea pe ordinea de zi cu cerința de schimbare a custodiei de poimâine. Dacă nu o găsim până joi, o s-apară la tribunal, cel puțin.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. Mersi, iubire. E suficient pentru mine doar să-ți aud vocea. Am zâmbit.

— Poate te sun diseară și vocea asta o să aibă niște chestii perverse de zis.

— Da?

Mi-am mușcat buza.

— Sunt un coechipier bun. Vreau să ajut cum pot.

— O să scap de Roman mai încolo. Îi place să stea la bar și să aibă grijă de câteva pahare de whisky la sfârșitul zilei. Să nu crezi că o să stau cu el mult timp după seara trecută. Prefer să te aud cum îți dai drumul când îmi spui cât de dor îți e de penisul meu.

— Te-ai prins. O să plec acasă curând.

— OK, iubire. Sună-mă mai târziu, când ești gata.

— Drew?

— Da?

- Ca să știi, mi-e dor de tine și de penisul tău.
Mi-a murmurat numele.
— Du-te repede acasă!

***

Nu făcusem niciodată sex prin telefon și abia așteptam să-l sun pe Drew. Atât de mult, încât mă îmbrăcasem într-un neglijeu drăguț din mătase și mă parfumasem special pentru asta. Era puțin trecut de zece, așa că mă gândeam că și el ajunsese acasă. Mi-am luat telefonul, am format numărul lui și am zâmbit când mi-a răspuns cu o voce răgușită.

— Ești dezbrăcată?

— Nu, dar pot fi.

Aveam mâna pe întrerupătorul de la bucătărie, gata să-l apăs și să-mi iau telefonul cu mine în pat, când am auzit o bătaie în ușă. A auzit-o și Drew.

— E cineva acolo?

— Cred că da. Așteaptă puțin.

M-am dus la ușă și m-am uitat prin vizor, chiar dacă știam cine era și fără să mă uit. Nu aveam mulți prieteni în oraș, și cu atât mai puțin care să treacă pe la mine.

— Pot să te sun în câteva minute?

— Vreau să știu cine e.

— Probabil că nu. Lasă-mă câteva minute să scap de el.

După ce i-am închis, mi-am luat un pulover și l-am tras pe mine înainte să deschid ușa.

— Baldwin? E totul bine?

— Da, e bine. Voiam să văd ce faci. Am bătut la tine la ușă aseară, dar nu erai acasă. Am încercat și de dimineață, dar tot nu erai, și nu mi-ai răspuns la mesaje azi. Începeam să-mi fac griji.

Sentimentele mele pentru Baldwin fuseseră atât de încurcate, încât uitasem că, de câțiva ani, îmi era un bun prieten.

— Îmi pare rău. N-am vrut să te îngrijorez. Sunt bine. Totul e bine. Am avut o zi nebună ieri, urmată de una agitată azi.

Nu părea convins, așa că am hotărât să fiu sinceră.

— Am început să mă văd cu cineva; am rămas la el noaptea trecută.

— Ah...

Mi-a aruncat un zâmbet trist, aproape forțat.

— Păi, atunci mă bucur că ești bine.

Când nu l-am invitat înăuntru, ochii lui mi-au studiat fața, ca și cum căutau ceva. Am așteptat într-o tăcere stânjenitoare, strângându-mi puloverul în jurul meu.

În cele din urmă, Baldwin a dat scurt din cap și ochii i-au căzut pe picioarele mele goale.

— E avocatul?

Dintr-un anume motiv, m-a călcat pe nervi faptul că-l numise *avocatul*, în loc să-i spună pe nume.

— Drew. Da.

M-a privit în ochi.

— Ești fericită?

Nici n-a trebuit să mă gândesc la răspuns.

— Sunt.

Baldwin a închis ochii o clipă și a dat din nou din cap, în tăcere.

— Poate ieșim la o cafea weekendul ăsta, să mai vorbim?

Am zâmbit.

— Sigur.

O cafea la Starbucks era probabil cea mai bună modalitate să ne resetăm prietenia. Resetarea era ce voiam eu, pentru că Baldwin nu fusese interesat niciodată de mine așa cum fusesem eu de el. Dar acum că știa că eram cu cineva, nu m-aș fi simțit bine să ies cu el la cină. Poate aveam să cinăm într-o bună zi, după ce ar fi trecut mai mult timp între sentimentele pe care le avusesem pentru el și începutul unei relații noi, însă acum mi se părea că aș face ceva greșit.

După ce ne-am spus noapte bună, mi-am acordat un minut ca să mă adun, înainte să merg din nou în dormitor și să-l sun pe Drew. Trecuse mult timp de când mă îndrăgostisem de Baldwin. Nu îmi

puteam schimba sentimentele radical, dar era clar că ceva se schimbă. Chiar dacă știam că, într-un fel, o să-mi pară rău că nu o să mă mai simt pe deplin în largul meu în prezența lui Baldwin, fără să am nicio rețineră, mi-am dat seama că era mai important pentru mine să respect limitele pe care și le-ar fi dorit Drew — de exemplu, să nu invit un bărbat la mine în apartament, la o oră atât de târziu, în timp ce eram îmbrăcată în pijamalele mele drăguțe.

Mulțumită, am stins toate luminile și m-am furișat în pat în timp ce formam numărul lui Drew.

— Hei, i-am zis.

— Ți-a plecat musafirul?

În vocea încrezătoare a lui Drew se simțea o undă de precauție.

— Era Baldwin. Voia să vadă ce fac. Se pare că a bătut la mine la ușă aseară și azi-dimineață și era îngrijorat că nu i-am răspuns, și nici la mesaje nu i-am răspuns.

— Ce i-ai spus?

— I-am spus că am dormit la iubitul meu și că am fost ocupată, dar că totul e bine.

— Iubitul tău, hm? Asta sunt?

Simțeam ușurarea din vocea lui.

— Preferi să-ți spun altfel?

— Nu știu. Cum ai mai putea să-mi spui?

— Hmm... să vedem... ce spui de... bărbatul care-mi provoacă multe orgasme?

— Asta parcă ar fi numele meu indian.

Am râs.

— Ce zici de proprietar cu beneficii sau căpitanul Prolactinator?

— Spune-mi cum vrei în fața profesorului Puțoi, atâta timp cât știe că ești a mea.

A mea. Îmi plăcea cum suna asta. Nu știam cum de ni se întâmplase una ca asta. Știindu-ne în ce fel eram amândoi, probabil că totul începuse să înflorească în toiul unei cerți și evoluase în timp ce eram aplecată deasupra biroului său, dar indiferent cum ajunseserăm aici,

o făcuserăm. Și mi-am dat seama că nu aș fi vrut să fiu nicăieri altundeva.

— Ești singur?

— Roman e la bar. La bar servea o tipă. Așa că nu cred că-mi va simți lipsa.

— OK, bun.

M-am întins spre noptieră și am deschis sertarul.

— Ai auzit asta?

— Să nu-mi spui că bate din nou la ușă.

Scoțându-mi vibratorul din sertar, am decis că Drew avea nevoie de puțină distragere, ca să uite de ultimele două zile groaznice pe care le avusese. Am pornit vibratorul și l-am ținut aproape de telefon înainte să-l las în jos spre mine.

— Este cumva...

— Vibratorul meu. S-a simțit singur în ultimele câteva săptămâni. Drew a bombănit.

— Futu-l! Aș vrea să fiu acolo să te văd.

— Cred că mi-ar plăcea asta. Poate când te întorci.

— Niciun poate. Vin direct la tine când cobor din avion.

Reacția lui m-a aprins. Mi-am frecat vibratorul de clitoris și i-am spus lui Drew cu voce încordată:

— Ce zici dacă mai întâi îți dai drumul?

Capitolul 38

DREW

— Are tupeu, mi-a spus Roman nu chiar încet, în timp ce Alexa ne zâmbea de lângă avocatul ei, Atticus Carlyle.

Îmi țineam pumnii strânși. După ce o căutasem o zi și jumătate, nu știu de ce eram surprins că-l alesese pe cretinul ăla. Îl uram la fel de mult cât mă ura și el. Era esența băiatului arhetipal sudist — accent puternic, papion și se pricepea de minune la pledoaria de început și la cea finală. Era și singurul avocat care mă făcuse vreodată să-mi pierd cumpătul într-o sală de judecată. Și fuseserăm alocați judecătorului care mă sancționase în urma aceluia incident. Începeam să simt că nimic nu era o coincidență.

Pentru că aveam nevoie să-mi păstrez orice fărâmbă de calm pe care o mai aveam, nici nu mă puteam uita în cealaltă parte a sălii. Judecătorul Walliford a apărut, iar funcționarul în uniformă a strigat numărul cazului. Și-a petrecut câteva minute citind cu ochelarii pe vârful nasului, apoi și-a ridicat privirea.

— Hei, hei, hei, ce avem noi aici? Se pare că noi trei am mai trecut prin asta mai înainte (*i-na-in-te*), nu?

— Da, Onorată Instanță, am spus.

— Sigur că da, Onorată Instanță. Mă bucur să vă văd, a rostit târăgănat avocatul părții adverse.

Walliford a răsfoit niște hârtii, și-a dat jos ochelarii și s-a lăsat pe spate în scaun.

— Domnule Jagger, de ce crezi că acest caz ar trebui audiat într-o sală de judecată din New York și nu aici, în Atlanta? Nu crezi că roțițele justiției se învârt la aceeași viteză care vă place vouă, ăștora din nord?

Cum dracu' să răspund la asta? Completasem o cerere pentru schimbarea locului pe baza reședinței. Mi-am dres glasul.

— Nu, Onorată Instanță. Sunt sigur că acest tribunal face o treabă bună la orice caz care i se prezintă, dar pentru că eu și reclamanta locuim amândoi în New York, cred că jurisdicția ar trebui să revină statului New York. Conform înțelegerii noastre...

Carlyle și-a băgat coada.

— Onorată Instanță, clienta mea locuiește în frumosul stat Georgia. S-a născut și a crescut aici. Pe durata scurtului mariaj cu domnul Jagger, a fost temporar rezidentă a statului New York, dar și-a cumpărat recent o casă în comitatul Fulton, iar aceasta este reședința ei curentă.

A ridicat niște hârtii și a continuat.

— Am aici o copie după declarația de proprietate a noii case, permisul ei de conducere, și o copie a contractului de închiriere unde a locuit *temporar* în New York. Veți vedea că închirierea nici măcar nu s-a făcut pe numele doamnei Jagger.

— Asta e o porcărie. Chiria era pe numele meu pentru că eu o plăteam. A locuit acolo doi ani.

Știam înainte să termin că făcusem o greșeală imensă izbucnind așa.

Judecătorul Walliford a ridicat un deget.

— Nu voi tolera un astfel de limbaj în sala mea de judecată. Voi, ăștia din nord, poate credeți că e acceptabilă o astfel de exprimare, dar sala asta nu e un bar plin de fum sau o stradă mizerabilă. Vei respecta

această instanță. Te avertizez, domnule Jagger. După cum te-ai comportat ultima oară când ai fost în această sală, o să te țin din scurt.

Și *asta* a fost cea mai bună parte a zilei mele. Judecătorul Walliford mi-a respins cererea de schimbarea a tribunalelor și a solicitat un întreg proces pentru modificarea custodiei cerute de Alexa — care urma să înceapă peste două săptămâni. Singurul lucru pe care îl făcuse în favoarea mea era să implementeze programul nostru curent de vizite, cel în care eu îl aveam pe Beck în serile de vineri, sâmbătă și duminică, precum și miercurea, pentru cină. Deși a solicitat ca vizitele mele să aibă loc în... ați ghicit, *frumosul stat Georgia*.

Am așteptat până am ieșit din clădire ca să încerc să o abordez pe Alexa. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să încep să urlu că o hărțuiesc și să-l pună pe Walliford să mă încarcereze.

Am scrâșnit din dinți.

— Alexa, pot să vorbesc cu tine, te rog?

Carlyle a tras-o de cot.

— Nu cred că este o idee bună, Alexa.

L-am ignorat, privindu-mi fosta soție în ochi.

— Îmi datorezi măcar atât. Sunt mai mult de doi ani de când am aflat și tot doare ca naiba. Dar nu l-am lăsat niciodată pe Beck să vadă sau să simtă că mă raportează diferit la el. Indiferent ce spune un test de sânge nenorocit, el este fiul meu.

Și-a întors privirea.

— Uită-te la mine, Alexa! *Uită-te la mine!*

Când în sfârșit ne-am intersectat privirile, am continuat:

— Mă cunoști. Chiar dacă pierd peste două săptămâni, crezi că o să renunț?

Avocatul ei a intervenit.

— Îmi ameninți clienta?

Am continuat să mă uit la Alexa.

— Nu. Îi cer să-l pună pe fiul nostru pe primul loc și să nu continue cu asta.

Ea a tras aer în piept.

— Nu e fiul tău. Să mergem, domnule Carlyle.

Slavă Domnului că Roman se afla lângă mine. Și-a pus brațele în jurul meu, ca să nu alerg după ea, în timp ce se îndepărta.

***

Înainte de a lua avionul spre casă, am încercat fără succes să-mi sincronizez agenda de lucru cu programul de vizită al fiului meu, astfel încât să-mi petrec luna, marțea și jumătate din miercuri în New York, după care să mă întorc în Atlanta miercuri seara pentru cina cu Beck. Apoi, aș fi rămas în Atlanta și aș fi lucrat de acolo de joi până vineri, când l-aș fi luat pe Beck la mine în weekend. Nu era ușor să îngheștii o săptămână întreagă de întâlniri cu clienții, depoziții și înfățișări la tribunal în două zile și jumătate, dar ce puteam să fac? Fiul meu trebuia să fie pe primul plan. Deja era derutat de mutarea bruscă și de faptul că nu-și putea petrece weekendurile acasă la tati. Aveam și ceva bănuieli că dacă ratam o singură vizită, judecătorul Walliford ar fi aflat. Nu trebuia să-i dau mai multă muniție pe care s-o folosească împotriva mea.

Chiar dacă Beck era prioritatea mea, eram concentrat la altceva acum, când revenisem în New York. Nu fusesem sigur că prindeam ultimul zbor spre casă, așa că nu-i spuseseam lui Emerie că exista vreo șansă să mă întorc în seara asta. Era târziu, aproape de miezul nopții, dar, cu toate astea, i-am dat șoferului de taxi adresa ei, nu pe a mea.

În cele șase zile în care fusesem plecat, vorbisserăm în fiecare seară — și de cele mai multe ori sfârșisem prin a mă masturba pe zgomotul de fundal al vibratorului ei. Mă ajutase să mă relaxez, dar în același timp mă făcuse să tânjesc după sex adevărat.

În blocul ei era liniște. Am ajuns la lift fără să mă întrebe nimeni nimic, nu exista nici portar. Totuși, uram asta. Avea nevoie de un spațiu mai sigur în care să locuiască — orice cretin putea să bată la ușa ei. Unul chiar era pe cale să o facă. Lăsându-mi bagajele jos, m-am uitat la ușa apartamentului de alături.

Mda. Clar are nevoie de o locuință mai sigură.

După ce am bătut de două ori — a doua oară atât de tare, încât m-am gândit că am trezit un vecin sau doi —, o Emerie somnoroasă a apărut în ușă.

Pentru că dormise, își dăduse jos lentilele de contact și purta ochelarii.

Doamne, o ador cu ochelarii la ochi!

— Hei! Ce faci...

Nu i-am dat ocazia să termine, nici n-am salutat-o. Cel puțin nu în cuvinte. În schimb, m-am strecurat înăuntru și, venind spre ea, i-am luat repede obrazii în palme și am sărutat-o. Am sărutat-o puternic și lung, trântind ușa în urma mea, apoi am ridicat-o pe Emerie în brațe, ca să-și poată încolăci picioarele în jurul meu. Era incredibil — ca un leac pentru starea oribilă pe care o avusesem în ultima săptămână.

Când mi-am strecurat mâna pe sub pantalonii ei scurți sexy și am apucat-o de fund, a gemut la mine în gură și am simțit nevoia să o las jos, ca să-mi strâng pumnul în aer. Dar asta ar fi însemnat să-mi îndepărtez penisul deja complet erect de căldura dintre picioarele ei și în niciun caz nu aveam să las să se întâmple asta. În schimb, mi-am croit cumva drum spre canapea, fără să mă împiedic, și am aruncat-o acolo, apoi am acoperit-o cu trupul meu.

— Mi-a fost al naibii de dor de tine, i-am zis cu disperare.

Emerie avea ochii mari și fericiți.

— Mi-am dat seama din salutul tău.

Am început să o sărut pe gât, în timp ce încercam să-i dau jos pantalonii și chiloții în același timp.

— Ți-a fost dor de mine?

Și-a înfipt unghiile în spatele meu, în timp ce mă duceam dinspre gât spre ureche.

— Da, a găfăit ea. Mi-a fost. Mult.

Am mușcat-o de lobul urechii în timp ce îmi plimbam două degete în ea, înainte și înapoi.

— Cât de mult? Ești udă pentru mine?

Știam deja răspunsul, normal, dar am așteptat să-mi spună.

— Da.

Mi-am frecat degetul mare de clitorisul ei.

— Da, ce?

— Da, sunt udă pentru tine.

— Spune-mi că *păsărica* ta e udă pentru mine. Vreau să te aud spunând-o.

Deja îmi desfăceam cureaua de la pantaloni. Cine ar fi zis că eram atât de îndemânat — cumva reușisem să ne dezbrac pe amândoi cu o mână, în timp ce o sărutam pe gât, pe ureche, pe buze și, cu cealaltă mână, îi frecaam *păsărica* udă.

— Pă... *Păsărica* mea e udă pentru tine.

Doamne, nu era nimic mai sexy decât să o aud pe Emerie că era topită după mine. Ultima săptămână de coșmar era acum o amintire îndepărtată și tot ce-mi puteam imagina era să fiu în ea.

— Mi-a fost atât de dor de tine, i-am spus din nou, pentru că, deși o mai zisesem, era al naibii de adevărat.

Și aveam nevoie să fiu în ea. Trebuia să se mulțumească cu o amănare a preludiului de data asta — deși din găfăitul ei, din senzația căldurii ei umede, nu părea să o deranjeze. Am împins încet, cu trupul tremurând în încercarea de a mă controla. Când am intrat total, aș fi putut să jur că terminațiile nervoase distruse reveniseră la viață pentru prima oară după mulți ani. *Păsărica* ei strâmtă mi-a cuprins penisul, iar picioarele ei mi s-au încolăcit în jurul taliei, strângându-mă și mai tare.

Doamne, nu-mi amintesc când a fost ultima oară când m-am simțit atât de bine.

Am început să mă mișc, mai mult pentru că aveam nevoie să simt acea menghină strânsă care mă storcea în timp ce intram și ieșeam, și mi-am dat seama că n-aveam să rezist prea mult. Era mult prea uluitor.

Emerie a deschis ochii când am ieșit, și privirile ni s-au intersectat.

I-am luat ambele mâini, ne-am împreunat degetele și le-am ridicat deasupra capului meu. Voiam să o sărut, dar nu mă puteam opri să nu o tot privesc. Felul în care găfăia de fiecare dată când intram în ea și micul geamăt pe care îl scotea când ieșeam erau fascinante.

Și-a pus în mișcare șoldurile, legănându-le la unison cu mine. Sus și jos, înăuntru și în afară.

— O, Doamne, Drew. Chiar acolo. Nu te opri.

În mod miraculos, am reușit să rezist suficient pentru ca ea să-și dea drumul. I-am privit fața transfigurându-se — cu capul aplecat într-o parte, cu ochii dați peste cap și apoi închiși, cu buzele pline deschise, era cel mai frumos lucru pe care îl văzusem vreodată.

Când a început să-și dea drumul, am accelerat viteza, intrând mai tare și mai repede, urmărindu-i orgasmul în timp ce mi-l împingeam pe-al meu la limită. Chiar când eram pe cale să explodez, mi-am dat seama de ce mă simțeam atât de diferit, de ce fiecare nerv părea trezit la viață pentru prima oară.

Nu-mi pusesem prezervativ. *Căcat*. Trebuia să ies...

— Em, nu...

Am încercat să-i explic de ce eram pe cale să stric finalul, dar rămâneam fără cuvinte la fel de repede cum rămâneam fără control.

— N-am prezervativ.

M-a privit în ochi.

— E OK. Iau anticoncepționale. Dă-ți drumul în mine. *Te rog*.

Nu voiam nimic mai mult decât atât — să mă revărs în ea. Trupul meu tânjea după asta cu o nevoie animalică, dar, când am cedat, m-am simțit ca și cum îi dădeam ceva ce ținusem ascuns la un nivel mai profund.

Pentru prima oară din noaptea în care o întâlnisem pe Alexa și îmi spusese că lua anticoncepționale, îmi asumam riscul să am încredere în cineva.

Doar că, dintr-un motiv anume, cu Emerie nu simțeam deloc că risc. Mă simțeam pur și simplu firesc.

Capitolul 39

EMERIE

Am simțit patul mișcându-se când s-a ridicat Drew.

— Unde te duci?

— Încercam să nu te trezesc.

A venit pe partea mea și m-a sărutat pe frunte.

— E devreme. Culcă-te la loc.

— Cât e ceasul?

— Cinci jumate.

M-am ridicat în coate pe întuneric.

— De ce te-ai trezit așa devreme?

— Trebuie să merg la birou să văd cum înghesui pentru o perioadă cele șase zile de muncă, care în ultima vreme au fost cinci, în doar două zile pe săptămână.

— Înțeleg că nu ți-ai verificat agenda în ultimele zile?

— Am încercat, dar era blocată și nu s-a actualizat.

M-am băgat înapoi în pat și am tras pătura pe mine.

— Prima ta întâlnire e la ora zece. Credeam că te întorci abia în dimineața asta, altfel aș fi pus-o mai devreme. Totul este reprogramat

pentru următoarele două săptămâni. Sunt zile lungi, dar am reușit să-ți mut toate întâlnirile particulare în două zile pe săptămână. Am transformat o întâlnire particulară într-o conferință telefonică, iar pe cea din Atlanta o ai joi, săptămâna viitoare. Dar în rest, totul este stabilit. Mi-am modificat și eu programul, ca să fiu mai liberă în zilele în care ești aici și mai ocupată când nu ești. În felul ăsta, pot să te ajut cu toate treburile de secretariat ca să poți să-ți continui programul fără întreruperi.

Drew a tăcut un moment și am început să mă îngrijorez că sărișem calul și că nu ar fi trebuit să umbliu în agenda lui. Dar voiam să-l ajut cu ce puteam. Dormitorul era întunecat și am auzit fâșâitul hainelor lui — deși n-am fost sigură dacă se dezbrăca sau se îmbrăca până când nu s-a urcat la loc în pat. I-am simțit trupul cald lipit de mine. A rămas tăcut, așa că m-am întors spre el.

— Am întrecut măsura?

M-a mângâiat pe obraz.

— Nu, iubire. N-ai depășit măsura.

— Ești așa tăcut! Am crezut că poate te-am supărat.

— Mă gândeam doar.

— La ce?

— La cât de acasă mă simt acum, deși n-am pus piciorul la mine în apartament de o săptămână.

Ăsta probabil că era cel mai dulce lucru pe care mi-l spusese vreodată cineva. Și avea dreptate. Fusesem agitată toată săptămâna și abia acum îmi dădusem seama că mă liniștisem în secunda în care mă uitasem pe vizor seara trecută.

— Știu ce vrei să spui. Mă faci să mă simt calmă. Liniștită, de fapt.

— Da?

Și-a coborât mâna pe obrazul meu, iar degetul lui mare m-a mângâiat pe gât.

— Da.

— Mă bucur.

M-a sărutat pe vârful nasului.

— Știi la ce mă gândesc acum?

— La ce?

— Cum să-ți mulțumesc pentru că mi-ai programat agenda? Să te mănânc la micul dejun sau să te întorc cu spatele și să ți-o trag în timp ce-mi înfig degetele în fundul tău?

Am chicotit.

— Ești chiar grosolan. Adineauri erai o dulceață și, fix în zece secunde, te-ai făcut un porc.

Mâna lui de pe gâtul meu s-a oprit pe sân, unde degetul lui a atârnat deasupra, apoi a ciupit... tare.

— Îți place gura mea grosolană.

Gândindu-mă că avea dreptate, nu m-am împotrivit adevărului:

— Care ziceai că sunt cele două variante?

L-am simțit zâmbind în timp ce mi-a răspuns:

— Te mănânc sau stai în patru labe?

Am înghițit în sec.

— De ce doar una? Trebuie să ajungi la birou abia la zece.

***

— Mai vrei cafea?

Era trecut de șase, iar Drew mai avea încă o întâlnire cu un client și vreo zece telefoane de dat.

— Mi-ar plăcea. Mulțumesc.

I-am făcut cafeaua așa cum îi plăcea și i-am dus-o în birou. Citea ceva dintr-un dosar albastru, pentru care semnasem de primire în urmă cu o oră.

— Mersi, a spus fără să-și ridice privirea.

— Se pare că-mi mulțumești de multe ori azi.

— Așteaptă să vezi ce am în mânecă pentru diseară, a răspuns.

Știam că era ocupat și nu voiam să-l rețin prea mult alintându-mă. M-a oprit când am ajuns la ușă.

— La mine, diseară? Poți să rămâi să dormi când încep cu munca devreme mâine sau să faci o baie dacă vrei. Noua mea secretară, o stăpână de sclavi, mi-a programat întâlniri de la șapte dimineața.

— Ești sigur că n-ai dormi mai bine dacă aș rămâne acasă? Ai nevoie de odihnă, cu toate călătoriile și tot stresul ăsta.

Drew a lăsat să cadă pe birou teancul de hârtii din care citea.

— Vino aici.

Am revenit în fața biroului lui.

— Mai aproape.

Când am pășit, m-a luat prin surprindere trăgându-mă la el în poală.

— Patru ore de somn lângă tine sunt mai bune decât opt singur într-un pat.

— Ai grijă, Jagger. Ți pierzi asprimea și te transformi într-o dulceață cu mine.

— Am fost dulce cu tine din prima noapte, în care ai încercat să mă iei la bătaie. Acum pleacă. Du-te și ia-ți lucrurile. Nu e nevoie să rămâi aici dacă ai terminat, mai ales că, se pare, mai târziu o să ningă.

Am plecat să fac ce-mi spusese Drew — să-mi fac bagajul pentru o noapte și să mă întorc la el.

Tot drumul spre casă m-am gândit la el. Drew era genul de bărbat la care nu era ușor să treci de aparențe, dar, odată ce o făceai, îți dădeai seama că meritase să te împotrivești încercării lui de a te ține la distanță. În ultima săptămână, părea că relația noastră trecuse la un alt nivel.

Ba chiar îmi sunasem părinții în timp ce-mi făceam bagajul pentru că mă hotărâsem să le spun că exista un bărbat în viața mea — lucru pe care-l făceam rar. În ultima vreme — să spunem, nu știu, ultimii trei ani — nu o făcusem pentru că *nu existase* niciun bărbat în viața mea, dar și pentru că știam că mama și-ar fi făcut griji pentru mine. Și-ar fi făcut griji că o să fiu rănită sau că, naivă, m-aș fi întâlnit cu vreun criminal în serie — pentru că, desigur, toți cei care locuiau într-un oraș mare puteau să fie, teoretic, criminali în serie. Așa că am fost atentă să nu le dezvălui prea multe.

— E minunat, scumpo. Cum v-ați cunoscut?

Ăăă... a intrat la mine în birou și a doua zi m-a scos din închisoare. Cea mai tare întâlnire din lume.

— Este proprietarul spațiului în care am biroul.

— Și este un tânăr drăguț?

Astăzi... nu ne-am certat.

— Da, mamă. E foarte drăguț.

— Cu ce se ocupă?

Păi se îmbogățește de pe urma tendințelor misogine pe care le-a dezvoltat ca urmare a minciunilor și infidelităților fostei soții și încearcă să-i salveze pe bărbați din căsniciile lor eșuate și să le lase pe femei falte.

— E avocat. În dreptul familiei.

— Un *avocat*. Foarte frumos. Și dreptul familiei. Asta e o meserie nobilă. Când îl cunoaștem și noi pe băiatul ăsta?

— Nu știu sigur, mamă. Este foarte ocupat cu munca momentan.

Și cu lupta pentru custodia fiului său... care tehnic nu e fiul său, pentru că nesuferita de fostă soție l-a văzut ca pe un bon de masă când a rămas însărcinată cu copilul altui bărbat.

A oftat.

— Ei, asigură-te că valorile lui sunt corecte. Uneori, banii și un chip frumos îți iau ochii.

— Da, mamă.

Am mai vorbit puțin și apoi, din senin, întrebarea mi-a ieșit pe gură:

— Cum ai știut că tata era persoana potrivită pentru tine?

— Am încetat să folosesc cuvântul *eu* când priveam spre viitor.

— Adică?

— Înainte să-l cunosc pe tatăl tău, toate planurile mele erau doar atât — ale *mele*. Dar după ce l-am cunoscut, chiar după câteva săptămâni, am încetat să văd viitorul ca fiind al meu și am început să-l văd ca fiind al *nostru*. N-am observat o vreme, dar când vorbeam despre ce urma — serile de sâmbătă, vacanțele, orice — mi-am dat seama până la urmă că începusem să spun *noi*, nu *eu*.

***

Pe drumul spre birou m-am oprit la supermarket și am luat câteva chestii pentru cină. Drew urma să locuiască într-un hotel în Atlanta

și lucra mult cât era acolo, așa că m-am gândit că ar fi apreciat o mâncare gătită. A intrat chiar când scoteam lasagna din cuptor.

— Miroase bine aici.

— Sper că-ți place lasagna.

— Este pe locul al doilea.

— Ce e pe primul loc?

A venit în spatele meu, mi-a dat părul într-o parte și m-a sărutat pe gât. Cuvântul lui mi-a vibrat pe piele.

— Tu.

— Controlează-te. Trebuie să te bucuri de o mâncare gătită acum, când poți s-o faci. Următoarele săptămâni vor fi aglomerate pentru tine.

Am deschis sertarul de lângă aragaz ca să iau o spatulă și am găsit două mașinuțe de jucărie și un telefon vechi cu clapetă lângă ustensilele de gătit.

— Chiar mă întrebam unde ții mașinuțele de jucărie.

Drew a chicotit.

— Când îi spun lui Beck să-și strângă lucrurile, el le bagă prin sertare. Anul trecut am găsit creioane în sertarul de linguri. Luase lingurile și le aruncase la gunoi. Când l-am întrebat de ce, a dat din umeri și a zis că nu avem nevoie de ele pentru că putem să mâncăm și cu mâna, dar că hârtia nu o putem colora cu altceva.

Am zâmbit.

— Are dreptate.

Drew s-a întins spre sertar și a luat telefonul cu clapetă.

— Ți aduci aminte când ne-am întâlnit și m-am uitat la pozele din telefonul tău?

— Da. Mi-ai spus că cea mai bună modalitate să cunoști pe cineva este să te uiți la pozele lui când se așteaptă cel mai puțin. După ce te-am lăsat să te uiți la ale mele, am descoperit că tu n-aveai nicio poză.

Am oftat exagerat.

— Nesimțit.

Drew a ridicat clapeta telefonului, a apăsat niște butoane și mi l-a întins.

— O să mă spăl și o să mă schimb înainte de cină. Țasta e telefonul lui Beck. Nu e conectat la rețea, dar îi place să-l folosească pentru poze. De fiecare dată când încep să mă îndoiesc dacă e bine să rămân în viața lui, dacă nu îl derutez prin faptul că nu mă retrag și nu îl las pe tatăl lui biologic să se implice, mă uit la pozele astea. Uite!

Drew s-a dus în dormitor, iar eu mi-am turnat un pahar de vin și m-am așezat la masă să mă uit la poze.

Prima poză era cu Drew bărbierindu-se. Stătea în baie, înfășurat în prosop. Avea cremă de ras pe partea stângă a feței și ținea aparatul aproape de bărbie. Celălalt obraz era aproape bărbierit. Într-o parte, în reflexia oglinzii, îl vedeam pe Beck ținând telefonul într-o mână, iar în cealaltă o spatulă acoperită de cremă de ras cu care își curățase și el spuma albă de pe jumătate de față.

Următoarea poză era cu Beck într-un râu. Părea să fie undeva în nordul statului. Fusese făcută probabil cu un an în urmă, ținând cont de cât se schimbase chipul lui Beck. Băiețelul purta cizme de cauciuc și zâmbea larg, ținând în mână un pește mic pe care probabil că-l prinsese chiar atunci.

Am continuat să dau mai departe — poze cu Beck și tatăl lui la patinoar, o poză cu ei stând împreună la metrou, una cu Drew citind *Harold și creionul mov* la Beck în pat, ei doi și Roman cu bicicletele în Central Park, una la care a trebuit să întorc telefonul invers ca să-mi dau seama că mă uitam la poză cu susul în jos — era Beck care făcuse poza în timp ce stătea pe umerii lui Drew. Se aplecase ca să prindă în cadru fețele amândurora.

Toate pozele, una după alta, arătau viața lor împreună și cât de tată îi era Drew lui Beck, indiferent ce spunea un test de laborator.

Ultima poză m-a surprins. Nici nu știam că Beck avea telefon la vremea la care făcuse fotografia asta, deci nu știusem că o făcuse. Era în după-amiaza în care mersesem cu ei la patinoar — înainte să cad și să-mi luxez glezna. Beck probabil că stătea într-o parte a patinoarului, în timp ce eu și Drew eram în cealaltă, iar eu încercam să patinez. Aveam picioarele atât de depărtate — nu puteam să le țin altfel

în ziua aia — și râdeam, după care am căzut făcând un șpagat deloc grațios. Drew își pusese brațul în jurul taliei mele, încercând să mă ridice, și se uita în jos la mine, râzând și el. Păream atât de fericiți — de parcă... de parcă eram îndrăgostiți.

Inima mi-a bătut cu putere. Drew avea dreptate. Cel mai bun mod prin care puteai să cunoști pe cineva era să te uiți la pozele lui. El se uitase la aceste poze și văzuse iubirea dintre un tată și un fiu — ceva ce îi amintea motivele pentru care trebuia să lupte. Eu am văzut un om bun, pasionat cu înflăcărare de lucrurile pe care le iubea și care ar fi făcut orice ca să le protejeze. Mi-am plimbat degetul pe ecran, în timp ce mă holbam la poza cu noi doi, cu mine căzând, și mi-am dat seama că în ziua aceea mă îndrăgostisem.

A trebuit să clipesc ca să-mi stăpânesc lacrimile și să nu las emoțiile să mă copleșească, așa că m-am ridicat ca să tai lasagna, să-mi fac de lucru.

Încă îngândurată, n-am fost atentă și am apucat tava de partea fierbinte.

— La naiba!

Mi-am scuturat mâna și am dat drumul la robinet să las să curgă apa rece peste ușoara arsură pe care mi-o făcusem. *Mă descurec de nu se poate cu aragazul ăsta.*

Bineînțeles, în acel moment a apărut Drew.

— Ce s-a întâmplat?

— Am pus mâna pe tava fierbinte. Nu e nimic grav, doar mă ustură puțin.

Drew mi-a luat mâna de sub jetul de apă, a cercetat-o și mi-a dat drumul când a terminat.

— O să pun eu masa. Du-te și așază-te. Nu vreau să ajung la camera de urgență a treia oară anul ăsta.

Pe tot parcursul cinei am stat de vorbă, pentru că nu avuseserăm prea mult timp să discutăm noaptea trecută sau de dimineață — dacă nu puneam la socoteală comunicarea dintre trupurile noastre. Drew m-a pus la curent cu strategia pentru custodie, iar eu i-am povestit

despre câțiva clienți noi. Atmosfera era ciudat de casnică și de firească. După ce am terminat de mâncat, Drew a pornit mașina de spălat vase, iar eu am șters blatul de bucătărie și masa.

— Unde e făcută poza cu Beck la pescuit? Arată adorabil în cizmulitele alea.

— În nord. Roman are o cabană la munte, în New Paltz. E rustică, dar are o cadă adâncă și mare care ți-ar plăcea. Ar trebui să mergem la primăvară.

— Mi-ar plăcea.

Câteva ore mai târziu, când ne spălam pe dinți și ne pregăteam de culcare, Drew a spus:

— A sunat Tess astăzi.

— Cine?

— Secretara mea. A spus că doctorul ei crede că poate să revină la birou part-time, în două săptămâni. Recuperarea după operația la șold e mai bună decât se așteptau, iar mișcarea face parte din terapia ei fizică.

— Asta e minunat.

În haosul ultimei luni, nu-mi căutasem un spațiu pentru birou. În prima săptămână sunasem un agent imobiliar care-mi arătase câteva spații cât o toaletă, în zone pe care nu le voiam pentru că depășeau de două ori bugetul meu. Apoi luasem o pauză. Deși, în momentul ăsta, gândul la ce aș fi putut să găsec cu banii mei nu era nici pe jumătate atât de deprimant ca gândul de a nu-l mai vedea zilnic pe Drew.

— Îmi pare rău. Trebuie să încep din nou să-mi caut un spațiu de închiriat.

Drew a ridicat din sprânceană.

— Despre ce vorbești?

Mi-am clătit gura și i-am vorbit lui Drew în oglindă.

— Înțelegerea noastră. Ai spus că mă lași să stau cât timp este secretara ta plecată, ca să răspund la telefoane și să te ajut, până-mi găsec alt loc.

M-a întors cu fața la el și și-a pus mâinile pe umerii mei.

— Nu pleci nicăieri.

— Nu-mi permit să plătesc partea mea din chirie.

— Găsim noi ceva.

— Dar...

Mi-a închis gura cu un sărut și și-a lipit obrazul de al meu.

— O să vedem noi. Hai să trecem de rahatul ăsta din Atlanta și apoi o să stăm să discutăm despre asta, dacă vrei. OK?

N-am vrut să-l stresez mai mult decât era, așa că am încuviințat.

— OK.

Abia când am mers la culcare, am derulat întreaga zi în minte și am făcut legătura dintre unele lucruri spuse în ultimele ore.

Roman are o cabană la munte, în New Paltz. Ar trebui să mergem la primăvară.

O să vedem noi. Hai să trecem de rahatul ăsta din Atlanta...

Cum ai știut că tata era alesul?

Am încetat să folosesc cuvântul eu când priveam spre viitor.

Drew începea să vorbească despre noi, la fel de mult ca mine, chiar dacă-și dădea seama sau nu.

Când s-a strecurat lângă mine în pat, l-am strâns tare în brațe. Poate — doar poate — că niciunul dintre noi nu întâlnise persoana potrivită până acum... pentru că nu ne întâlniserăm noi doi.

Capitolul 40

DREW

Fuseseră cele mai lungi trei săptămâni din viața mea.

Funcționarul judecătoresc a declarat deschisă ședința de judecată. Judecătorul Walliford de-abia a catadicsit să apară — sunt sigur că el ar fi numit asta *timp sudist adecvat*. Apoi s-a așezat și a răsfoit un teanc de hârtii. Roman stătea în primul rând, chiar în spatele meu, și s-a aplecat să mă strângă de umăr încurajator, în timp ce așteptam să aflu ce lovitură voi primi cu privire la orele mele de vizită. Știam că va urma o lovitură. Habar n-aveam însă cât de puternică avea să fie.

Ultima oară când fusesem atât de agitat, atât de stresat în legătură cu ce avea să se întâmple cu viața mea fusese ziua în care mă însurasem cu Alexa. Și era clar cum se sfârșise asta. M-am uitat la fosta mea soție, îmbrăcată conservator, ca niciodată. Desigur, ea se uita fix înainte, fără să-și întoarcă ochii spre mine. Femeia asta era o adevărată figură.

În cele din urmă, Walliford a terminat de răsfoit hârtiile și și-a dres glasul înainte să înceapă cu o mulțime de formalități.

— Dosarul cu numărul 179920-16. *Jagger vs. Jagger*. Cerere pentru reducerea custodiei. Propunere de relocare și de implementare a acordului anterior de custodie.

Apoi și-a ridicat în sfârșit privirea.

— Înainte de a vă aduce la cunoștință hotărârile mele, aș vrea să vă spun că acesta nu a fost un caz ușor. A trebuit să iau în considerare drepturile ambelor părți prezente în această sală, drepturile unui tată biologic care a fost privat ani întregi de relația cu fiul lui, precum și de interesele copilului.

S-a uitat fix la Alexa.

— Doamnă Jagger, vă consider în mare parte responsabilă pentru dezastrul pe care îl avem astăzi aici. Dacă ați avut și cea mai mică urmă de îndoială că soțul dumneavoastră nu era tatăl băiatului, aveți obligația să aflați adevărul în momentul în care s-a născut acest copil binecuvântat.

Pentru prima oară, am simțit un val brusc de speranță. Walliford nu se dăduse niciodată de gol și presupusesem că fusese vrăjit de șarmul sudist al Alexei pe care ea și-l afișase din plin încă din prima zi. Ce a spus judecătorul în continuare m-a șocat la culme.

— Domnule Jagger, vreau să vă laud devotamentul față de tânărul Beckett. Este clar că iubiți acest copil, că aveți grijă de el, la fel cum ați fi avut și dacă rezultatele testului de paternitate ar fi fost altele acum câțiva ani.

În sinea mea, am sărit și am strâns pumnul în aer, dar am reușit cumva să simulez o atitudine umilă.

— Vă mulțumesc, Onorată Instanță. Asta înseamnă mult pentru mine, venind din partea dumneavoastră.

— În regulă. Ei bine, acestea fiind spuse, să trecem la treabă. În legătură cu cererea doamnei Jagger de modificare a custodiei, nu găsesc nicio circumstanță care să justifice o revizuire. Prin urmare, ordinul judecătoresc cu privire la vizitele lui Andrew M. Jagger este stabilit fără nicio modificare.

S-a uitat la Alexa.

— Doamnă Jagger, faptul că cererea dumneavoastră urmărește să-i permită domnului Bodine să-și viziteze fiul este un pas în direcția corectă. Cu toate acestea, nu pot trece cu vederea faptul că domnul Bodine nu și-a făcut apariția nici măcar o dată la aceste înfățișări. Să fiu sincer, lipsa lui de interes și de participare mă face să mă îndoiesc

de prioritățile și de interesul lui în viața copilului. Totuși, este tatăl băiatului, așa că o să-i permit domnului Bodine ore de vizită. Înșă acestea vor fi luate din timpul pe care îl petreceți *dumneavoastră* cu băiatul, nu din timpul domnului Jagger. Prin urmare, această instanță îi acordă domnului Levi Bodine custodia în limita a opt ore pe săptămână. După ce se stabilește o relație, iar domnul Bodine își dovedește, în fața instanței, dorința de a se implica în viața fiului său, voi lua în considerare creșterea numărului de ore. Și acestea vor face parte tot din timpul *dumneavoastră*, doamnă Jagger.

Am rămas complet uluit în fața judecătorului. Mental, eram deja la nivelul la care treceam cu mâinile în sus de banda galbenă de la linia de *finish* a maratonului care durase aproape patru săptămâni. Nu-mi venea să cred că învinsesem.

În spatele meu, Roman a scos un *da* triumfător și am stat acolo mirat, părându-mi-se că visam și că în orice clipă mă puteam trezi la realitatea de coșmar.

Apoi judecătorul Walliford a încheiat.

— În cele din urmă, cererea de relocare a Alexei și a lui Beckett Jagger în casa lor din New York este respinsă.

Stai. Ce?

— Onorată Instanță, dacă-mi păstrez orele de vizită, cum îmi puteți respinge cererea ca fiul meu să revină acasă?

— Nu este clar, domnule Jagger? Fiul *dumneavoastră* va fi aici, în frumosul stat Georgia. Poate vă gândiți *dumneavoastră* la o relocare.

A lovit cu ciocănelul și s-a ridicat să iasă din sală.

— Asta e o porcărie! Am un cabinet în New York. Alexa nici măcar nu are un loc de muncă aici.

Walliford s-a oprit la jumătatea drumului.

— O să vă coste o mie de dolari folosirea acestui limbaj și a acestui ton în sala de judecată. Dacă nu vă convine hotărârea mea, rezolvați asta la Curtea de Apel.

***

M-am sprijinit de peretele de la baie ca să stau drept cât timp mă ușuram, apoi m-am împleticit de la baie până la scaunul de la bar. Aveam cravata și jacheta cine știe pe unde, fermoarul încă desfăcut, cămașa pe jumătate băgată în pantaloni — arătam la fel de distrus cum mă simțeam.

— Încă una cu gheață.

Mi-am întins paharul cu picior spre barman. S-a uitat la Roman, apoi la mine.

— Ai nevoie de permisiunea lui tata sau ce? Dă-mi odată nenorocita de băutură.

Am menționat că, atunci când sunt beat, sunt un nesimțit și mai mare decât de obicei?

Telefonul meu a vibrat, pe suprafața barului. Emerie. Era a treia oară când mă suna. Și a treia oară când nu-i răspundeam.

— Iar nu răspunzi? a întrebat Roman.

— Ce rooossssst are? am îngânat.

— Ca s-o lași să doarmă bine în seara asta! Dumnezeu știe că tu o să cazi mort înainte de cinci după-amiaza, nemernic egoist ce ești.

Roman a luat o înghițitură de bere și apoi a lăsat sticla pe bar.

— Te iubește. O să rezolvați voi asta.

— Să rezolvăm asta? S-a terminat.

— Despre ce vorbești? Nu fi cretin! E prima femeie de care chiar te-am văzut îndrăgostindu-te. De cât timp suntem prieteni?

— De prea mult, se pare, dacă începi să-mi ții predici.

— Ce ți-am spus în spatele bisericii înainte să te însori cu Alexa?

În starea în care eram, o mare parte din viața mea era în ceață, dar dimineața de-atunci era limpede ca apa. De-atunci, mă gândisem de mai multe ori cum îmi oferise Roman cheile să plec. *Mașina e în spate dacă vrei s-o ștergi*, îmi spusese. Când îi reamintisem că Alexa era însărcinată cu copilul meu și că făceam lucrul corect, îmi spusese: *La dracu' cu ce e corect.*

Barmanul mi-a adus băutura și, pentru că încă eram capabil să-mi aduc aminte de o parte a vieții mele pe care nu aveam niciun chef să o rememorez, am dat imediat pe gât jumătate de pahar.

Apoi m-am întors spre Roman... spre cei doi Romani pe care îi vedeam.

— Nu mi-ai spus niciodată *ți-am zis eu*.

A dat din cap.

— Nu. Și nu o s-o mai spun, dacă-mi urmezi sfatul și rezolvi treburile cu Emerie. Nu-mi place să le arunc oamenilor în față faptul că au făcut greșit o alegere.

— Uneori, alegerea nu o faci tu, ci e dictată de circumstanțe. Roman a chicotit.

— Asta e o prostie și știi.

A făcut o pauză.

— Ți-o amintești pe Nancy Irvine?

Am stat o clipă să scotocesc în adâncurile minții mele îmbibate de alcool.

— Fata cu pojarul?

Și-a îndreptat berea în direcția mea.

— Da, ea.

— Ce e cu ea?

— Ți amintești pactul pe care l-am făcut, să nu umblăm niciodată după aceeași fată?

— Da.

— Ei, după ce te muți în Atlanta și o lași pe Emerie cu inima frântă pentru că ești prea prost ca să încerci să găsești o soluție, eu o să fiu acolo să o alin — printre alte lucruri. Răzbunarea e o scorpie.

— Du-te dracu'!

— De ce îți pasă? E doar o pipiță care te ține ocupat. Nu merită deranjul.

Ca la un semn, telefonul mi s-a aprins, cu numele lui Emerie pe ecran, semnalând mesajul pe care îl primisem. L-am luat, odată cu băutura de pe bar, și m-am ridicat.

Clătinându-mă, m-am aplecat peste prietenul meu.

— Du-te dracu'!

Apoi am plecat în grabă să găsesc liftul hotelului.

Capitolul 41

DREW

Dacă aş fi putut să-mi crăp capul şi să eliberez câţiva dintre micii toboşari captivi în el, poate aş fi avut o şansă să mă ridic de pe canapea.

Era un miracol şi că mă urcasem în avion. Nu s-ar fi întâmplat asta dacă nu ar fi fost Roman care să-mi târască fundul, şi mahmureala, din camera de hotel, la şase dimineaţa.

Acum era prânzul. Ajunsesem acasă de mai bine de o oră şi îmi făcusem în sfârşit curaj să-i răspund lui Emerie.

I-am *scris* înapoi.

Da. *Curaj*. Sigur.

Şi am minţit.

Nu era prima oară. Cu siguranţă, nu era nici ultima.

Drew: *Îmi pare rău pentru noaptea trecută. Mi-a fost rău. Intoxicaţie alimentară. Sushi stricat, cred.*

Punctele mici au început să ţopăie imediat.

Emerie: *Mă bucur că eşti bine. Eram îngrijorată. Ce s-a întâmplat la tribunal?*

Să recunosc adevărul însemna să mă confrunt cu el și nu eram pregătit încă.

Drew: *Judecătorul a decis să amâne o rezoluție până săptămâna viitoare.*

Emerie: *Uf. OK. Ei, poate asta e de bine. Înseamnă că e foarte atent.*

Nu puteam să fiu un nesimțit când ea încerca din răspuțeri să rămână optimistă.

Drew: *Poate.*

Emerie: *Când te întorci?*

Atunci chiar că m-am simțit ca un dobitoc. Una era să evit să-i spun ce hotărâse judecătorul, căci în mîntea mea, puteam să justific asta prin faptul că nu voiam să o rănesc. Dar alta era să stau sus, în apartament, când ea era probabil jos, răspunzându-mi la mesaje... asta însemna pur și simplu că eram un laș.

Dar chiar dacă mi-am dat seama de asta, n-am fost mai puțin nesimțit.

Drew: *Probabil o să iau ultimul zbor de diseară. O să ajung târziu.*

Emerie: *Abia aștept să te văd.*

În sfârșit am spus ceva ce nu era o minciună.

Drew: *Da. Și eu.*

***

La recepție era o oglindă în care se reflecta coridorul care ducea spre birouri. M-am oprit când i-am văzut reflexia lui Emerie — atât de frumoasă! Atât de dulce și de sinceră, totul era OK la ea. Mi-au transpirat palmele cât am stat acolo să o privesc. Avea ușa închisă, scria ceva pe tăblița albă, probabil ceva pozitiv despre cum să faci lucrurile să meargă, ceva care m-ar fi făcut să mă simt ca un gunoi și mai mare când aș fi citit.

Îmi petrecusem ultimele 24 de ore gândindu-mă cum ar fi trebuit să procedez, ce ar fi rănit-o cel mai puțin. Nu aveam niciun motiv să-i spun ce se întâmplase la tribunal. Credea că relațiile pot să treacă

peste orice, dacă doi oameni se străduiau. Nu aveam nicio îndoială că Emerie ar fi vrut să încercăm să fim împreună, chiar dacă ne-ar fi separat aproape 1 448 de kilometri. La început, lucrurile poate că ar fi mers. Dar în cele din urmă, totul s-ar fi dus naibii. Întotdeauna este așa. Nici nu ne-am fi dat seama probabil cât s-ar fi înrăutățit lucrurile până când nu ne-ar fi explodat în față. Emerie abia se adaptase la New York, era corect să o las să-și trăiască viața.

Așa că nu m-am putut gândi decât cum să termin mai repede cu ea. Să nu trag de porcăria asta și să încerc chestia cu relația la distanță — pentru că n-ar fi însemnat decât să-o fac pe Emerie să-și piardă și mai mult timpul. Deja își pierduse trei ani din viață tânjind după cretinul de Baldwin; n-aveam de gând să o amăgesc și eu la fel. Detașare rapidă și totală — ca atunci când scoți un bandaj. Usturimea avea să doară ca naiba, dar, când lași aerul proaspăt înăuntru, treci de la bandajarea răni la vindecare.

Tocmai pusese capacul markerului și făcuse un pas înapoi, citind ce scrisese. Un zâmbet vag i-a apărut pe față, iar durerea de cap de care tocmai scăpasem a revenit mai aprigă.

Am tras adânc aer în piept și m-am îndreptat spre biroul meu.

Emerie tocmai ieșea din al ei când am trecut eu.

— Hei, somnorosule!

Și-a încolăcit brațele în jurul gâtului meu.

— Păcat că nu ai stat mai mult. Voiam să urc să te trezesc.

M-a sărutat și apoi a adăugat:

— Dezbrăcată.

— Emerie, mi-am dres eu glasul, pentru că vocea mi se stingea patetic. Trebuie să...

Nici n-am terminat fraza, pentru că, până să pot spune *vorbim*, au început să sune ambele telefoane, iar tipul de la UPS striga la recepție. În loc să-l ignor, m-am bucurat de ocazia amânării discuției, ca un laș nemernic ce eram.

Apoi, după ce a plecat tipul de la UPS, a venit administratorul clădirii să-mi spună despre niște lucrări pe care le făceau și aveau nevoie

să oprească alimentarea cu apă două ore, în ziua următoare. Până am scăpat din conversația asta, clientul meu deja sosise, cu douăzeci de minute înainte de programare. Nu-l puteam face să aștepte în hol în timp ce-i dădeam papucii iubitei mele, așa că discuția mea cu Emerie avea să mai aștepte cel puțin o oră.

Dar dintr-o întâlnire am trecut în alta, iar o oră s-a transformat în două și, dintr-odată, era aproape șapte seara. Emerie nu făcuse toată ziua decât să zâmbească și să fie fericită că mă întorsesem. Ba chiar îmi comandase prânzul și stătuse la recepție zece minute, vorbind tâmpenii cu unul dintre clienții mei, pentru ca eu să pot să înfulec. Acum, când în birou era liniște, nu mai aveam nicio scuză.

Mă holbam pe fereastră și beam din cafeaua care apăruse ca prin magie pe biroul meu cu o jumătate de oră în urmă, când intrase Emerie în încăpere. Știam asta pentru că-i auzisem tocurile, nicidecum pentru că mă întorsesem spre ea.

A venit din spatele meu și mi-a înconjurat talia cu brațele.

— Ce zi nebună!

— Mda. Mulțumesc pentru tot. Pentru prânz, pentru cafea, pentru că ai răspuns la telefoane și la ușă toată ziua. Pentru tot.

Și-a lăsat capul pe spatele meu.

— Desigur. Facem o echipă bună. Nu crezi?

Am închis ochii. La naiba!

Doar scoate bandajul, Drew, fătălăule. Smulge-l naibii!

Am înghițit în sec și m-am întors spre ea.

— Emerie... nu sunt făcut să fiu într-o echipă.

A râs, probabil pentru că nu înțelesese prea bine ce încercam să spun. Apoi s-a uitat la mine și mi-a văzut fața întunecată. I-a dispărut zâmbetul.

— Despre ce vorbești? Ești un coechipier minunat. Mă ocup de diverse lucruri când ai nevoie de mine, iar tu faci la fel pentru mine.

Smulge nenorocitul de bandaj. Repede.

— Nu, Emerie. Asta e ce face un angajat pentru angajator. Nu suntem o echipă.

Arăta ca și cum ar fi încasat o lovitură fizică. Buza de jos i-a tremurat pentru o clipă, apoi s-a transfigurat — i s-a schimbat toată atitudinea. Și-a pus brațele la piept, ca și cum ar fi vrut să se apere, și și-a îndreptat spatele. Partea nasoală era că, pentru o secundă, m-am *excitat* văzând-o cum se pregătește de ceartă. Până la urmă, cu o ceartă începuserăm dezastrul ăsta în care ne aflăm acum. Dar clar nu erau nici momentul, nici locul să gândesc cu penisul.

— Fiecare relație trece prin perioade când o persoană are nevoie să se sprijine mai mult pe cealaltă. Va veni o zi când eu voi avea nevoie să mă sprijin pe tine.

Terapeutul din ea își făcuse apariția și mi-am dat seama că trebuia să fiu direct. Așa că, decât să smulg bandajul, am deschis o nouă rană.

— Nu vreau să te sprijini pe mine, Emerie. Vreau s-o terminăm.

A făcut un pas înapoi, așa că mi-am luat inima în dinți și i-am spus direct:

— Fiul meu este prioritatea mea și nu am loc în viața mea pentru altcineva.

Vocea lui Emerie era mai degrabă o șoaptă:

— Înțeleg.

— Îmi pare rău.

Din obișnuință, m-am întins să-i ating umărul, să o alin, dar s-a retras ca și cum mâna mea era o flacăra.

Uitându-se în jos, mi-a spus:

— Ți-am lăsat mesajele pe birou, iar prima programare a fost mutată la șapte și jumătate.

Trebuia să spun atâtea lucruri, dar tot ce am făcut a fost să dau din cap. Și nici măcar nu m-a văzut.

Emerie s-a îndreptat spre biroul ei și tot ce voiam să fac era să iau înapoi ultimele cinci minute — să dau timpul înapoi și să-i spun că nu voiam să fiu coechipierul ei, voiam să fiu toată echipa ei. În schimb, am stat acolo și am privit-o plecând. Pentru că ar fi fost mai greu să o fac peste o lună sau peste un an — *relațiile la distanță nu funcționează*.

Unul dintre noi s-ar fi simțit mult mai rău odată cu trecerea timpului, când cineva ar fi fost infidel.

Emerie a dispărut în biroul ei și s-a întors ceva mai târziu, îmbrăcată cu haina și cărându-și laptopul și geanta. A tras încet ușa biroului — atât de încet, încât aproape că n-am auzit-o plecând. Poate că asta era și ideea. Dar am auzit-o și, când m-am uitat pentru ultima oară la ea, am văzut că plângea. Mă țineam de scaunul din fața mea ca să nu alerg după ea.

Apoi a plecat.

Mi-am petrecut următoarea oră cu toate rahaturile vâjâindu-mi în minte și nu mă puteam gândi decât la un singur lucru — pe cine încercam să protejez?

Pe ea... sau pe mine?

Capitolul 42

DREW

Nu credeam că e posibil să mă simt mai rău decât mă simțisem în urmă cu o săptămână. Eu și Alexa ne certaserăm o oră când l-am luat pe Beck, apoi o luaserăm de la capăt când l-am adus înapoi două zile mai târziu. Fiul meu nu se simțise bine tot weekendul și voia să știe de ce nu putea să mai meargă la mine acasă. Nu știam ce să-i spun și, cu cât amânăm chestia asta, cu atât mai greu îmi venea.

Ca să fie și mai rău, zborul meu spre New York fusese amânat cu șase ore și ultima dată când dormisem bine fusese în noaptea de dinainte ca judecătorul să anunțe decizia. Chiar și stewardesa m-a întrebat dacă mă simt bine. Adevărul era că nu mă simțeam bine — mă simțeam groaznic, încercând să-mi dau seama cum să fac să mă mut în Atlanta. Deși nu asta era motivul pentru care în ultima vreme uram viața.

Am aterizat pe JFK la miezul nopții. Eram atât de epuizat din cauza lipsei de somn, încât am crezut sincer că aveam să cad mort în acea seară, satisfăcându-mi în sfârșit nevoia de a dormi. Dar apoi am făcut greșeala să mă opresc la birou, doar ca să văd ce mai era pe-acolo.

Era liniște. Nu mă așteptam ca Emerie să fie la birou atât de târziu. Oricum, mă evitase total înainte să plec în Atlanta — venea la birou doar pentru întâlnirile particulare și apoi pleca imediat. Mă gândisem că lucra de acasă în restul timpului. În plus, îmi știa programul, știa că aveam să mă întorc în seara asta, așa că eram sigur că o să stea departe de mine.

Mi-am lăsat bagajele la recepție și am mers prin biroul bizar de tăcut. Ușa lui Emerie era închisă și am făcut tot ce mi-a stat în putere să nu trec de ea, dar n-am putut să n-o fac. Chiar dacă eram destul de sigur că nu era nimeni acolo, am bătut la ușă mai întâi, apoi am deschis-o încet. Era întuneric, dar lumina de pe hol era suficientă cât să văd înăuntru. Deși eram convins că întunericul mă făcea să-mi imaginez lucruri. Așa că am aprins lumina. Mi s-a urcat inima în gât, am încremenit și m-am holbat.

Gol.

Biroul era complet gol.

Am clipit de câteva ori, sperând că ochii nu-mi jucau feste, dar nu — plecase. Definitiv, de data asta.

***

— Vreau să urmărești pe cineva pentru mine.

— La dracu', bună dimineța și ție, soare.

Roman se aruncase pe scaunul pentru musafiri de lângă birou.

Când îi scrisesem la șase dimineța, deja era pe drum spre mine. Pentru că nu dormisem toată noaptea și hotărâsem să îmi folosesc în mod productiv insomnia, îi spuseseam să vină la birou.

— Nu e nimic bun în legătură cu asta.

Am aruncat pe birou dosarul pe care îl aveam în mână și m-am frecat la ochi.

— Arăți ca dracu', omule.

Roman s-a lăsat pe spătarul scaunului și și-a ridicat bocancii pe biroul meu, încrucișându-și gleznele. În mod normal, i-aș fi împins jos, dar în dimineța asta nu-mi păsa.

— Toate călătoriile astea m-au ajuns din urmă.

— Da, ăsta e motivul.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Nimic. De ce ai nevoie?

— Vreau să o urmărești pe Emerie pentru mine.

— De ce naiba? Nu e pe hol, lângă tine, jumătate din zi?

— S-a mutat.

— Când s-a întâmplat asta?

— Presupun că în ultimele zile. M-am întors la miezul nopții și nu mai avea nimic în birou.

— Atunci se explică de ce arăți ca și cum n-ai mai fi dormit de două zile.

— Trebuie să știu doar dacă a găsit un loc nou de închiriat. Am găsit o căsuță în Atlanta. Dave Monroe mi se alătură part-time aici, să se ocupe de unele lucruri de care clienților mei nu le pasă că nu mă ocup personal. Ținând cont de asta și de faptul că o să lucrez de acasă, mă gândesc că pot să mă întorc de două ori pe lună câteva zile, în loc să mă fâțâi încoace și încolo în fiecare săptămână. Nu e niciun motiv pentru care nu poate sta aici. O să fie ușor să mă evite.

— Deci chiar faci asta? Îți lași cabinetul și te muți în Atlanta?

— Ce altă opțiune am? O să fac apel, dar nu am nicio garanție că o să se schimbe ceva. Beck simte starea asta de incertitudine. Nu pot să locuiesc într-un hotel — nu se va obișnui niciodată să nu aibă propriul loc unde să doarmă și să-și păstreze lucrurile. Trebuie să se simtă acasă, să simtă că sunt acolo dacă are nevoie de mine — evenimente școlare, programări la doctor. Tocmai și-a făcut o echipă de hochei pentru juniori. Ce aş face dacă are meciuri în zilele în care aş fi în New York? În plus, nu pot să călătoresc încoace și încolo de 52 de ori pe an, să înghesui patruzeci de ore de muncă în două zile. O să-mi fie greu după o vreme.

— Pe ce perioadă e contractul pentru casa pe care ai găsit-o?

— Un an.

Mi-am lăsat umerii să cadă.

— Mă gândesc că o să dureze nouă luni până la apel.

— L-ai semnat deja?

— Nu încă. Mă întâlnesc cu proprietarul când mă întorc, la sfârșitul săptămânii.

— Bun. Lasă-mă câteva zile.

— De ce?

— Știu un tip în Atlanta, lucrează la ceva pentru mine.

— Vreau să știu măcar despre ce e vorba.

Roman a zâmbit.

— Doamne ferește! În felul ăsta, nu vei fi implicat.

Era prima oară când râdeam de... nu știam sigur de când. Ți-aș fi spus că asta era Roman — omul care avea un plan și era mereu de partea mea.

— Ei, orice-ar fi, mersi.

— Deci ce vrei cu Emerie? Doar să o urmăresc? Nu-mi dai niciun indiciu despre ce să caut mai exact?

— Trebuie să știu doar dacă e bine. Vezi dacă a găsit un spațiu pentru birou și dacă este într-un cartier sigur.

Roman a ridicat din sprânceană.

— Deci nu vrei să aflu dacă și-o trage cu cineva?

Mi-am încleșat maxilarul atât de tare, că aproape mi-am ciobit un dinte.

— Nu. Și dacă aflu, nu-mi spune căcaturile astea. Mai ales dacă e vorba de cretinul ăla de Baldwin — pentru că doar o să-și bată joc de ea.

— Ca tine?

— Ce dracului înseamnă asta? Nu mi-am bătut joc de ea. *De mine* și-au bătut alții joc. Fac doar ce e mai bine pentru ea.

Roman s-a ridicat.

— N-o să mă cert cu tine, prietene. O urmăresc, dacă asta vrei. Dar poate ar trebui să te întreb dacă nu cumva e mai bine pentru Emerie s-o lași să decidă singură ce să facă în relația cu tine.

Capitolul 43

EMERIE

— Ai fost minunată, a spus Baldwin din pragul ușii.

Mi-am ridicat privirea din materialele de curs.

— De când stai acolo?

— De vreo cinci minute.

— Ești prea drăguț. Am avut o cădere nervoasă.

A zâmbit.

— O să fie mai ușor. Dar serios, nu s-a văzut.

În urmă cu două zile, Baldwin mă sunase să-mi spună că unul dintre asistenții departamentului trebuie să-și dea demisia în mod neașteptat și că dacă nu voiam să îi iau locul. Asta mi-ar fi asigurat practic poziția de adjunct pentru care urma să dau interviu în ziua următoare, așa că am fost de acord, chiar dacă n-aveam chef să fac nimic zilele astea. Și să mă dau jos din pat era un efort.

După ce am terminat de strâns materialele, m-am îndreptat spre ușă.

— Ai cursuri?

— Nu. Tocmai am terminat de corectat niște lucrări și voiam să văd ce faci. Vrei să luăm prânzul? E un bistro minunat la câteva străzi de aici, unde fac cea mai bună salată cu ton ahi.

În ultima lună, îl evitasem pe Baldwin din respect pentru Drew, dar nu mai aveam niciun motiv să fac asta. Chiar dacă nu aveam chef de companie, știam că nici să mă încui în apartament și să fiu tristă nu era prea sănătos.

— Sigur. Mi-ar plăcea.

Eu și Baldwin am mâncat afară, lângă lămpile de încălzire, pentru că era o după-amiază frumoasă. La un moment dat, m-am ridicat să merg la baie și am zărit un bărbat într-o mașină, la o oarecare distanță. Mașina fusese parcată în spatele meu, în timp ce mâncam, așa că nu aveam idee de cât timp era acolo, dar aș fi putut jura că bărbatul din ea era Roman. După ce am terminat prânzul, m-am uitat din nou după mașină, dar nu mai era.

Mai târziu în acea după-amiază, după ce mi-am făcut treburile, m-am dus acasă pentru o ședință online. De-abia puteam să deschid ușa din față, pentru că tot apartamentul meu era plin cu mobila de la birou. Probabil că nu fusese cea mai bună idee să plec înainte să găsesc un spațiu nou, dar pur și simplu nu mai puteam să stau acolo. Chiar dacă Drew nu era prin preajmă, nu mă puteam gândi decât la el. Mă mințisem singură că, dacă nu mai vedeam biroul pe care făcuserăm sex și arhiva unde ne întâlniserăm prima oară, nu o să mă mai gândesc la el. Din nefericire, am luat cu mine gândurile de genul ăsta, în loc să le las în urmă, la birou.

În timp ce îmi aranjam laptopul, ca clienții mei să nu vadă camera aglomerată de mobilier, am auzit o bătaie în ușă. Uram faptul că eram plină de speranță la gândul că poate era Drew. Am rămas confuză când l-am văzut pe vizor pe Roman.

Am deschis ușa.

— Roman?

S-a sprijinit cu mâna de tocul ușii.

— Cineva mi-a cerut să te urmăresc.

— Mi s-a părut mie că te-am văzut astăzi la restaurant.

— Pot să intru? Nu durează mult.

— Ăăăă... sigur. Normal. Dar ar trebui să te avertizez, locul ăsta e un haos. Mi-am mutat biroul în apartamentul meu mic și nu am loc de nimic; practic, îmi ocupă toată sufrageria.

Am deschis ușa cât de larg am putut, iar Roman a intrat.

— Ți aduc ceva de băut?

A ridicat mâna în semn de refuz:

— Nu, e OK.

Canapeaua era plină de teancuri de dosare. Le-am strâns ca să-i fac loc să se așeze.

— Vrei să stai jos? Să te faci comod ca să-mi spui de ce mă urmărești?

A chicotit.

— Sigur.

Mi-am așezat scaunul lângă el și am așteptat să înceapă.

— Drew mi-a cerut să o fac. A zis că vrea să se asigure că biroul tău este într-un cartier sigur.

— Și dacă nu e așa? Ce treabă are el cu asta?

Roman a dat din umeri.

— Nu toate căcaturile au sens când un bărbat e îndrăgostit.

— Indrăgostit? Ți-a scăpat partea în care mi-a dat papucii?

— N-am crezut că o să spun asta vreodată despre prietenul meu cel mai bun. Îl știu pe omul ăsta din școala generală și întotdeauna a avut un curaj de fier, dar acum îi e frică.

— De ce?

— Când se îndrăgostește se sperie. Maică-sa l-a înșelat pe taică-său și a șters-o când Drew era mic. Nevastă-sa l-a mințit despre copilul lui când era însărcinată cu el și a continuat să și-o tragă cu tatăl copilului după ce Drew s-a căsătorit cu ea. S-a îndrăgostit de băiețelul ăla, iar ea i-a răpit ocazia de a-i fi tată. În plus, i se amintește în fiecare zi la muncă ce se întâmplă cu relațiile — mai ales cu cele în care oamenii nu stau împreună. A găsit în sfârșit ceva bun în viața

lui; pe tine. Urăsc să-l văd cum dă cu piciorul la asta, pentru că-i este frică să riște. Ți-a spus că judecătorul i-a permis Alexei să rămână în Atlanta și că el se mută acolo?

— Nu.

Simțeam o durere în piept. Felul în care încheiase lucrurile între noi avea ceva mai mult sens acum. O parte din mine înțelegea de ce Drew era sceptic că relația noastră ar fi putut funcționa. Trecutul lui îl învățase că, atunci când te îndrăgostești, ți se fură asta până la urmă. Dar nu era o scuză pentru ce făcuse. Fie că era îndreptățit sau nu, asta nu schimba faptul că nu încercase deloc să lupte pentru noi. Nici măcar nu-mi spusese ce se-ntâmpla.

— Îmi pare rău că trece prin asta, Roman. Nu merită nimic din toate astea. Dar chiar dacă ar fi adevărat că încă îi pasă de mine, ce pot să fac eu? Nu-l pot face să nu-i mai fie frică. Nici măcar nu vrea să încerce. Asta îmi spune că pentru el nu merit să-și asume riscul ăsta. Cred că merit mai mult de-atât.

Roman a dat din cap.

— Înțeleg. Doar că... te-am văzut astăzi cu profesorul ăla la prânz.

— Eu și Baldwin suntem prieteni. Da, avem un trecut — sau de fapt eu am un trecut în care am simțit ceva pentru Baldwin. Dar m-am îndrăgostit de Drew, iar asta m-a învățat că sentimentele pe care am crezut că le aveam pentru Baldwin nu erau de iubire. Pentru că nicio dată n-a fost la fel cu Baldwin — ce simt pentru Drew e la un alt nivel.

Roman a zâmbit.

— Ai spus *simt*, nu *simțeam*.

— Normal. Nu-mi pot schimba sentimentele doar pentru că am fost rănită. O să-mi fie greu să trec peste faza cu Drew.

— Îmi faci o favoare? Nu încerca prea tare totuși. Încă am speranța că prietenul meu o să-și vină în fire.

Capitolul 44

DREW

Eu nu transpir.

Stătusem în tribunal și acționasem instinctiv când un martor își schimbase mărturia, iar un judecător se uita de sus la mine — și nimic. Totuși, astăzi, a trebuit să-mi șterg fruntea, iar șervețelul din hârtie mi s-a lipit de palmele transpirate.

De ce trebuia să fac asta astăzi? Nu eram pregătit. *Beck* nu era pregătit. Dar asta nu o oprea pe fosta mea soție. Mă amenințase că o să-i spună lui *Beck* când se întorcea în acea seară, dacă nu-i spuneam eu; și chiar dacă nu era genul de femeie care să se țină de cuvânt, eram sigur că de data asta avea s-o facă.

Era a doua oară în tot atâtea săptămâni când mă gândeam la tata. *Smulge bandajul* era clișeul lui preferat. Speram doar că fața fiului meu nu avea să arate deloc precum cea a lui *Emerie* când am pus punct relației.

M-am întors spre *Beck*, care se uita la desene animate și râdea ținându-se de burtă, și am verificat ceasul. *La naiba!* Nu mai puteam să trag de timp.

— Beck? Amice? Trebuie să vorbesc ceva cu tine înainte să te întorci diseară la mami. Crezi că poți să oprești televizorul?

S-a întors spre mine, ca un copil dulce, ascultător ce era.

— Bine, tati.

După ce s-a ridicat și a luat telecomanda de pe birou, s-a așezat cu fața la mine, privindu-mă cu atenție. Brusc, mi s-a uscat gura și de-abia am reușit să vorbesc. Nu era ușor să-i spui așa ceva unui copil, indiferent cum îi spuneam.

— E totul bine? Arăți cum arăt eu înainte să vomit, a zis Beck și s-a ridicat. Vrei să-ți aduc o găleată să vomیți, cum îmi aduci tu mie?

Am răs nervos.

— Nu, amice. Nu am nevoie de o găleată.

Cel puțin, nu cred că am nevoie.

— Stai jos. Vreau să-ți spun ceva despre mine, care sunt tătutul tău.

Fața lui s-a pleoștit.

— N-o să mai fii tătutul meu? De asta nu mă duci acasă la tine?

Poate că totuși aveam nevoie de găleata aia.

— O, Doamne. Nu e nimic de genul ăsta. O să fiu mereu tătutul tău. Dar...

La naiba, gata!

— Dar unii copii sunt norocoși și au mai mult de doi părinți.

Ochii lui s-au aprins.

— O să te căsătorești cu Emerie?

Doamne. Asta m-a durut în atâtea feluri...

— Nu cred că se va întâmpla asta, Beck. Nu.

Era încântat și îl luase valul.

— Pentru că Mikayla de la școală are o mamă vitregă. Părinții ei sunt divorțați, ca tine și ca mami, iar acum ea are *două* mămici.

— Nu. De fapt, da. Nu. Ceva de genul ăsta. Chestia e că... *eu* sunt de fapt tatăl tău vitreg.

— Deci am doi tați? a întrebat, strâmbând din nas.

— Da. Când te-ai născut, mama ta și cu mine eram căsătoriți. Nu știam că nu erai...

Am simțit cuvintele oprindu-mi-se în gât și am încercat să-mi dreg glasul de câteva ori, ca să nu arăt cât de supărat eram. Beck trebuia să știe că ceea ce îi spuneam nu ne afecta deloc relația; dar dacă mă apucam să plâng, nu i-aș fi transmis corect mesajul.

Am început din nou.

— Nu am aflat că nu erai... fiul meu, biologic, decât la mulți ani după ce te-ai născut.

— Dacă nu ești tatăl meu biologic, atunci cine e?

— Un bărbat pe nume Levi. Mama spune că l-ai întâlnit deja de câteva ori.

Ochii i s-au aprins.

— Șoferul de curse?

Emoțional, eram confuz. Uram faptul că era încântat că acel creștin era tatăl lui... dar dacă așa îi era mai ușor să accepte veștile, era în regulă.

— Da. Șoferul de curse.

— Conduce o mașină super! E tunată și e foarte gălăgioasă. M-am străduit să zâmbesc.

— Mama ta o să te ajute să-l cunoști mai bine pe Levi. Dar asta nu înseamnă că o să se schimbe ceva între noi doi.

S-a gândit un moment la tot ce-i spusese, apoi m-a întrebat:

— Mă mai iubești?

Poate că Beck avea aproape șapte ani și era deja prea mare ca să mă mai țină de mână la intrarea în școală, dar acum toate astea nu mai contau. L-am ridicat la mine în poală și i-am vorbit privind-l fix în ochi:

— Te iubesc mai mult decât orice pe lumea asta.

— Deci nu mă părăsești pentru că am un nou tată?

— Nu, Beck. Nu te-aș părăsi niciodată. Oamenii nu pleacă atunci când iubesc pe cineva. Rămân mereu aproape. De-asta mă mut în Atlanta. Mama ta te-a dus acolo, iar eu merg oriunde mergi și tu.

— Tatăl meu nu mă iubea, de asta locuiam în New York?

Doamne! Îmi puna niște întrebări atât de grele!

— Știu că totul este confuz, dar când te-ai născut tu, Levi nu a știut că ești copilul lui. Deci nu a avut ocazia să te cunoască. Acum, când știe, te va iubi și el, sunt sigur.

Mi-am dat seama că era cazul să discut cu Levi și să mă asigur că fiul meu urma să fie o prioritate pentru el, așa cum era și firească. Dacă tot trebuia să facă parte din viața lui, ar fi făcut bine să nu-l dezamăgească pe copilul meu.

— Va locui și el acolo?

— Nu știu, amice.

— Dar ai spus că oamenii nu pleacă atunci când iubesc pe cineva. Deci va pleca dacă nu mă iubește?

Dumnezeule, o dădeam în bară!

— Uneori, când iubești pe cineva, ești nevoit totuși să pleci fizic, de exemplu pentru muncă, dar trebuie să găsești alte modalități ca să fii prezent în fiecare zi. Când am spus că oamenii nu pleacă atunci când iubesc pe cineva, n-am vrut să spun că trebuie să fie acolo, în carne și oase, zilnic. Doar că trebuie să fii mai creativ și să fiți împreună în alte feluri, atunci când nu poți fi acolo în persoană. Cum am făcut noi luna trecută când trebuia să mă întorc la muncă în New York.

— Cum am vorbit pe Facetime la iPhone-ul mamei?

— Exact.

— Și pe Snapchat?

— Nu le am cu asta. Dar dacă zici tu...

Beck a dat din cap și a tăcut o vreme.

Era greu de înțeles, mai ales pentru un copil de vârsta asta. În acel moment, chiar și eu abia dacă puteam să înțeleg.

— Ai vreo întrebare, amice?

— Mai pot să-ți spun *tată*?

Inima mi s-a oprit în loc.

— Da, normal că poți. O să fiu mereu tatăl tău.

— Atunci cum o să-i spun lui Levi?

Gândul că fiul meu i-ar spune altui om *tată* era dureros. Dar durerea mea nu conta.

— Sunt sigur că tu, mama și Levi o să găsiți o soluție până la urmă.

Câteva minute mai târziu, Beck m-a întrebat dacă poate să se uite din nou la desene animate. Părea că n-avea nicio problemă. Eu, pe de altă parte, mă simțeam de parcă trecusem prin zece runde într-o luptă de categoria grea, cu mâinile legate la spate. Eram epuizat fizic și mental.

În acea seară, după ce l-am lăsat pe Beck la Alexa, m-am întins în patul meu din camera de hotel, derulând în minte conversația noastră, iar și iar. Era important să mă țin de lucrurile pe care i le spusese fiului meu în acea zi. Copiii învață mai mult din ce fac părinții, decât din ce le spun aceștia. Trebuia să-i arăt că eram lângă el pe termen lung, mai ales că nu puteam controla ce făceau Levi și Alexa.

În timp ce încercam să adorm, un lucru mă frământa și nu mă lăsa să mă liniștesc. Ceva ce spusese eu. Deși credeam în cuvintele mele, dacă eram sincer cu mine însumi înseamnă că nu trăiam deloc în conformitate cu ceea ce decretasem. Iar acest lucru nu avea nicio legătură cu fiul meu.

Oamenii nu pleacă atunci când iubesc pe cineva. Rămân mereu aproape.

***

În dimineața următoare, crescuse în mine senzația de neliniște. Rădăcina fusese acolo în ultimele săptămâni, dar de la discuția mea cu Beck, crescuse ca o liană și își făcuse loc la mine în stomac, la mine în cap. Mi se încolăcise atât de strâns în jurul inimii, că abia puteam să respir.

A trebuit să mă târăsc jos din pat, ca să ajung la aeroport să iau avionul. Pe bancheta din spate a taxiului, foindu-mă, mi-am verificat ora de plecare. Mă cunoșteam pe mine însumi, știam cum deveneam obsedat de unele chestii, iar acum *trebuia* să știu. Cedând până la urmă, i-am scris lui Roman la cinci dimineața.

Drew: Se vede cu cineva?

Ca de obicei, mi-a răspuns în câteva minute. Era singura persoană pe care o știam cărcia îi ajungea mai puțin somn decât mie.

Roman: *Am crezut că nu trebuie să-ți zic despre asta.*

Drew: *Spune-mi!*

Roman: *Ești sigur că faci față?*

Doamne! De fapt, nu eram sigur. Dacă mă întreba asta, nu era de bine.

Drew: *Spune-mi!*

Roman: *Vecinul se dă la ea. I-a trimis flori — un buchet imens de trandafiri galbeni. A scos-o la prânz zilele trecute, într-un loc fișos cu prețuri uriașe și porții mici.*

Futu-i!

Drew: *Altceva?*

Roman: *Am început să-l urmăresc și pe el puțin. A ieșit la cină cu altă femeie seara trecută. Înaltă. Picioare mișto. Pe la jumătatea cinei, păreau că se ceartă. Ea a făcut o mare dramă, s-a ridicat și a aruncat șervetul pe masă, apoi a ieșit în grabă. Cred că el i-a dat papucii.*

Sentimentul de neliniște pe care-l simțeam în stomac era acolo dintr-un anume motiv. Aveam să o pierd pentru totdeauna dacă nu-mi veneam naibii în fire. Când a oprit taxiul la aeroport, i-am dat un ultim mesaj prietenului meu, înainte să cobor din mașină.

Drew: *Mersi, Roman.*

Mi-a răspuns imediat.

Roman: *Du-te după ea. Era și timpul, la dracu'.*

***

Eram aproape la fel de agitat cum fusesem cu o zi înainte când trebuise să-i dau vestea lui Beck. Totuși, pe undeva, mă simțeam puțin altfel. *Hotărât.* Indiferent ce trebuia să fac, aveam să o conving pe Emerie să mă ierte și să-mi mai dea o șansă. O dădusem în bară — puteam să dau vina pe un milion de experiențe din viața mea, dar adevărul era că *o dădusem în bară.* Dar aveam să repar asta.

În hol era un afiș care anunța că două dintre lifturi erau defecte. Am stat în fața celui care funcționa, bătând din picior în timp ce

așteptam să coboare, urmărind numerele etajelor. S-a oprit la etajul nouă vreo treizeci de secunde, apoi la opt tot atâtea. *Nu aveam vreme să aștept.* Deja pierdusem prea mult timp. M-am uitat în jur și am văzut săgeata care arăta spre scări și am început să alerg. Îmi bubuia inima în timp ce urcam câte două trepte deodată, până la etajul trei.

Apoi am ajuns în fața ușii lui Emerie și mi-am dat seama pentru prima dată că habar n-aveam ce să spun. Stătusem două ore în avion și nu-mi venise nicio idee de frază cu care să încep. Bine că eram un tip care se baza pe instinct când era vorba de pledoarii orale.

Am tras adânc aer în piept, mi-am îndreptat umerii și am bătut la ușă.

Iar când ușa s-a deschis, mi-am dat seama cât de nepregătit eram de fapt.

Pentru că în fața mea era Baldwin.

Capitolul 45

DREW

— Unde este Emerie?

— Se îmbracă. Avem o întâlnire la micul dejun la facultate. Nu că ar fi treaba ta.

Profesorul Puțoi încă stătea înăuntru, iar eu pe hol. Asta nu-mi dădea pace. Am trecut de el și am intrat în apartamentul lui Emerie.

— Sigur, intră, a mormăit el sarcastic.

M-am întors spre el, cu mâinile încrucișate la piept.

— Acum, pleacă.

— Poftim?

— Trebuie să vorbesc singur cu Emerie și aș aprecia dacă ai dispărea.

A clătinat din cap:

— Nu.

Am ridicat din sprâncene. Nu credeam că nemernicul era în stare de asta. Altă dată, aș fi fost impresionat de tenacitatea lui. Dar acum mă enerva la culme.

Am făcut un pas în față.

— Poți să pleci singur sau pot să te-ajut eu să pleci. Într-un fel sau altul, o s-o faci. Ce alegi?

Dându-și seama că nu mă jucam, a ales calea cea mai sigură și a deschis ușa.

— Spune-i lui Emerie că ne vedem mai târziu la facultate.

— Mda. O să-i spun sigur.

Am împins ușa, trântind-o imediat ce a ieșit.

Când am privit în jur, am observat că sufrageria lui Emerie era plină de mobilier. Și-așa de-abia era loc pentru o canapea și un scaun... dar acum era plină cu biroul, scaunele, dulapurile, computerul și tot ce mai avusese la ea în birou.

Ușa dormitorului s-a deschis, iar Emerie a ieșit, cu privirea în telefon.

— Am scos datele departamentului de psihologie de pe site-ul facultății. Spune-mi încă o dată cu cine ne întâlnim. Nu rețin deloc numele.

Răspunsul meu a făcut-o să se oprească în loc.

— Suntem doar noi doi.

Și-a ridicat privirea din telefon și a clipit de câteva ori, ca și cum nu-i venea să creadă că-l vede pe bărbatul care stătea la ea în sufragerie.

— Drew. Ce faci aici?

Privea dincolo de mine.

— Și unde e Baldwin?

— A plecat.

— Unde a plecat?

M-am uitat în jos pentru un minut, apoi am privit-o. Am simțit o apăsare în piept când mi-am dat seama că aceeași tristețe care mocnea în mine era și în ochii ei.

Am întrebat-o cu voce gravă și răgușită:

— Îl iubești?

S-a holbat la mine secunde întregi, meditănd. Mi-am ținut răsuflarea în tot acest timp. În cele din urmă, a dat din cap că nu.

Slavă Domnului!

Era tot ce-mi doream să aud. Orice altceva se putea rezolva. O puteam convinge să mă ierte, putea să învețe să aibă din nou încredere în mine, dar n-o puteam face să nu iubească alt bărbat. Încă stătea în pragul ușii și-atunci mi-am dat seama că era mult prea mult spațiu între noi. M-am năpustit spre ea, fără să-mi pese dacă era un gest primitiv. Nevoia coplesitoare de a o atinge a fost mai presus de orice politețe.

Nu s-a mișcat. Cu fiecare pas pe care-l făceam, bătăile inimii mi se-ntețeau. Nu s-a mișcat nici când m-am întins spre ea, i-am luat obrajii în palme și mi-am trecut încet buzele peste ale ei, testând terenul. Luând asta drept un semn bun, sau cel puțin nu unul de panică, am vrut mai mult. Mi-am lipit buzele de gura ei, am uitat de blândețe, și am sărutat-o puternic. Și-a deschis gura, gemând în timp ce o trăgeam lângă mine. Suspinul ei mi-a activat penisul, iar sărutul puternic a trecut rapid la delir. Mirosea incredibil, avea același gust dulce pe care mi-l aminteam, iar senzația trupului ei lipit de al meu era mai frumoasă decât o trăisem vreodată.

Doamne, ce idiot putusem să fiu! Cum aș fi putut vreodată să las așa ceva în urmă?

Sărutul a durat mult timp. Când ne-am dezmeticit, n-a trecut mult, că îndoiala și frica ei s-au furișat din nou în ea — să nu mai zic de furie.

— Nu poți pur și simplu să apari...

Buzele mele s-au lipit de ale ei, închizându-i gura. De data asta, a încercat să se împotrivească. M-a împins ușor în piept, ceea ce m-a făcut să o strâng și mai tare în brațe. În cele din urmă, împotrivirea ei a dispărut, iar Emerie a cedat din nou. Când ne-am oprit, am rămas cu buzele aproape de ale ei, ca să-i amintesc că aveam să mă năpustesc asupra ei într-o clipă, dacă încerca din nou să se îndepărteze.

— Lasă-mă un minut înainte să mă termini, OK?

— Șaizeci de secunde, a zis ea.

Am zâmbit din colțul gurii. *Doamne, cât îmi lipsise gura ei!* Și nu doar senzația buzelor ei moi și a limbii supuse — îmi lipsise obrăznicia

ei. Mi-am plimbat două degete pe obrazul ei și i-am spus direct. I-am spus clar și răspicat.

— Te iubesc.

Pe fața ei frumoasă a apărut un zâmbet plin de speranță. Apoi și-a amintit. Și-a amintit ce-i făcusem în ultimele săptămâni, iar zâmbetul i-a pierit.

— Ai un fel ciudat de a o arăta. Mă iubești, așa că mi-ai dat papucii?

— Judecătorul nu mi-a schimbat orele de vizită pentru Beck, dar i-a permis Alexei să rămână în Atlanta. Trebuie să mă mut.

— Știu totul. Mi-a spus Roman.

— Roman.

— Da, Roman.

— Ce dracu'?

— Nu mă lua cu *ce dracu'*! Cel puțin Roman a avut bunăvoința să mă pună la curent cu *motivele* pentru care te-ai purtat ca un cretin.

— Eram speriat.

— Și eu eram. Dar n-am plecat.

M-am uitat în podea.

— Știu. Ți-aș putea oferi un milion de scuze pentru care am făcut ce am făcut, aș putea să încerc să mă justific. Dar toate motivele astea duc la un singur lucru.

Am făcut o pauză, apoi i-am zis privind-o în ochi.

— Mi-era frică.

— Și acum? Acum nu-ți mai este frică?

Am clătinat din cap:

— Până la urmă mi-am dat seama că mi-e mai teamă că te pierd decât să risc să fiu rănit. Poți spune că am prins curaj.

S-a relaxat. Părea că voia să mă creadă, totuși era sceptică. Nu pot să spun că o învinovățeam.

— De unde știu că n-o să dispari iar? m-a întrebat ea, apoi mi-a zis cu voce stinsă: Chiar m-ai rănit, Drew.

— Îmi pare atât de rău! Știu că acum asta nu înseamnă prea mult pentru tine. Dar jur, Em, dacă-mi mai dai o șansă, n-o să mai stric lucrurile de data asta.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— O să locuiești în Atlanta, iar eu o să fiu zilnic aici — în unele zile lucrând la facultate, cu Baldwin. Cum o să meargă asta?

— Și totuși trebuie să meargă! O să facem cu rândul. O săptămână vii tu în Atlanta; o săptămână vin eu la New York. Sau o dată la două săptămâni, dacă e prea mult pentru tine. Și o să facem o groază de *sexting* și de *FaceTiming*. Nu am plănuit totul încă, dar o să vedem noi. N-o să fie ușor, dar o să merite. Te iubesc, Emerie. Aș suferi de sete 364 de zile dacă asta înseamnă să te sorb pe tine într-o singură zi.

O lacrimă i s-a rostogolit pe obraz și i-am șters-o cu degetul mare.

— Te rog, spune-mi că sunt lacrimi de fericire, Em.

— Nu cred că o să meargă o relație la distanță.

— O s-o facem noi să meargă. Te rog, mai dă-mi o șansă.

A clătinat din cap rapid:

— Nu.

— Dar...

Am încercat s-o fac să se răzgândească, dar de data asta ea a fost cea care mi-a închis gura.

Emerie și-a lipit buzele de ale mele.

Sărutul era plin de atâtea emoții nebune, încât le puteam simți pulsându-mi prin vene și între noi. Când ne-am oprit în cele din urmă, ea găfâia, iar eu eram al naibii de speriat. *Își ia la revedere de la mine.*

— N-o să meargă la distanță.

— Em, o să facem să meargă.

— Nu. O să vin cu tine în Atlanta.

— O să vedem noi... stai... ce-ai spus? am întrebat-o și m-am holbat la ea, uluit. Mai zi o dată!

— Am spus că o să vin cu tine în Atlanta.

— Cum rămâne cu locul de muncă de la facultate? Cu clienții tăi?

— Sunt asistent pentru restul semestrului. Tocmai am dat interviu pentru poziția de conferențiar adjunct. Poate că nici nu mă angajează. Semestrul se termină în trei luni. O să facem naveta până atunci. Cu puțină experiență în CV-ul meu, poate o să-mi fie ușor să-mi găsesc un post part-time de adjunct și acolo. Iar pe majoritatea clienților mei îi pot păstra — făceam ședințe video și înaintea. Poate o să rămân doar cu câțiva și o să călătoresc de-acolo aici, dacă o să-ți păstrezi și tu aici câțiva clienți. Trebuie să fii lângă fiul tău și vreau și eu să-l cunosc. E o parte din tine.

— Vorbești serios? Aproape că mi-ai provocat un infarct când ai zis că relațiile la distanță nu funcționează.

A zâmbit.

— Bun. E tocmai bine, după emoțiile prin care m-ai făcut să trec în ultimele săptămâni.

Fără nicio avertizare, am ridicat-o în brațe. A gemut, dar zâmbetul de pe fața ei îmi spunea că era fericită. Și-a încolăcit picioarele în jurul taliei mele și brațele în jurul gâtului meu și am strâns-o atât de tare, încât m-am temut că o s-o rănesc.

— Dumnezeuule, te iubesc al dracului de mult!

— Ai face bine să fie așa.

— Așa este!

Am sărutat-o din nou și am mers cu ea în brațe până când am găsit o suprafață pe care să o așez. S-a întâmplat să fie blatul din bucătărie, care avea și înălțimea perfectă. Eram deja în errecție, simțindu-i căldura trupului prin pantaloni.

Cumva am reușit să ne sfășiem hainele unul altuia, fără să ne oprim din sărutat. Am sărutat-o sub lobul urechii și i-am explorat fundul cu degetele în timp ce mi-a desfăcut cureaua. Când mi-au căzut pantalonii pe podea, mi-am dat jos chiloții, iar errecția mi s-a ridicat pe abdomen.

Uitându-mă între noi, am spus:

— Ne-a fost dor de tine.

Aveam atâta nevoie să fiu în ea!

— Preludiul o să fie scurt, dar o să mă revanșez la final. O să fie post-preludiu.

M-am întins și mi-am apucat penisul, coborându-l ca să pot să mi-l frec de toată umezeala ei. Era alunecoasă și pregătită și eram al naibii de nerăbdător, așa că am împins. Emerie s-a uitat între noi, urmărindu-mă cum dispăream înăuntrul ei, în timp ce împingeam încet.

Când am intrat cu totul, i-am ridicat bărbia.

— Să te privesc cum mă urmărești când intru în tine e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut în viața mea.

A zâmbit.

— Mă bucur, pentru că chiar îmi place să mă uit.

I-am mângâiat obrazul cu degetul.

— Dacă mă gândesc mai bine, *zâmbetul tău* cred că e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut în viața mea.

Am început să mă mișc, mai încet la început, alunecând înăuntru și în afară. De data asta, era ceva diferit, ca și cum toate barierele dintre noi căzuseră și eram în sfârșit liber s-o iubesc.

I-am sărutat buzele ușor.

— Te iubesc.

Ea m-a privit în ochi.

— Și eu te iubesc, Drew. N-am știut-o până nu am simțit asta cu adevărat, dar nu sunt sigură că am fost vreodată îndrăgostită înainte să te cunosc pe tine.

Mă simțeam ca și cum mă încoronase. În momentul acela, eram un rege. Nu știam ce făcusem ca să o merit, dar eram suficient de lacom să nu-mi pese. Era a mea și plănuiam să o păstrez pentru totdeauna de data asta.

Chiar dacă trecuseră câteva săptămâni de când fusesem ultima oară în ea, de data asta dura deja de prea mult timp. Am încercat să o iau mai ușor, dar când și-a strâns picioarele în jurul meu și i s-a încheștat păsărica, strângându-mi penisul, știam că n-aveam să rezist prea mult. Îi plăcea când vorbeam în timpul sexului, așa că i-am șoptit

la ureche tot ce voiam să-i fac — cum abia așteptam să-mi frec fața de păsărica ei, cum voiam să-mi dau drumul pe sâni ei și cum aveam de gând s-o aplec peste blatul de bucătărie pe care stătea și să i-o trag pe la spate, terminând pe fundul ei, care ar fi fost roșu și cald de la cât aș fi strâns-o.

A gemut zgomotos, strigându-mi numele și implorându-mă să intru mai tare. Mi-am mărit viteza și după ce i-am simțit trupul tremurând în jurul meu, mi-am dat drumul în ea, mult și tare. În mod sigur, vecinii auziseră acest sfârșit spectaculos — și clar speram că *unul anume* se bucurase să-l audă.

După ce mi-am recăpătat respirația, i-am dat la o parte o șuviță de pe obraz și m-am uitat în ochii ei albaștri, sătui.

— Deci chiar te muți cu mine în Atlanta?

— Da.

— Am găsit o căsuță cu o curte, care se poate închiria. Poate treci să o vezi și putem să hotărâm dacă vrem ceva mai mare.

— Am locuit în cutia asta de pantofi șase luni — orice o să mi se pară mai mare.

— Are trei dormitoare, o cadă mare, iar proprietarul mi-a spus că o putem zugrăvi dacă vrem.

— Adică vrei să spui că o să mă lași să aduc culoare în viața ta?

— Îți spun că deja ai adus. Tu ești roșul din lumea mea alb-negru.

Epilog

EMERIE

Un an mai târziu

— L-ai luat?

Roman a băgat mâna în buzunarul hainei și a scos un plic.

— Uite-l! a spus și a dat din cap. Tot nu-mi vine să cred că ai fost în stare de așa ceva.

L-am văzut pe Drew venind pe hol.

— Ascunde-l. Uite-l că vine!

Roman a strecurat plicul înapoi în buzunar și a scos o sticlă. I-a răsucit capacul și a întins-o spre mine:

— O gură?

— Nu, mersi.

Drew a intrat în timp ce Roman și-a dus la gură sticla veche, metalică.

— Și-acum cari chestia aia cu tine?

— Nu se știe niciodată când ai nevoie de un *shot* de Hennessy, prietene.

Eram surprinsă că Drew nu începuse să dea și el *shoturi* după ultimele zile. Îl înnebunisem cu pregătirile pentru seara asta. Părinții mei trebuiau să ajungă în câteva minute și veneau și zeci de prieteni de-ai lui Beck. Chiar dacă locuiam în Atlanta de aproape un an deja, era prima oară când aveam companie. Mă rog, cu excepția lui Roman — care nu se punca ca musafir. Pentru Drew, făcea parte din familie, iar în ultimul an devenise și parte din familia mea. Era fratele enervant pe care mi-l dorisem dintotdeauna.

Uneori când ne vizita, îl găseam pe canapea jucând jocuri video cu Drew la două dimineața. Alteori, când Drew avea treabă la New York, îl făcea să piardă avionul pentru că-l târa după el la supravegheri. Dar tot timpul era acolo pentru noi. Cei mai mulți oameni rămân cu cicatrici după pojar. Drew rămăsese cu un prieten pe viață. Cumva, cunoscându-i pe amândoi, asta avea sens.

Beck a venit în fugă din curte. Avea hainele ude până la piele și din căpșor i se scurgea apă murdară.

— Am udat grădina!

— Ăăă... ai udat grădina sau te-a udat grădina pe tine?

I-am arătat baia.

— Du-te și fă-ți o baie înainte să ajungă toată lumea.

— Nu pot să mă arunc dezbrăcat în piscină?

A țopăit, ținându-și mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

— Nu, nu poți să te arunci dezbrăcat în piscină. O să te vadă vecinii.

Beck s-a bosumflat și umerii i-au căzut, după care și-a târât piciorușele spre baie.

— Eu și Roman mergem să luăm bere, m-a anunțat Drew. Ai nevoie de ceva? Vrei să iau tortul pe care l-ai comandat?

— Părinții mei o să treacă pe la cofetărie. E o tradiție să plătească ei tortul. Nu mă întreba mai mult, i-am zis eu mișcând.

Drew m-a sărutat pe obraz.

— Cum vrei, a zis, apoi mi-a șoptit: Apropo, aseară nu părea să te deranjeze că vecinii te văd *pe tine* dezbrăcată în piscină.

Presupun că avea dreptate. Deși aș fi putut să mă apăr: îl luaserăm pe Beck la noi pentru trei săptămâni, cât era mama lui plecată în luna de miere în Bali, băusem un pahar de vin, iar Drew abia venise de la sală, așa că mușchii lui erau mai tonificați decât de obicei. În plus, era întuneric și, la naiba!... am zis deja că mușchii lui erau mai tonificați decât de obicei?

Zece minute mai târziu, când tocmai terminasem de pregătit salata de pepene, s-a auzit soneria.

Părinții mei zâmbitori m-au salutat cu brațele ridicate în aer.

— La mulți ani de ziua adopției!

***

După ce am intrat în casă ca să mă duc la baie, de la fereastra din bucătărie am privit câteva minute petrecerea din curte. Totul era minunat. Părinții mei vorbeau cu noul partener de afaceri al lui Drew și cu soția lui, Roman flirta cu mama celibatară a unuia dintre prietenii lui Beck — e posibil să le fi spus unul altuia despre starea civilă a celuilalt —, iar Beck se cățara în căsuța din copac pe care o construiseră el și tatăl lui timp de patru luni după ce ne mutaserăm aici.

Iar astăzi era ziua adopției. Părinții mei erau aici, iar anul ăsta avea să fie mai special ca oricare altul.

Drew m-a văzut din curte și s-a scuzat față de unul dintre noii lui prieteni. S-a furișat în casă și a venit prin spatele meu, îmbrățișându-mă și privind și el pe fereastră.

— La ce te uiți?

— La viața mea.

— Da?

M-a întors cu fața la el și m-a sărutat ușor.

— Acum mă uit și eu la a mea.

Mi-a tresărit inima.

— Îmi plac vorbele tale dulci.

— Aseară îți plăceau vorbele mele murdare.

L-am cuprins de gât cu brațele.

— Poate pentru că pur și simplu te iubesc.

— Sunt grozav.

Mi-am dat ochii peste cap, râzând.

— Egomaniac.

Drew m-a sărutat pe frunte.

— Părinții tăi sunt nerăbdători să tăiem tortul. Cred că mamei tale îi plac dulciurile.

Părinții mei mă tot bătuseră la cap cu tortul, din clipa în care intraseră. Doar că nu din motivul la care se gândea Drew. Începuse să apună soarele și trecuse probabil un ceas peste ora la care trebuia să fie servit tortul... dar trăgeam de timp. Brusc, mă simțeam încordată, după mai bine de șase luni în care așteptasem cu nerăbdare acest moment.

— I-am promis lui Beck că poate să mă ajute să aduc tortul la masă. Tu fă cafelele, iar eu mă duc după Beck.

L-am găsit pe băiețel, iar el a alergat în casă când i-am spus că venise momentul. A zâmbit cu gura până la urechi, iar asta mi-a amintit de atâtea clipe de bucurie legate de prima mea sărbătoare a adopției.

Văzându-i fața fiului său, Drew a spus:

— Înseamnă că e un tort foarte bun.

— E în camera mea. Unchiul Roman a spus că l-a pus sub perna mea pentru că e mai bun decât o zână, a țipat Beck peste umăr, traversând deja jumătate de hol.

Drew s-a încrunțat; i-am întins mâna, fără altă explicație.

— Vino!

Camera lui Beck era zugrăvită în galben-aprins. Îl lăsasem pe el să aleagă culoarea după ce mă mutasem permanent în Atlanta, după încheierea semestrului. Așa cum îmi promisese, Drew nu s-a plâns de toate culorile pe care le adusesem în casă. Fiecare cameră era mai colorată decât alta — cu excepția camerei noastre, pe care o zugrăvisem în gri-deschis. Alesesem culoarea asta pentru că, atunci când îl întrebam pe Drew ce culoare i-ar plăcea în dormitor, îmi spusese că eu eram singura culoare de care avea nevoie. Așa că m-am gândit să-i ofer în dormitor ceea ce-i plăcea, mai ales pentru că acesta era locul în care și el îmi oferea mereu ce-mi plăcea.

Beck a rămas lângă pat, cu plicul ascuns la spate. Părea că mai avea puțin și exploda de bucurie, căci zâmbetul lui era atât de mare!

I-am făcut semn.

— Hai!

Beck a scos plicul de la spate și i l-a fluturat în față tatălui său.

— La mulți ani de ziua adopției!

Ezitănd, Drew a luat plicul gros, alb, apoi s-a uitat la mine.

— E pentru mine? Dar e ziua ta, iubire.

Am dat din cap.

— Deschide-l!

Drew a scos documentele din plic și le-a despăturit. Era avocat, așa că n-ar fi trebuit să-i ia prea mult timp ca să-și dea seama, chiar dacă explicația ordinului nu fusese deja destul de clară. S-a oprit în timp ce citea titlul, apoi s-a uitat la mine șocat.

L-am încurajat din priviri.

Primind confirmarea a ceea ce scria clar pe prima pagină, Drew a răsfoit rapid zecile de pagini anexate, până la ultima. Știam ce căuta — toate semnăturile, ca să vadă dacă era oficial. Și erau acolo, în alb-negru, așa cum îi plăcea lui. Semnăturile judecătorului Raymond Clapman și a lui Levi Archer Bodine.

Când s-a uitat din nou la mine, avea ochii plini de lacrimi.

— Cum.....

— La mulți ani de ziua adopției, tată! M-ai primit pe mine de ziua adopției! Acum tu și Emerie puteți sărbători în aceeași zi!

Desigur, era doar o formalitate. Drew fusese mereu tatăl lui Beck, atât în sufletul lui, cât și în al lui Beck, la fel cum eram și eu cu părinții mei. Dar, uneori, oficializarea lucrurilor leagă o panglică pe ceea ce este deja cel mai frumos cadou. Mai târziu aveam să-i spun lui Drew că urma să plătim pensie alimentară în următorii doisprezece ani sau cam așa ceva — deși știam că nu i-ar fi păsat deloc.

Când fusesem de acord să plătesc pensia alimentară în locul lui Levi, în schimbul semnării documentelor de adopție, intenționasem

să o fac din veniturile mele. Era felul meu de a avea grijă de copilul care devenise și al meu în ultimul an.

S-a dovedit că pe Levi nu-l interesa prea mult să-i fie tată lui Beck. Nu prea îi plăcea nici ca Alexa să-i strice stilul de viață venind la cursele lui. Se pare că nici celorlalte femei cu care se culca nu le plăcea asta. La mai puțin de două săptămâni după ce Alexa îl făcuse pe Drew să-i spună fiului său că avea un alt tată biologic, Levi o părăsise. Nu voia să aibă de-a face cu Beck. Singura lui legătură cu el erau plățile uriașe pe care Alexa se asigurase că statul le va lua de la el ca pensie alimentară, după ce o călcuse pe nervi.

Așa că, în urmă cu câteva luni, când Drew era în New York cu treabă, iar în Georgia aveau loc cursele NASCAR, eu și Roman îi făcuserăm o mică vizită lui Levi. Planul meu de a-l cumpăra era cu siguranță mai bun decât cel pe care îl ticluise Roman — implicând un prieten al unui prieten de la Departamentul de Poliție din Atlanta care să-i însceneze lui Levi o arestare pentru conducere sub influența alcoolului, apoi să-l amenințe că-i va distruge cariera de șofer dacă nu-și ceda drepturile părintești.

M-am gândit că șansele erau mici ca el să semneze documentele de adopție în schimbul renunțării la pensia alimentară — dar nu aveam nimic de pierdut, în schimb Drew avea totul de câștigat. Iar uneori, șansele mici merită atenție. Acum că Alexa își găsisese un nou tip de care să depindă, nu s-a împotrivit adopției. În adâncul ei, știa că așa era corect și, la urma urmei, nici nu prea îi păsa, atâta vreme cât își primea cecul lunar și avea un bărbat lângă ea.

Drew s-a holbat neîncrezător la hârtii. Credeam că încerca să-și înghită plânsul, dar când pe hârtii a căzut o lacrimă, mi-am dat seama că nu voia să se abțină. Și-a deschis larg brațele, și-a pus unul în jurul meu și unul în jurul fiului său și ne-a strâns la piept. Apoi a cedat cu totul. Îi tremurau umerii și îi vibra corpul în timp ce sus-pina în tăcere.

N-am putut să mă abțin. Era un moment frumos — unul care îmi amintea atât de mult de propria mea zi a adopției și de lacrimile

părinților mei. Nu înțelesesem atunci ce era cu tot acel tam-tam, dar astăzi era totul mult mai limpede.

După ce ne-am șters lacrimile, Beck a întrebat dacă poate să mănânce tort.

— Ia-o înainte, amice. Ia-ți tortul și du-te afară. O să venim și noi imediat.

— OK, tată.

Beck a luat-o la fugă din camera lui, lăsându-ne singuri.

Drew s-a holbat la mine uluit.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut asta. Nimeni n-a făcut vreodată ceva atât de important pentru mine, în toată viața mea.

Emoția mă sufoca din nou.

— M-a ajutat și Roman.

Drew mi-a dat părul după ureche.

— Sunt sigur că a făcut-o. Dar tu ești cea care mi-a dat tot ce-mi puteam dori vreodată.

L-am strâns de mână.

— Mi se pare normal, pentru că și tu mi-ai dat același lucru.

Mi-a dat drumul la mână și a făcut un pas înapoi.

— Nu ți-am dat totul încă. Dar am de gând s-o fac, dacă mă lași.

Tot ce a urmat s-a derulat cu încetinitorul. Drew și-a băgat mâna în buzunar și a scos o cutie mică, neagră, apoi s-a lăsat în genunchi.

— Am plimbat chestia asta la mine în buzunar în fiecare zi săptămâna trecută, încercând să mă gândesc cum să ți-l dau. Voiam să fie un moment special — mă gândeam că azi ar putea fi ziua cea mare, dar așteptam clipa perfectă. Nu cred că există un moment mai bun ca ăsta, nu?

Mi-am dus mâna la gură, uitându-mă la el.

— Ai dreptate. E perfect.

Drew m-a luat strâns de mâna cealaltă.

— Emerie Rose, din ziua în care ai intrat prin efracție la mine în birou, l-ai vandalizat și mi-ai arătat fundul, am simțit că o parte din mine lipsea când nu eram în preajma ta. Ești culoarea din lumea mea

alb-negru. Înainte să te cunosc, nu înțelegeam de ce nu mergeau lucrurile cu nimeni altcineva. Dar am înțeles asta acum; pentru că nimeni nu era tu. Așa că, te rog, spune-mi că te căsătorești cu mine, pentru că mi-ai dat deja totul. Singurul lucru care lipsește din viața mea e să ai numele meu de familie.

Mă simțeam ca într-un vis. Lacrimile mi s-au rostogolit pe obraji.

— E adevărat? Chiar mi se întâmplă asta acum?

— Mai adevărat de-atât nu se poate, iubirea mea. Tu, eu, Beck... poate unul la tine în pântec și altul pe care-l vom adopta cândva. Deja suntem o familie. Mi l-ai dat oficial pe Beck astăzi. Acum vreau să fi și tu a mea, oficial vorbind. Spune da.

— Da! Da! Da!

Eram atât de bucuroasă, încât m-am năpustit asupra lui Drew și l-am trântit pe spate, sfârșind amândoi pe podea.

Am stat acolo o vreme, în timp ce viitorul meu soț îmi săruta lacrimile.

— Cererea ta în căsătorie a fost atât de drăguță! Aș putea spune chiar romantică. N-aș fi zis că ai această latură romantică în tine, Jagger.

S-a răsucit, ca să fie el deasupra.

— O aveam dintotdeauna în mine. Dar acum o s-o ai tu în tine, imediat ce pot să-i dau afară pe oamenii ăștia.

Am zâmbit.

— Țsta-i perversul pe care-l cunosc și-l iubesc.

— Nu vreau decât să fi fericită, iubire.

A făcut o pauză.

— Și dezbrăcată.

Și chiar aveam să fiu. Pentru că, undeva între certurile și sexul la nervi, cu hainele sfâșiate, mă îndrăgostisem nebunește de un bărbat care apăruse pe neașteptate în viața mea, în cel mai nepotrivit moment. Și s-a dovedit că era exact ce ne trebuia amândurora.

Sfârșit

Muhtumiri

Întâi de toate, le mulțumesc cititorilor mei — când am început să scriu, nu mi-am imaginat nici în cele mai nebunești visuri unde mă va duce această călătorie. Sprijinul și bucuria voastră față de cărțile mele sunt un dar pe care îl prețuiesc. Vă mulțumesc pentru că mă lăsați să vă spun poveștile mele și să fac parte din evadarea voastră!

Lui Penelope — aș putea umple această carte cu mulțumirile pe care le meriți, dar o să le rezum cât de mult pot. Viața mea este o aventură cu tine alături și nu mi-o pot imagina fără tine. Ți mulțumesc pentru ajutorul și sprijinul constant, dar cel mai mult pentru prietenia ta.

Lui Julie — ești definiția puterii. Ți mulțumesc că ești mereu aici pentru mine.

Lunei — îmi aduci cărțile la viață! Ți mulțumesc pentru prietenia minunată, pentru sprijin și pentru faptul că entuziasmezi grupul de fani cu teaserele tale frumoase și cu pasiunea pentru citit. Abia aștept să te întâlnesc!

